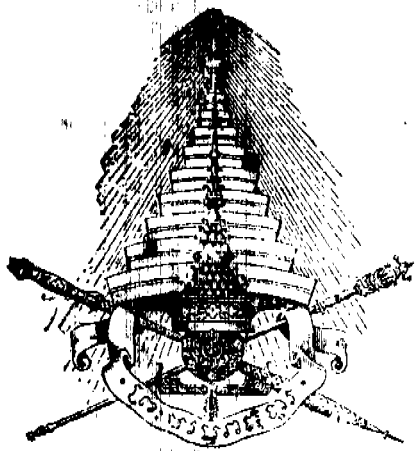

ราชกิจจานุเบกษา

กฎหมายแทนคนในพระบรมมหาราชวัง

เล่ม ๒๕ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑ มิถุนายน รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗ หน้า ๒๐๖

กฎหมายลักษณะอาญา

ศุภมัตต พระพุทธเจ้าทรงสถาปนา เป็นองค์ศาสดา
ตั้งแต่นั้น ๒๕๕๐ พระราชา บัญญัติกฎหมาย จันทรคติ
นิยม มกฏตั้งด้วย จิตร์มาก่ตักบักษบั้นรัตนศักดิ์

พจนวาท ดุริยคติ กาด รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗
เมษายน มาศ บัณรัตน์มาศาคหคุณพิเศษ บริเวท
กาดกำหนด

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์
บดินทรเทพยมหามกุฏราชวิทยาลัยราชวชิรวงษ์ วรุตม
พงษ์บริพัตร วรชัตติยราชินิกโรดม จาตุรันต
บรมมหาจักรพรรดิราชสังกาศ ยุภโตสุชาติสัง
สุทธเคราะห์ณี จักรกวีบรมนารถ มหามกุฏ
ราชวรางกูร สุจริตมุตตสุสังฆิต ธรรมคอกฤษฐ
ไพบุณย์ บรมพาศุภย์กฤษฐาภินิหาร สุภาธิการ
วังสุฤษดิ์ รัชฎถักษณวิจิตร ได้ภากยธรรมพวงก์
มหาชโนตมางคประเนต บาทบงกษยุดก ประดิทธิ

โรงพิมพ์บำรุงมุกฎกิจ

๒๕/๖/๒๕

สรรพคุณอุดมบรมสุขมาต ทิพยเทพวรา
 ไพศาดเกียรติคุณอศุดยพิเศษ สรรพเทพเวศรา
 นุรักษ์ วิสิฐศักดิ์สมญาพินิตประชานารถ เบรม
 กระมดชัตติยราชประยูร มุณมุขมาตยาภิรมย์
 อุดมเทศาภิการ บริบูรณ์คุณสารสยามาทินคร
 วรุตเมกราชติดก มหาปวิจรนายกอนันต์มหันต
 วรฤทธิเดช สรรพวิเศษศรีนทร อเนกชนนิกร
 สโมสรสัมมต ประดิทธิวรยศมโหดมบรมราช
 สัมบัติ นพปตเสวตรฉัตรดิษดร์ ศิริรัตโน
 ปลักษณมหาบรมราชาภิเศกภิสิต สรรพทศกัศ
 วิชิตไชย สกตมโหดวิริยมหาสวามินทร์ มเหศวร
 มหินทรมหารามาธิราชวโรดม บรมนารถชาติอา
 ชาวไศรย พุทธาภิไศรวันสรณารักษ์ อศุดยศักดิ์
 ชิริคนเรศราชิบัติ เมตตากรุณาสถิตฤไทย
 อโนปไมยบุญการ สกตไพศาดมหารัชฎาธิบดินทร์
 ประมินทรชรมิกมหาราชาราชราช บรมนารถบพิตร
 พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรง พระ ราช คำริห์ว่า พระ ราช กำหนด
 กฎหมาย สำหรับ พระราชอาณาจักร สยามนี้ บรม
 ราชัตริย์แต่โบราณ สมัยใด รับ คัมภีร์ พระ ชรรม
 ตำตร ของ มนุ สาราจารย์ ซึ่ง เป็น กฎหมายใน
 มัชฌิม ประเทศ มา เป็น หลัก ของ กฎหมายแล้ว
 แต่เมื่อ มีเหตุอันใด เกิดขึ้น อัน จะ ตัด สิ้น
 ด้วย พระ ชรรมตำตร มิ ได้ โดย กฎหมาย พระ
 ชรรมตำตร ไม่ กล่าว ถึง ก็ดี หรือโดย ประเพณี
 แด ความ นิยมใน สยาม ประเทศ ผิดกัน กับ มัชฌิม
 ประเทศ ก็ดี บรม ราชัตริย์แต่ ปาง ก่อน ก็ ทรง

ตั้ง พระราช กำหนด บท พระอัยการ ขึ้น ไว้ เป็นแบบ
 แแผน สำหรับ พิพากษา เหตุ แด คดี อย่าง นั้น ๆ
 ที่ จะ มี ขึ้น ใน ภายใน พระ ราช กำหนด บท
 พระอัยการ นี้ ก็ เป็น กฎหมาย สำหรับ พระราช
 อาณาจักร เพิ่มเติม ขึ้น โดยลำดับมา แดพระราช
 กำหนด บท พระ อัยการ ที่ ได้ ตั้ง มา เป็น ครั้ง เป็น
 ครั้งนี้ เมื่อ ถึง เวลา ช้า นาน เข้า ก็มี มาก
 มาก ชับซ้อน กัน เกิด ลำบาก แก่ การ ที่ จะ
 พิพากษา อรรถคดี โดยการ บ้าน เมือง เปลี่ยน
 แปลง มี พันเหตุ ถึง สมัย ที่ จะ ต้อง ใช้ พระ ราช
 กำหนดบทพระอัยการที่ ราชัตริย์พระองค์แต่ก่อน ๆ
 ได้ ทรง บัญญัติไว้ หมาย ชั่วอายุคน แล้ว บ้าง หรือ
 โดย เหตุ ที่ พระราช กำหนด บท พระอัยการ เก่า ชัด
 ชวาง กับ ที่ บรม ราชัตริย์ ภายหลัง ได้ ทรง ตั้ง
 ขึ้น บ้าง ใน เวลา เมื่อ ถึง ความ ลำบาก มี ขึ้น
 เช่น นี้ พระเจ้าแผ่นดิน จึง โปรด ให้ ประชุม ตุ
 ขุน ณศาลา อัน เป็น เจ้า กระทรวง ฝ่าย ชุระ การ
 พร้อม ด้วย ตุ ขุน ณศาลา หดวง อัน มี ตำแหน่ง ใน
 ฝ่าย ตุลาการ ตรวจชำระ พระราช กำหนด กฎหมาย
 แด ทรง พระราช วินิจฉัยให้ ยก เลิก บท กฎหมาย ที่
 พันเวลาแต่ มิควร จะ ใช้ ออก เสีย คง ไว้แต่
 ที่ ยัง ใช้ ได้ จัด ระเบียบ เข้า เป็น ลักษณะ มี หมวด
 หมู่ แด มาตรา ให้ คน ทั้งหลาย รอบรู้ บท
 กฎหมายง่าย ขึ้น แด เป็น ความ สดวก แก่ การ
 พิพากษา อรรถคดี ทั้ง ปวง ทัว ไป เป็น ราช
 ประเพณี มีสืบ มาแต่ โบราณ ที่ เดียว ดังนี้ แด
 การ ตรวจ ชำระพระราชกำหนดกฎหมาย ตั้งว่ามา
 ครั้ง หนึ่ง ที่ สุดได้ มี เมื่อ จุลศักราช ๑๓๖๖ ปี ชวด

ฉศก รัตนโกสินทร์ศก ๒๓ ในรัชกาลแห่ง
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ พระบาทสมเด็จพระ
พุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ตั้งแต่บัดนั้นมาจน
บัดนี้ นับได้ ๑๐๓ ปี ยังหาได้ตรวจชำระพระราช
กำหนด บท พระอัยการให้เรียบร้อยไม่ ก็เป็น
ธรรมดาอยู่เองที่พระราชกำหนด บท พระอัยการ
อัน พัน ความ ต้อง การใน สมัย นี้ แต่ที่ ขัด
ขวาง กันเอง จะมี อยู่เป็น อัน มาก ทรง พระ
ราชดำริห์ เห็น ว่า ถึง เวลาสมควร ที่ จะ ต้อง
ตรวจชำระ พระราชกำหนด กฎหมาย อยู่ ด้วยเหตุนี้
แล้ว ประการ หนึ่ง

อีก ประการ หนึ่ง ใน ระหว่าง ตั้งแต่ จุลศักราช
๑๒๑๗ ปีเถาะ สัปตศก รัตนโกสินทร์ศก ๑๔ มา
กรุงสยามได้ทำหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี
กับ นานา ประเทศ แต่หนังสือสัญญาทั้งปวง นั้น
ได้ทำตามแบบหนังสือสัญญา ที่ ฝรั่งเศส ได้ทำกับ
ประเทศ ทาง ตะวัน ออก คือ ประเทศ เดอร์ ก็
ประเทศ จีน และ ประเทศ ยี่ปุ่น เป็น ต้น มี ข้อ
ความ อย่าง เดียว กัน ที่ ย่อมให้ กงสุล มี อำนาจ ตั้ง
ศาล พิพากษา แต่ พิพากษา คดี ตาม กฎหมาย
ของเขา ใน เมื่อ คน ใน บังคับ ของ ชาตินั้น ๆ
ที่ เข้า มา อยู่ ใน ประเทศ ทาง ตะวัน ออก เป็น ความ
กัน ขึ้นเอง หรือ เป็น จำเลย ของ คน ใน บังคับ
ของ บ้าน เมือง ลักษณะ การ อย่าง นี้ แม้จะมี
ประโยชน์ที่ บันเทาความ ร่มผิด ชอบ แห่ง เจ้า
ของประเทศได้ อยู่บ้าง ใน สมัย เมื่อ แรกทำหนังสือ
สัญญา เวลา ยังมี ชาว ต่าง ประเทศ พึ่ง เข้า มา
ค้าขาย แต่ ต่อ มา เมื่อ การ ค้าขาย คบ หา กับ

นานา ประเทศ เจริญ แพร่ หลาย มี ชาว ต่าง
ประเทศ มา ตั้ง ประ กอบ การ ค้าขาย ใน พระ ราช
อาณาจักร มาก ขึ้น ความ ลำบาก ใน เรื่อง คดี
ที่ เกี่ยว ข้อง กับ คน ใน บังคับ ต่าง ประเทศ ก็ ยิ่ง
ปรากฏ เกิด มี ทั่ว มาก ขึ้น ทุก ที่ เพราะ เหตุ ที่
คน ทั้ง หลายนัน ประ กอบ การ ค้าขาย อยู่
ใน ประเทศ บ้าน เมือง อัน เดียว กัน ต้อง อยู่ ใน
อำนาจศาล แต่ ใน อำนาจ กฎหมาย ต่าง ๆ กัน
ตาม ชาติ ของบุคคล กระทำให้ เป็น ความ ลำบาก
ขัด ข้อง ทั้ง ใน การ ปกครอง บ้าน เมือง แต่ กิด
กัน ประ โยชน์ ของ คนทั้ง หลายนัน จน ชาติ
ต่าง ประเทศ นั้น ๆ เอง อยู่เป็น อัน มาก ความ
ลำบาก ด้วย เรื่อง อำนาจ ศาล กงสุล เช่น ว่า มา นี้
ย่อม มี ทุก ประเทศ ที่ ได้ ทำ สัญญา โดย แบบ อย่าง
อัน เดียว กัน แต่ ต่าง มีความ ประสงค์ อย่าง
เดี๋ยวกัน ที่ จะ หา อุบาย เลิก ตั้ง วิธี ศาล กงสุลต่าง
ประเทศ ให้ คน ทั้ง หลายนัน ไม่ว่า ชาติ ไต ๆ
บรรดา อยู่ ใน ประเทศ นั้น ๆ ได้รับ ประโยชน์
อยู่ในอำนาจ กฎหมาย แต่ อำนาจ ศาล สำหรับ
บ้าน เมือง แต่ อย่าง เดียว ทั่ว กัน ประเทศ ยี่ปุ่น
ได้ เริ่ม วิตติ อำนจัต การ เรื่อง นี้ ก่อน ประเทศ อื่น
โดยวิธี เล็ก หา เนติ บันทิตย์ ต่าง ประเทศ ที่
ชำนาญ ระเบียบ บท กฎหมาย ฝรั่งเศส มา รับ ราช การ
เป็นที่ ปกฤษา ทำ การ พร้อม ด้วย ข้าราชการ ยี่ปุ่น
ช่วยกัน ตรวจ ชำระ กฎหมาย ของ ประเทศ ยี่ปุ่น
จัด เข้าวาระ ระเบียบ เรียบเรียง ให้ เป็น แบบแผนวิธี ทำของ
เดี๋ยวกันกับกฎหมายที่ใช้ อยู่ใน ประเทศ ฝรั่งเศส โดยมาก
ทั้ง จัด การ ศาล ยุติธรรม ให้ เป็น ไป ตาม สม ควร

แก่บัดนี้บัดนี้ สมัยทั่วไป ใน ประเทศ ยี่ปุ่น เมื่อ
 ประเทศทั้งปวง แล เห็น ว่า กฎหมาย แด่ ค้าด ของ
 ยี่ปุ่น เป็น ระเบียบแบบแผน เรียบร้อย ดีแล้ว ก็
 ยอม แก่ สัตว์ ญายุก เด็ก อำนาจ ค้าด กง ลุด ให้ คน
 ใน มังคัม ต่าง ประเทศ อยู่ใน อำนาจ กฎหมาย แด่
 ค้าด ยี่ปุ่น ตั้ง แต่ นั้น มา มี ประเทศ ยี่ปุ่น ที่ เด็ก
 อำนาจ ค้าด กง ลุด ต่าง ประเทศ ได้ ด้วย อุบาย ที่ จัด
 การ ตั้ง ก่อ มา นี้ เป็น ปฐม แล เป็น ทาง
 ที่ ประเทศ อื่น ๆ อื่น ได้รับความลำบาก อยู่ ด้วย
 วิธี ค้าด กง ลุด ต่าง ประเทศ เข้า มา ตั้ง ใน บ้าน เมือง
 จะ ดำเนิน ตาม ให้ สำเร็จ ประโยชน์ อย่าง เดียว กัน
 ได้ ด้วย เหตุ เหล่า นี้ จึง ได้ โปรด ให้ หา เนติ
 บัณฑิตย์ ผู้ชำนาญ กฎหมาย ต่าง ประเทศ เข้า มา
 รับ ราชการ หลายนาย มี มงซิเออร์ โด แดง
 ยัคแมงส์ ผู้ ได้ เคย เป็น เสนาบดี ใน ประเทศ
 เบดเคียม ที่ ได้ มา รับ พระราชทาน บรรดาศักดิ์
 เป็น เจ้า พระยา อภัยราชา นั้น เป็นต้น แล เมื่อ
 รัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๖ ได้ ทรง พระกรุณา โปรด
 ให้ มี กรรมการ ผู้ชำนาญกฎหมาย ทั้ง ฝ่าย ไทย แล
 ต่าง ประเทศ ก็

พระเจ้าดุกยาเชอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์
 เสนาบดีกระทรวงยุติธรรม เป็น ประธาน ๑

พระเจ้าน้อยยาเชอ กรมหลวงพิชิตปรีชากร
 รับ ราชการ ใน ตำแหน่ง เสนาบดี กระทรวง
 ธรรม ๑

พระยาประชาภิจักร จักร (เข้ม) เมื่อเป็น
 อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง ๑

เจ้าพระยาอภัยราชา ที่ปลุกษาราชการ ๑
 มงซิเออร์ ริชาติ ยัคส์ เกอกแปตริก เนติ
 บัณฑิตย์ เบดเคียม ที่ปลุกษากฎหมาย ๑

หมอ ไต่กัจ มาเซา เนติบัณฑิตย์ ยี่ปุ่น
 เมื่อเป็นผู้ช่วยของที่ปลุกษาราชการ ๑

พร้อมกัน ทรงพระราชกำหนดบทพระอัยการ
 เก่าใหม่ แล ปลุกษาลักษณะ การ ที่ จะ ชำระ แด่
 จัด ระเบียบ กฎหมาย เป็น เดิม มา มงซิเออร์
 เกอกแปตริก ตั้ง แก่ กรรม มงซิเออร์ คอว์เนีย
 สเตลเชอร์ เนติบัณฑิตย์ เบดเคียม ได้รับ
 ตำแหน่ง แทน แล ได้รับ หน้าที่ พร้อม ด้วย หมอ
 ไต่กัจมาเซา ช่วยกัน รวบรวม พระราชกำหนด
 บทพระอัยการ อัน ควร คง จะ ใช้ ต่อ ไป เรียบ
 เรียง เป็น ร่าง ขึ้นไว้ แต่ ยัง หา ได้ ตรวจชำระ ไม่
 ครั้น เมื่อ รัตนโกสินทร์ ศก ๑๒๓ ทรง พระกรุณา
 โปรดให้ หา มงซิเออร์ ยอชส์ ปาดู เนติบัณฑิตย์
 ฝรั่งเศส เข้า มา รับ ราชการ ใน ตำแหน่ง ที่ ปลุกษา
 ใน การ ร่าง กฎหมาย จึง ได้ โปรด ให้ ตั้ง
 กรรมการ มี

มงซิเออร์ ยอชส์ ปาดู เป็น ประธาน ๑
 มิดเดอวิล์ เดียม แอดเฟรด คุณะ ดิงเก
 ผู้แทนเจ้ากรมอัยการ ๑

พระอรรถการ ประสิทธิ์ (ปลื้ม) ผู้พิพากษา
 ศาลคดีต่างประเทศ ๑

หลวงสถลดิยาทร (ทองมุ่น) ผู้พิพากษา
 ศาลแพ่ง ๑

รับร่างกฎหมายที่กรรมการก่อนได้ทำไว้
 มาตรวจชำระแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เมื่อกรรม

การนี้ได้ชำระร่าง กฎหมายส่วนลักษณะอาญา เดรัจฉาน
แต่ได้ส่งร่างนั้น ไป ปรึกษาเจ้ากระทรวง ฝ่ายพระ
การ บรรดามีหน้าที่ราชการ เกี่ยว ซึ่ง ต้อง
ปฏิบัติ เนื่อง ด้วยกฎหมายนี้ทุกกระทรวงแล้ว จึง
นำร่างนี้ ขึ้น ทูลเกล้าฯ ถวาย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึง ทรง
พระกรุณาโปรดให้ตั้ง กรรมการ เสนาบดี มี

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงดำรงราชานุภาพ
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย เป็น ประธาน ๑

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงนครสวรรค์
เสนาบดีกระทรวงนครบาล ๑

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงเทเวศร์วงษ์วโร
ประการ เสนาบดีกระทรวงต่างประเทศ ๑

พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์
เสนาบดีกระทรวงยุติธรรม ๑

แต่ให้ มีกรรมการ สำหรับ ตรวจ เทียบเคียง
ถ้อยคำ บทกฎหมายที่ร่างใหม่กับ กฎหมายเก่า มี

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมขุนศิริราชดิษฐ์ภาค
กรรมการศาลฎีกา เป็น ประธาน ๑

พระยาประจักษ์จกรจักร (แจ่ม) กรรมการ
ศาลฎีกา ๑

พระบริรักษ์จตุรงค์ (พุ่ม) กระทรวงต่าง
ประเทศ ๑

ช่วยกัน ตรวจชำระร่างกฎหมาย ลักษณะอาญา
ที่ร่างใหม่ พร้อม ด้วย กรรมการ ซึ่ง มองซิเออร์
ยอซด์ ปาดู เป็น ประธาน นั้น เป็น ชั้น ที่ สุด อีก
ชั้นหนึ่ง กรรมการทั้งหลายนี้ ได้ ลง มีชื่อ ตรวจ
ชำระ มาตั้ง แต่ เดือน กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทร์

ศก ๑๒๕ ครั้น เมื่อ มา ประจบเวลา เด็จ
ประกาศ ประเทศยุโรป พระเจ้าลูกยาเธอ
กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ไปตามเด็จ หมอ
โตกกี มาเซา กรรมการศาลฎีกา แดมีสเตอร์
ยอนด์ทิววาคแบตัก เนติบัณฑิตอังกฤษ
กรรมการศาลฎีกา ได้รับหน้าที่ในกรรมการนี้
แทนพระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรก
ฤทธิ์ ตลอด มาจน ถึง เดือน กันยายน รัตน
โกสินทร์ ศก ๑๒๖ การตรวจชำระร่าง กฎหมาย
ลักษณะอาญา ดำเนินได้ตั้ง พระราชประสงค์ ได้
นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เมื่อเด็จจกดับสิ้นพระนคร
ทรงตรวจแก้ไข ด้วยพระองค์เอง อีกชั้นหนึ่ง แด
ได้ ทรง ปรึกษา ใน ที่ ประชุม เสนาบดี เห็น ชอบ
โดยพระราชบริหารแล้ว จึง ทรง พระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ตราไว้เป็น พระราชบัญญัติสืบ
ไปดังนี้

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑

ให้ เรียก พระราชบัญญัตินี้ว่า กฎหมาย
ลักษณะอาญา

มาตรา ๒

ให้ ใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็น กฎหมายตั้งแต่
วันที่ ๒๓ เดือน กันยายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๒๗
เป็นต้นไป

มาตรา ๓

ตั้งแต่วันที่ ใช้กฎหมายนี้สืบไป ให้ยกเด็ก
(๓) บรรดา พระราชกำหนดกฎหมายที่มี
แจ้ง อยู่ใน บัญชีข้างท้าย กฎหมายนี้

(๒) ข้อความ ใน พระราชกำหนด กฎหมาย
แต่กฎ ข้อ บังคับอื่น ๆ บรรดาที่ กฎหมายนี้
บัญญัติว่าต้อง มีโทษ หรือ ยกเว้น ไม่ต้อง
มีโทษให้ ใช้กฎหมายนี้ แทน

(๓) บรรดา พระราชกำหนด กฎหมายแต่กฎ
ข้อ บังคับอื่น ๆ ที่มี เนื้อ ความ ขัด กับ กฎหมาย
ลักษณะ อาณานี้

มาตรา ๔

กฎหมายลักษณะอาณานี้ ไม่ดบ ดังกฎหมาย
ที่ใช้เฉพาะใน ศาล กระทรวงวัง ศาล กระทรวง
ธรรมการ ศาล ทหารบก และ ศาล ทหารเรือ

ภาค ๑

ว่าด้วย ข้อ บังคับต่าง ๆ

หมวดที่ ๑

คำอธิบาย

มาตรา ๕

เพื่อจะมีให้เกิดมีความสงสัยในบทกฎหมายนี้
ท่าน จึงให้ อธิบาย คำ สำคัญต่าง ๆ ไว้เป็น หลัก
ถาน ในมาตรา ๖ ต่อไปนี้ แต่ให้ ถือตาม
ความ อธิบาย นั้น เสมอ ไป เว้น ไว้แต่เมื่อ คำ
สำคัญเหล่านี้ คำใดไป ปรากฏ ในที่ใด ซึ่ง
มี เนื้อ ความ ขัด กัน กับ ความ อธิบาย ใน มาตรา ๖
นี้ใช้ จึง ให้ ถือเอา เนื้อ ความ ใน ที่ นั้น เป็นใหญ่

มาตรา ๖

(๑) คำว่า กระทำ นั้น ท่านให้ ถือว่าไม่
หมาย ความแต่ เฉพาะ การ ที่ บุคคล กระทำ ให้
หมาย ความ ได้ตลอดถึงการระงับการ ซึ่งกฎหมาย

กำชับ ให้ กระทำ แต่ ผลแห่งการ ที่ ระงับ นั้น ด้วย

(๒) ผู้ใด กระทำการ อันใด ที่ ตนมิได้
มีอำนาจ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย ท่าน
ว่าผู้นั้น กระทำ มิชอบ

(๓) ผู้ใดกระทำการแสวง หา ประโยชน์เพื่อ
ตนเองก็ดี เพื่อผู้ อื่นก็ดี อัน เปน ประโยชน์
ที่มิควรได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่เกิด
เสียหายแก่ผู้ อื่น ด้วย ใช้ ท่าน ว่าผู้นั้น
กระทำการ ทุจริต

(๔) ผู้ใด กระทำ การ อย่างหนึ่ง อย่างใดโดย
เจตนา จะ ให้ ผู้ อื่น ชาติ เสีย ความ ชอบ ชรรวมที่
เขาควร มีควรได้ ท่าน ว่าผู้นั้นกระทำการฉ้อโกง

(๕) ผู้ใดทำสิ่ง ของ เทียมโดยเจตนาจะให้
ผู้ อื่น หดง ว่า เปน ของ แท้ ท่าน ว่าผู้นั้น ทำ
ของ ปลดอม

(๖) ผู้ใด กระทำ การ อันใด ซึ่ง กฎหมาย
ที่ คง ใช้ อยู่ใน เวลานั้น บัญญัติ ว่า จะ ต้องถูก
ทำโทษ ท่าน ว่าผู้นั้น กระทำ ความ ผิด

(๗) คำว่า ความผิดต่อส่วนตัว นั้น ท่าน
หมาย ความว่า บรรดา ความ ผิด ที่ จะ พ้อง ขอ
ให้ศาล พิจารณาทาง อาญา ได้แต่ เมื่อ ผู้ ที่ ต้อง
ประหฺษฐร้าย หรือ เสีย หาย นั้น ได้ มาร้อง ทุกข์
ขอให้ว่ากล่าว

(๘) ถ้า บุคคลตั้งแต่สอง ขึ้นไป สม รุ ด้วย
กัน เพื่อจะ กระทำ ความ ผิด ท่าน ว่า คน เหล่า
นั้น สม คบ กัน

(๙) บุคคลเอา ทรัพย์สิน หรือ ประโยชน์อย่าง
ใด ๆ อัน มิใช่ เปน ของ ที่ ต้อง ให้ ตาม กฎหมาย

ไปให้แก่เจ้าพนักงาน เพื่อให้เจ้าพนักงาน กระทำ หรือ ละเว้น ไม่กระทำการ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ใน หน้าที่ เช่น นี้ ท่าน ให้ ถือว่า เป็น การ ให้ สิ้น บณ

(๑๐) ททรัพย์สิน นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา สิ่ง ของ อัน บุคคล สามารถ มี กรรม สิทธิ หรือ ถือ อำนาจ เป็น เจ้า ของ ได้ เป็นต้นว่า เงิน ตรา แด บรรดา สิ่ง ของ อัน พัง เคลื่อน จาก ที่ ได้ กัด แด เคลื่อน จาก ที่ มิได้ กัด ท่าน ก็ นับ ว่า เป็น ททรัพย์สิน อัน กล่าว มา ใน ข้อ นี้

(๑๑) ทาง หวดง นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา ทาง บก แด ทาง หน้า ทั่วไป ซึ่ง ใช้ เป็น ทาง สำคัญ สำหรับ สาธารณชน แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ถนน หวดง ด้วย

(๑๒) ถนน หวดง นั้น ท่านหมายความว่า ที่ หรือ ถนน แด ทาง บก ต่าง ๆ ซึ่ง สาธารณชน มีความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ ใช้ เป็น ทาง สำคัญ แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ทาง รถไฟ แด ทาง รถราง ที่มี รถ เติร สำหรับ ให้ คน โดย สาธารณชน ด้วย

(๑๓) ที่ สาธารณสถาน นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา ที่ ต่าง ๆ จะ เป็น ที่ มี เคาหสถาน กัด หรือ เป็น ที่ ว่าง เปลา่ กัด ซึ่ง สาธารณชน มีความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ เข้า ไป ได้

(๑๔) ที่ อาไศรย นั้น ท่านหมายความว่า เคาหสถาน ที่ คน อยู่ อาไศรย เช่น เรือน โรง เรือ แพ แด ชุมรุม เป็นต้น แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ที่ ซึ่ง อยู่ใน บริเวณ เกียวเนื่อง กับ เคาหสถาน นั้น ด้วย

(๑๕) ถ้าตราดู นั้น ท่านหมายความว่า เครื่อง ประหาร อัน สามารถ จะ ใช้ กระทำ แก่ ร่าง กาย ให้ แดก หัก บบ ฉดาย ได้ ถึง สิ้น หัก คือ เป็น ความ หอก แดถน หดว มัด แด ตระ ของ เป็นต้น

(๑๖) ที่ เรียกว่า ปลัดด้ว แด สดด้ว พาหะ นั้น ท่านหมายความว่า ตลอด ถึง ช้าง ม้า โค กระบือ ถ้อ แพะ แกะ แด สดุกร ด้วย

(๑๗) จดหมาย นั้น ท่านหมายความว่า เครื่อง หมาย แทน ถ้อยคำ หรือ จำนวน เดช ไม่ ว่า ทำ ด้วย กิริยา ที่ ชัด เขียน จารึก หรือ พิมพ์ แด ถ่าย ด้วย วิธี อย่าง ใด ๆ เครื่อง หมาย เช่น ว่า มา นี้ นับ ว่า จดหมาย

(๑๘) หนังสือ นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา จดหมาย ที่ จะ ใช้ เป็น พยาน แห่ง ถ้อยคำ ที่ เขียน ไว้ ใน นั้น ได้

(๑๙) หนังสือราชการ นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา หนังสือ ที่ เจ้าหน้า ที่ เรียบ เรียง หรือ รับ ว่า เป็น ของ แท้ แต่ หมาย ความ ตลอด ถึง หนังสือ ที่ เจ้าหน้า ที่ รับ ว่า เป็น สำเนา อัน แท้ จริง ของ หนังสือ นั้น ๆ ด้วย

(๒๐) หนังสือสำคัญ นั้น ท่านหมายความว่า บรรดา หนังสือ ซึ่ง เป็น สำคัญ แก่ การ ตั้ง กรรม สิทธิ หรือ หนี้สิน แต่ บรรดา หนังสือ ที่ เป็น หลักถาน แก่ การ เปลี่ยน แก่ หรือ เลิก ด่าง โอน กรรม สิทธิ หรือ หนี้สิน ทุก อย่าง

X (๒๑) ดายมือ นั้น ท่านหมายความว่า ทั้ง ที่ ดง ชื่อ เป็น ตัว อักษร แด ลง แดง ได้ ดายมือ มี

เป็น เครื่องหมายต่าง อักษร ชื่อ ซึ่ง บุคคลไม่รู้
หนังสือ เขียน ลงไว้ ใน จตหมาย นั้น ด้วย

(๒๒) ปีหนึ่ง นั้น ท่านหมายความว่า ระยะ
เวลา สิบสอง เดือน ตาม สุริยคติกาล โดยวิธีของ
รัฐบาล

(๒๓) วันหนึ่ง นั้น ท่านหมายความว่า
ระยะเวลา ยี่สิบสี่ ชั่วโมง

(๒๔) กตงคิม นั้น ท่านหมายความว่า
เวลา ระหว่าง ตั้งแต่ พระอาทิตย์ตกไป จน พระ
อาทิตย์ ขึ้น

(๒๕) ตอน นั้น ท่านหมายความว่า ส่วน
ข้อความ ใน มาตรา หนึ่ง ที่ ตั้ง ขึ้น ด้วย บรรทัด
ย่อ หน้า

(๒๖) ข้อ นั้น ท่านหมายความว่า ส่วน
ข้อความ ใน มาตรา หนึ่ง ที่ ขึ้น ขึ้น ด้วย บรรทัด
ย่อ และมี เครื่องหมาย เป็น อักษร หรือ เป็น
เลข กำกับ อยู่ข้าง หน้า

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยการ ใช้กฎหมาย ลักษณะ อาญา

มาตรา ๗

บุคคล ควร รับ อาญา ต่อเมื่อ มันได้กระทำ
การ อันกฎหมาย ซึ่ง ใช้ อยู่ใน เวลา ที่กระทำ นั้น
บัญญัติว่า เป็น ความผิด แต่ กำหนด โทษ ไว้

แต่ อาญา ที่ จะ ใช้ ลงโทษ ผู้กระทำผิด นั้น ก็
ไม่ควร ใช้ อาญา อย่าง อื่น นอกจาก อาญา ที่
ได้ บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย

มาตรา ๘

เมื่อใด ความปรากฏว่า กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่

ใน ขณะ เมื่อ ผู้ต้อง หา กระทำการ ที่ เกิด เป็น
คดี นั้น ต่าง กับ กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่ใน
ขณะ เมื่อ พิจารณา คดี ใช้ ท่าน ให้ ใช้ กฎหมาย
ฝ่าย ที่มีโทษ เบาแก่ ผู้ต้อง หา

มาตรา ๙

บุคคล กระทำ ความผิด ภายใน สยาม ประเทศ
ท่าน ให้ พิจารณา แดง อาญา ตาม พระราช
กำหนด กฎหมาย

มาตรา ๑๐

ผู้ใด กระทำ ความผิดภายใน นอกสยาม ประเทศ
จะ ต้อง รับ อาญา ภายใน พระราช อาณาจักร
แต่ใน คดี เหล่านี้ คือ

(๑) คดี ที่ กระทำ ผิดผิด ประทศฐูรร้าย คือ
พระเจ้าอยู่หัว หรือ ประทศฐูรร้าย คือ พระราช
อาณาจักร ตามความที่กล่าวไว้ตั้งแต่ มาตรา ๙๗
จน มาตรา ๑๑๓

(๒) คดี ที่ เป็น ความผิด ใน ทาง ปลดอม เงิน
ตรา ปลดอม ทอง ตรา หรือ ปลดอม บัตรตราหลวง
ตามความที่กล่าวไว้ ตั้งแต่ มาตรา ๒๐๒ จน
มาตรา ๒๒๓

(๓) คดี ที่ เป็น ความผิด ในฐาน โจร สลัก

(๔) คดี ที่ คน ใน บังคับ สยาม ไป กระทำผิด
ประกอบพร้อม ด้วยเหตุ ๔ ประการนี้ คือ

ประการที่ ๑ รัฐบาลประเทศอื่น หรือ บุคคล
ที่ ได้รับ ความเสียหายได้ ร้องฟ้อง ขอให้ทำ โทษ
ประการที่ ๒ ความผิดที่ได้กระทำนั้น กฎหมาย
ในเมือง ที่ ผู้นั้น ไป กระทำผิด บัญญัติ ว่า จะ
ต้อง ถูก ลง อาญา

ประการที่ ๓ ความผิดที่กระทำนั้น แม้
 กระทำในสยามประเทศ พระราชกำหนด
 กฎหมายที่บัญญัติว่า จะต้อง ถูก ลง อาญา
 ประการที่ ๔ ผู้กระทำความผิดนั้น ศาลในประเทศ
 ที่มันไป กระทำผิด ไม่ได้ คัด สิ้น ปล่อย มัน เสีย
 โดยที่ไม่มีโทษ หรือ ศาล คัด สิ้น ให้ ลง อาญา
 แล้ว แต่ มัน ยัง ไม่ได้ รับ อาญา ตาม คำ คัด สิ้น
 หรือ ยัง ไม่ พ้น อาญา ด้วย ความ ยก เว้น แล อด
 หย่อน ผ่อน โทษ ให้ แก่ มัน

มาตรา ๑๓

บรรดาความที่บัญญัติไว้ในภาค ๓ แห่ง
 กฎหมายลักษณะอาญานี้ ท่านให้ ใช้ ได้ ทั่วไป
 ใน สรรพคดี ซึ่ง พระราชกำหนด กฎหมาย อื่น
 บัญญัติว่า เป็น ความผิด อัน ควร ลง อาญา เว้น
 เสียแต่ที่ พระราชกำหนด กฎหมาย นั้น ๆ บัญญัติ
 ไว้เป็น อย่าง อื่น

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยอาญาและการลงอาญา

มาตรา ๑๒

อาญา สำหรับ ลง โทษ แก่ ผู้กระทำความผิดนั้น
 ท่านกำหนดไว้เป็น หก สถาน ดังนี้

สถานหนึ่ง	ให้ ประหาร ชีวิต
สถานหนึ่ง	ให้ จำคุก
สถานหนึ่ง	ให้ ปรับ
สถานหนึ่ง	ให้อยู่ภายใน เขตที่ อัน มี กำหนด
สถานหนึ่ง	ให้ รับ ทรัพย์สิน
สถานหนึ่ง	ให้ เรียก ประกัน ทาน บน

มาตรา ๑๓

ผู้ใด ต้อง คำพิพากษา ให้ ลง อาญา ประหาร
 ชีวิต ท่านให้ เขามัน ไป ตัด ศีรษะ เสีย

มาตรา ๑๔

ถ้า จะ ลง อาญา ประหาร ชีวิต แก่ ผู้ใด ท่าน
 ให้ นำ ความ ขึ้น กราบ บังคม ทูล พระ กรุณา เสีย
 ก่อน ต่อ ได้รับ พระ ราชทานพระบรมราชานุญาต
 แล้ว จึง ให้ เขา ตัด มัน ไป ประหาร ชีวิต ณะ
 ตำบล แต่ใน เวลาที่ เจ้าพนักงาน ผู้ มีหน้าที่ ใน
 การ อัน นั้น จะ เห็น สม ควร

มาตรา ๑๕

ศพ ของ คน ที่ ต้อง อาญา ประหาร ชีวิต นั้น
 ถ้า มีญาติ มา ขอ รับ ศพ ไป ฝัง ก็ ให้ ให้ ไป
 แต่ ห้าม มิ ให้ ไป ทำ การ ฝัง ศพ คน โทษ ที่ ต้อง
 ประหาร ชีวิต นั้น เป็น การ เช็ก เกริก

มาตรา ๑๖

หญิงใด จะ ต้อง ประหาร ชีวิต ถ้า มีครรภ์
 ท่านให้ รับไว้ ให้ มัน คลอด เสีย ก่อน จึง ให้
 ประหาร ชีวิต

มาตรา ๑๗

โทษ ปรบนั้น ท่าน หมาย ความ ว่า จำ คุก
 เงิน อัน กำหนดไว้ ใน คำพิพากษา ให้ ปรบ เป็น
 พันย หลวง

มาตรา ๑๘

ผู้ใด ต้อง คำพิพากษา ให้ ปรบ แต่ มิ ใช้
 คำ ปรบ ภายใน สิบห้า วัน นับ ตั้ง แต่ วัน คำ
 พิพากษา ถึง ที่ สุด นั้น ให้ ยึด ทรัพย์สิน สมบัติ มัน

ใช้ค่าปรับ หรือมิฉะนั้นให้เอาตัวมันจำคุก แทนค่าปรับ

แต่การจำคุกแทนค่าปรับเช่นนี้ ท่านกำหนดเป็นอัตราไว้ว่า ให้จำวันหนึ่งแทนราคาค่าปรับบาทหนึ่ง เป็นประมาณ แต่ห้ามมิให้จำคุกด้วยโทษฐานนี้เกินกว่าปีหนึ่งขึ้นไป

มาตรา ๑๘

ผู้ใดนำค่าปรับมาเสียได้ครบจำนวนในเวลา ต้องจำคุกแทนค่าปรับอยู่ ท่านให้ตั้งรายวันที่จำคุกมาแล้วเท่าใด ให้คิดหักลดเงินให้มันวันละบาทหนึ่ง แต่ปล่อยตัวมันให้พ้นไปจากวงจำ

มาตรา ๒๐

ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ปรับ ถ้าศาลเห็นเหตุอันควรสงสัยได้ว่า มันจะหลีกเลี่ยงไม่นำค่าปรับมาส่งใช้ ศาลจะบังคับเรียกประกันผู้นั้นก็ได้ ถ้าแต่มันหาประกันให้ไม่ได้ ศาลจะให้จับตัวมันคุมขังไว้ก็ได้

มาตรา ๒๑

ผู้ใดกระทำความผิดอันต้องด้วยโทษปรับฐานเดียว ถ้าแต่มันเอาค่าปรับอันเป็นจำนวนอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดเช่นนั้น มาใช้ก่อนเวลาพิจารณาใช้ ท่านให้ยกเลิกคดีนั้นเสีย

มาตรา ๒๒

บรรดาบุคคลที่ศาลพิพากษาว่า มีความผิดอย่างเดียวกัน ในคดีอันเดียวกัน แม้ศาลพิพากษาให้ปรับใช้ ศาลจะพิพากษาให้คน

เหล่านั้นต้องเสียค่าปรับด้วยกันทุกคน หรือมิฉะนั้น ศาลจะบังคับให้ คนหนึ่งคนใดในคนเหล่านั้นเสียค่าปรับจนครบก็ได้

แต่ที่จะพิพากษาให้ปรับด้วยกัน หรือปรับแทนกันเช่นนี้ ท่านให้ใช้แต่เฉพาะส่วนค่าปรับ ห้ามมิให้ใช้ถึง การจำคุกแทนค่าปรับ

มาตรา ๒๓

ในกฎหมายนี้ บรรดาบทที่ ท่านกำหนดโทษทั้งจำคุกแต่ปรับเป็นสองฐาน ให้ศาลวินิจฉัยตามเหตุการ ถ้าเห็นสมควรจะยกโทษปรับเสีย ให้จำเลยรับแต่โทษจำคุกฐานเดียวก็ได้

มาตรา ๒๔

โทษฐานให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดนั้น ท่านบัญญัติไว้เป็นสองอย่าง คือ

(๑) ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่ หรือจังหวัดที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา

(๒) บังคับให้อยู่แต่ในท้องที่ หรือจังหวัดที่ซึ่งเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการ จะได้กำหนดให้อยู่

ในสองอย่างนี้ ให้ศาลมีอำนาจเลือกใช้ตามสมควรแก่เหตุ

มาตรา ๒๕

โทษฐานให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดนั้น จะพิพากษาให้เป็นโทษเพิ่มโทษฐานอื่นก็ได้ แต่อย่ากำหนดเวลาเกินกว่าเจ็ดปี เป็นอย่างหนึ่ง จะกำหนดเท่าใดให้ไว้ ในคำพิพากษาด้วย

มาตรา ๒๖

บรรดาทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ปรับนั้น ท่านให้ส่งไว้เป็นของหลวงทั้งสิ้น

มาตรา ๒๗

ในการ รับผิด นั้น นอกจากคดีที่ กล่าวไว้ โดยเฉพาะใน ภาคที่ ๒ แห่ง กฎหมายนี้ ท่านให้ คำนวณ อำนาจ ที่จะ สั่ง ให้ รับผิด ทรัพย์สิน ของ ที่ ว่า ไว้ใน มาตรา นี้ ได้ อีก โสด หนึ่ง คือ

(๑) สิ่ง ของ ที่ บุคคล ใช้ หรือ มี ไว้ โดย เจตนา จะ ใช้ สำหรับ กระทำ ความผิด ท่าน ว่า เป็น ของ ควร รับผิด อย่าง หนึ่ง เว้น แต่ ถ้า สิ่ง ของ ที่ ว่า มา ใน ข้อ นี้ เป็น ของ ๑ ผู้ อื่น ที่ เขา มิ ได้ รู้ เห็น เป็น ใจ ด้วย ใน การ ที่ กระทำ ผิด หรือ เจตนา ที่ จะ กระทำ ผิด นั้น ท่าน ว่า มิ ควร รับผิด

(๒) ทรัพย์สิน ที่ บุคคล ได้ มา โดย ได้ กระทำ ความ ผิด ท่าน ว่า เป็น ของ ควร รับผิด อีก อย่าง หนึ่ง เว้น แต่ ถ้า ทรัพย์สิน นั้น มี เจ้า ของ ควร ได้ คืน ตาม กฎหมาย ท่าน จึง มิ ให้ รับผิด

มาตรา ๒๘

ทรัพย์สิน อย่าง ไต ๆ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ ว่า ถ้า ผู้ใด ทำ หรือ ใช้ หรือ มี ไว้ หรือ ขาย หรือ ทอด ตลาต เป็น ความ ผิด นั้น ท่าน ให้ รับผิด ทั้ง ดั้ง ไม่ ว่า เป็น ของ ๑ ผู้ กระทำ ผิด หรือ มิใช่ แต่ มิ ให้ ถู้อ เขา เหตุ ที่ คำ พิพากษา ว่า ผู้หนึ่ง ผู้ใด กระทำ ความ ผิด ใน คดี นั้น หรือ ไม่ ผิด เป็น ประมาณ ใน การ ที่ จะ สั่ง ให้ รับผิด ทรัพย์สิน ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้

มาตรา ๒๙

ถ้า ผู้ใด มิ นำ ทรัพย์สิน ที่ ต้อง รับผิด มา สั่ง คือ ศาล ท่าน ให้ ศาล ตัด ราคา ทรัพย์สิน นั้น ใต้ ตาม ที่ เห็น สมควร แต่ ให้ ศาล มี อำนาจ สั่ง ให้ ยึด ทรัพย์สิน สม บัด ของ

ผู้นั้น ไซ้ ราคา จะ เต็ม หรือ มิ เต็ม สั่ง ให้ จำคุก แทน ราคา นั้น ตาม ลักษณะ จำคุก แทน ค่า ปรับ ที่ กล่าวไว้ ใน มาตรา ๓๘, ๓๙, และ ๔๐ แต่ อย่า ให้ จำคุก เพราะ ความ ผิด ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ เกิน กว่า หก เดือน เป็น อย่าง ไซ้

มาตรา ๓๐

เมื่อ ผู้ใด แสดง ความ ซา ซาญ มาด ร้าย แก่ ผู้ อื่น ก็ ตี หรือ เมื่อ ศาล พิจารณา เห็น เหตุ อันควร เชื่อว่า ผู้ใด จะ ก่อ การ ร้าย ให้ เกิด ภัยอันตราย แก่ ผู้ อื่น ก็ ตี หรือ เมื่อ ปรากฏ แก่ ศาล ว่า ผู้ใด เป็น คน จรจัด ไม่มี ที่ อยู่ เป็น หลักแหล่ง แต่ มิ ปรากฏ การ ทำมาหา เลี้ยงชีพ ด้วย ประการ ไต ก็ ตี ศาล มี อำนาจ ที่จะ บังคับ เรียก ประกัน ทานบน หรือ เรียก แต่ ทานบน ให้ ผู้นั้น สัญญา ว่า จะ ประพฤติ ตน รักษา ความ เรียบร้อย มิ กระทำ ให้ เกิด เหตุ ร้าย ตลอด เวลา ที่ ศาล จะ กำหนด ให้ ไม่ เกิน กว่า สอง ปี แต่ จำนวน เงิน ค่า ปรับ เมื่อ ทำ ผิด ทานบน นั้น แล้ว แต่ ศาล จะ กำหนด แต่ อย่า ให้ เกิน ห้า ร้อย บาท ขึ้น ไป

มาตรา ๓๑

ถ้า ผู้ใด ที่ ศาล บังคับ เรียก ประกัน ตาม ความ ที่ กล่าว มา ใน มาตรา ๓๐ นั้น หา ประกัน มา ให้ มิ ได้ ไซ้ ศาล จะ สั่ง ให้ เขา ตัว ผู้นั้น จำคุก เร่ง ประกัน ก็ได้ แต่ อย่า ให้ จำคุก เพราะ เหตุ เช่น นั้น เกิน กว่า หก เดือน เป็น อย่าง ไซ้

มาตรา ๓๒

กำหนด เวลา ที่ ผู้กระทำ ผิด ต้อง จำคุก ตาม คำ พิพากษา นั้น ท่าน ให้ นับ วัน ที่ มัน ต้อง คุมขัง

มาในคดีเรื่อง นั้น แต่ก่อน ได้ พินักษาโทษ รวม
เข้า ใน กำหนดโทษ ตาม คำพิพากษา ด้วย เว้น
ไว้แต่ถ้ามีความ ปรากฏใน คำพิพากษา ตั้ง เป็น
อย่างอื่น จึงให้กำหนด ตาม ที่ ว่าจะไว้ใน คำ
พิพากษา

มาตรา ๓๓

ใน การ นับ กำหนด เวลา ที่ ผู้กระทำความผิด ต้อง
จำคุก นั้น ท่านให้ นับ วันแรก ที่ ต้อง จำคุก เป็น วัน
หนึ่ง ไม่ว่าจะตั้ง ตัวเข้า จำคุก เข้า สายบ้าย
เย็น ประการใด แต่ให้นับ สามสิบวัน เป็น
เดือน หนึ่ง

เมื่อ จะ ปล่อยนักโทษ จาก เวรจำ ท่านให้
ปล่อยใน วันที่ ถัดวัน ครบ กำหนด เวลา ต้อง จำคุก
ตาม คำพิพากษา

มาตรา ๓๔

บรรดาบท ที่บัญญัติไว้ ใน กฎหมายนี้ว่า ด้วย
การ เพิ่ม อาญา หรือลดอาญานั้น ท่านมิให้
ใช้เพิ่ม แดลดใน ส่วนโทษ ริบทรัพย์

มาตรา ๓๕

ผู้มีความผิดโทษไม่ถึง ประหารชีวิต แต่
ไม่ถึง จำคุก จน ตลอดชีวิต นั้น ถ้า จะ ต้อง
เพิ่ม อาญาขึ้น ด้วยเหตุ ประการใด ท่านมิให้
เพิ่มขึ้น ถึง โทษ ประหารชีวิต หรือถึง จำคุก จน
ตลอดชีวิต

มาตรา ๓๖

ใน การ ที่ จะ เพิ่ม กำหนด เวลาจำคุก ผู้กระทำความ
ผิดนั้น ท่านให้ พิจารณา ดูกำหนด ที่มันต้อง จำคุก
อยู่แล้วนั้น ก่อน แต่ห้ามมิให้ เพิ่ม กำหนด เวลา

ให้มัน ต้อง จำคุก ทั้งใน กำหนดเดิม แด
กำหนดที่ เพิ่มใหม่ รวมกัน เกิน กว่ายี่สิบปี
ขึ้นไป

มาตรา ๓๗

ถ้าผู้ใด มีความผิด โทษ ถึง ประหารชีวิต
แต่มีเหตุอื่นสมควร ที่มันจะ ได้รับ ความลดหย่อน
อาญา ลง ตาม กฎหมาย ท่านให้ถือ เป็น กำหนด
ดังนี้ คือ

(๑) ถ้าจะลดลง ส่วน หนึ่ง ในสาม ให้
ลดลง เป็น อาญาจำคุก จน ตลอดชีวิต หรือ
จำคุกตั้งแต่สิบหกปีถึงยี่สิบปี

(๒) ถ้าจะลดลง ถึง หนึ่ง ให้ลดลง เป็น
อาญาจำคุก จน ตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่
สิบสองปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๓๘

ผู้ใด มีความผิดโทษ ถึง จำคุก จน ตลอด
ชีวิตแต่มีเหตุอื่นสมควร ที่มันจะ ได้รับ ความลด
หย่อน อาญา ลง ตาม กฎหมาย ท่านให้ถือ เป็น
กำหนดดังนี้ คือ

(๑) ถ้าจะลดลง ส่วน หนึ่ง ในสาม ให้ลด
ลง เป็น อาญาจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึง สิบหกปี

(๒) ถ้าจะลดลง ถึง หนึ่ง ให้ลดลง เป็น
อาญาจำคุกตั้งแต่เก้าปีถึง สิบสองปี

มาตรา ๓๙

เมื่อ มีเหตุอื่น ควร ที่ ผู้กระทำความผิด จะ ต้อง ถูก
เพิ่มโทษ แดได้ลดโทษ ใน คดีเดียวกัน
ตามบท ต่างกัน ใน กฎหมายนี้ ใช้ ท่านว่า

ถ้า โทษ ที่ ควร เพิ่ม แด ที่ ควร ลด มีกำหนด
เสมอ กัน ก็ ให้ หัก กลดบ ลบ กัน ไป ไม่ ต้อง
เพิ่ม แด ไม่ ต้อง ลด ถ้า แด มี เสมอ กัน ท่าน
ให้ คำนวณ ค่า อาญา ที่ ควร เพิ่ม เพียง โด นั้น บวก ไว้
ใน กำหนด ก่อน แด จึง ให้ คิด ส่วน ที่ ควร ลด
หัก ทอน ลง

มาตรา ๕๐

เมื่อ ผู้ ที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้ ลง โทษ ได้
รับ ความ ลด หย่อน อาญา ลง ตาม บท กฎหมาย นี้
จน เหลือ แต่ อาญา อย่าง เบา เพียง ต้อง จำคุก
เดือน หนึ่ง หรือ ค่า กว่า เดือน หนึ่ง แด ปรับ ด้วย
เท่า นั้น ไซ้ ท่าน ว่า ค่า จะ กำหนด เวลา จำคุก
ผู้นั้น ให้ น้อย ลง กว่า นั้น อีก ทั้ง ปรับ ด้วย หรือ ไม่
ปรับ ด้วย ก็ได้ หรือ จะ ยก อาญา จำคุก เสีย
จะ ให้ คง แต่ ปรับ สถาน เดียว ก็ได้

มาตรา ๕๑

ถ้า ผู้ ที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้ รับ อาญา จำคุก
เพียง ๒ ปี หนึ่ง ก็ได้ หรือ ไม่ ถึง ๒ ปี หนึ่ง ก็ได้ เป็น
คน ยัง ไม่ เคย ต้อง คำ พิพากษา ว่า ได้ กระทำ ความ
ผิด มา แต่ ก่อน ท่าน ให้ ค่า ตัด วินิจฉัย ตู ถ้า
เห็น สมควร จะ ลง ใน คำ พิพากษา ให้ รื้อ การ ลง
อาญา ไว้ ก่อน ก็ได้

มาตรา ๕๒

เมื่อ ค่า ได้ ลง ให้ รื้อ การ ลง อาญา ผู้ใด ไว้
ตาม ความ ที่ ถัด มา ใน มาตรา ๕๑ แด ผู้นั้น
ประพฤติ ตัว ดี ไม่ กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใด ที่ ว่า ไว้ ใน ภาค ที่ ๒ ตั้งแต่ ส่วน

ที่ ๑ จน ถึง ส่วน ที่ ๘ ตลอด เวลา ห้าม
แด้ ท่าน ให้ ยก โทษ ที่ รอ ไว้ ให้ แก่ มนั ที่
เดียว

ถ้า แด ภายใน เวลา ห้าม นั้น มนั กระทำ
ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ที่ ว่า ไว้ ใน ภาค ๒
ตั้งแต่ ส่วน ที่ ๑ จน ถึง ส่วน ที่ ๘ ไซ้ ไซ้ ท่าน
ให้ ลง อาญา ที่ ได้ รอ ไว้ ไป ที่ เดียว เป็น
โสด หนึ่ง ต่าง หาก จาก อาญา ที่ มนั จะ ต้อง รับ
สำหรับ ความ ผิด ครั้ง หลัง หรือ ที่ จะ ต้อง เพิ่ม โทษ
ฐาน ทำ ความ ผิด หลาย ครั้ง ไม่ เช็ด หลาบ นั้น
ที่ ว่า นี้ คือ ว่า ผู้ กระทำ ผิด นั้น จะ ต้อง รับ อาญา
สำหรับ ความ ผิด ทั้ง สอง คราว บวก กัน แด เมื่อ
ค่า พิพากษา โทษ ครั้ง ที่ สอง นั้น ควร เพิ่ม
โทษ ฐาน ที่ ไม่ เช็ด หลาบ ด้วย

หมวดที่ ๔

ว่า ด้วย เหตุ อัน ควร ยก เว้น อาญา
หรือ ลด หย่อน ผ่อน อาญา
ให้แก่ บุคคล ผู้ กระทำ ความ ผิด

มาตรา ๕๓

ต่อ ผู้ใด กระทำ โดย เจตนา ผู้นั้น จึง ควร
รับ อาญา ถ้า แด มนั มี ได้ มี ใจ เจตนา ที่ จะ
กระทำ ท่าน ว่า อย่า ให้ ลง อาญา แก่ มนั เลย
เว้น แต่ เมื่อ มนั กระทำ โดย ประมาท ต้อง ความ
ลักษณะ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ ว่า มี โทษ ท่าน
จึง ให้ ลง อาญา แก่ มนั ฐาน กระทำ การ โดย ประ
มาท

ที่ ว่า กระทำโดยเจตนา นั้น ท่าน อธิบายว่า
บุคคล กระทำโดยตั้งใจ แล ประสงค์ ต่อ ผล หรือ
อาจ จะ แล เห็น ผล แห่ง การ ที่ กระทำนั้น ได้ อย่าง
นี้ ชื่อ ว่า กระทำโดยเจตนา

ที่ ว่า กระทำโดย ประมาท นั้น ท่าน อธิบาย
ว่า บุคคล กระทำโดยมิได้ตั้งใจ แต่ กระทำโดย
อาการ อย่างใด อย่างหนึ่ง ตั้ง ว่า ต่อ ไป นี้ คือ

(๑) กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง
อันควร เป็น วิสัย ของ ปกรกต ชน ก็ คือ

(๒) ผู้หาเลี้ยงชีพ ด้วย ศีลปสาตร์ ใน
กิจการ อย่าง หนึ่ง อย่างใด เช่น เป็น หมอ หรือ
เป็น ช่าง เป็น ต้น ละเลย การ อัน ควร ต้อง
ทำให้ ดี ใน ทาง ศีลปสาตร์ นั้น เสีย ก็ คือ

(๓) ทำฝ่าฝืน กฎหมาย ข้อ บังคับ หรือ
คำสั่ง อัน ชอบ ด้วยกฎหมาย ก็ คือ

เหล่านี้ ถึง กระทำโดยมิได้ตั้งใจ ท่าน ก็
ว่า กระทำ โดย ประมาท

มาตรา ๕๔

ถ้า ผู้ใด ที่ เจตนา จะ กระทำร้าย แก่ ผู้หนึ่ง
ไป กระทำผิดตัว โดย หดง ก็ ตาม หรือ โดย พลัง
พละกำลัง ก็ ตาม ท่าน ว่า มัน ควร รับผิดชอบ ตาม
ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิดนั้น ฐาน
ทำโดยเจตนา

มาตรา ๕๕

บุคคล ที่ กระทำ ความ ผิด ไม่รู้กฎหมาย
ท่าน ว่า จะ เอา ความ ที่ ไม่รู้กฎหมาย มาแก้ตัว
เพื่อให้ ผิด นั้น ไม่ได้ เลย

มาตรา ๕๖

ผู้ใด กระทำผิด ใน เวทาวิกต จริต อัน
เกิด แต่ สัญญา วิปลาศ์ ก็ ตาม เกิด แต่ พยาธิ ก็
ตาม ถ้า ปรากฏ ว่า มัน ไม่ สามารถ จะ รู้ผิด
ชอบ หรือ ยับ ยั้ง ได้ ใน เวทาวิกต จริต
เพราะ เหตุ วิกต จริต นั้น ใช้ ท่าน ว่า อย่า ให้ เขา
โทษ แก่ มัน เลย

แต่ ถ้า คัด พิเคราะห์ เห็น ว่า จะ ประชด ปล่อย ผู้
วิกต จริต นั้น ไป อาจ จะ เกิด เหตุ ภัยอันตราย
แก่ ผู้อื่น จะ สั่ง ให้ ส่ง ตัว มัน ให้ เจ้า พนักงาน
กักขัง รักษา ไว้ ใน โรง พยาบาล สำหรับ คน วิกต
จริต หรือ เอา ไปคุม รักษา ไว้ ใน ที่อื่น
เพื่อ บัง กัน ภัยอันตราย อย่า ให้ มี แก่ สาธารณ
ชน ก็ ได้

มาตรา ๕๗

ผู้ใด กระทำผิด ใน เวทาวิกต จริต อัน เกิด
แต่ สัญญา วิปลาศ์ ก็ ตาม เกิด แต่ พยาธิ ก็ ตาม
ถ้า ปรากฏ ว่า ใน เวทาวิกต จริต นั้น มัน ยังมีสติ
พอ จะ รู้ผิด ชอบ หรือ ยับ ยั้ง ได้ ท่าน ว่า
มัน ควร ต้อง มี โทษ แต่ คัด จะ เห็น สมควร
ลด หย่อน อาญา ให้ เบา ลง กว่า ที่ กฎหมาย กำหนด
ไว้ สำหรับ ความผิด นั้น ก็ ได้

มาตรา ๕๘

ความ วิกต จริต เพราะ เสพย์ สุรา ยาเมา นั้น
ท่าน มี ให้ นับ ว่า ต้อง ด้วย ความ ยก เว้น หรือ
ลด หย่อน ผ่อน โทษ ตาม ที่ ว่า มา ใน มาตรา ๕๖

แต่ มาตรา ๔๗ เว้น แต่ถ้า ปรากฏว่า เมื่อ เสพย์
สุรายาเมา นั้น ผู้ เสพย์ มิ ได้ ระบุว่า เป็น สุรา
ยาเมา ก็ดี หรือ ผู้ ชื่น ใช้ คำ ตั้ง แด อานาจ ช่ม
ชื่นใจ ให้ มัน ต้อง จำ เสพย์ สุรายา เมา ก็ดี ท่าน
จึง ให้ ยกโทษ ให้ ใน ฐาน วิกต จริต

มาตรา ๔๘

ผู้ใด กระทำ ความ ผิด เพราะ ต้อง ทำ ด้วย
ความ จำ เปน ใน เหตุ เหล่า นี้ คือ ว่า

(๑) เพราะ มัน อยู่ใน ที่ บังคับ แด ใน ใต้ อานาจ
ที่ มัน ไม่ สามารถ จะ ชัด ชื่น หรือ หลีก เลี่ยง ได้
ก็ดี

(๒) มัน ไม่มี เจตนา ชั่วร้าย แต่ ต้อง
กระทำ ผิด เพื่อ จะ บังคับ ตัว เอง หรือ ผู้ อื่น ให้
พิน ภัย นตราย อัน ร้าย แรง ซึ่ง มัน มิ ได้ ก่อ ให้
เกิด ขึ้น เอง แด จะ บังคับ ภัย นตราย นั้น ด้วย
อุบาย อย่าง อื่น มิ ได้ ก็ดี ถ้า ความ ผิด ของ
มัน ใน ข้อ ข้อ ที่ กล่าว มา นี้ ไม่ ปรากฏ ว่า มัน
ได้ กระทำ เกิน ไป กว่า สมควร แก่ เหตุ แล้ว ท่าน
ว่า อย่า ให้ เขา โทษ แก่ มัน เอย

แต่ ความ กรุณา ที่ ว่า มา นี้ ท่าน มิ ให้ ใช้
ใน ส่วน ศักดิ์ ที่ กระทำ ผิด คิด ประทศฐุร้าย ต่อ
พระเจ้า อยู่ หัว หรือ ประ ทศฐุ ร้าย ต่อ พระราช
อำนาจ จักร ตาม ที่ กล่าว ไว้ ตั้ง แต่ มาตรา ๘๗

จน มาตรา ๑๑๑

มาตรา ๕๐

บุคคล ที่ กระทำ การ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด แต่
พอ สมควร แก่ เหตุ โดย มี ความ จำ เปน เพื่อ บัง

กัน ชีวิต ภัย รคย ศ แต่ ชื่อ เลี้ยง หรือ ทรัพย์
ของ ตัว มัน เอง ก็ดี หรือ ของ ผู้ อื่น ก็ดี เพื่อ
ให้ พิน ภัย นตราย ซึ่ง เกิด โดย ผิด ด้วย กฎหมาย
ท่าน ว่า ไม่ ควร ตง อาญา แก่ มัน

มาตรา ๕๑

การ ต่อ สู้ เจ้า พนักงาน ที่ กระทำ การ อย่าง ใด
ใด ตาม หน้า ที่ นั้น ท่าน ว่า มิ ให้ นับ ว่า เปน
การ บังคับ ที่ ชอบ ด้วย กฎหมาย

มาตรา ๕๒

ผู้ใด กระทำ การ ตาม คำ สั่ง อื่น ชอบ ด้วย กฎ
หมาย ท่าน ว่า ผู้ นั้น ไม่ ควร รับ อาญา

ที่ ว่า กระทำ การ ตาม คำ สั่ง อื่น ชอบ ด้วย กฎ
หมาย นั้น ท่าน อธิบาย ไว้ ตั้ง นี้ คือ

(๑) การ ที่ กระทำ เปน การ ต้อง ตาม พระราช
กำหนด กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่ใน เวลานั้น

(๒) บุคคล กระทำ การ ตาม คำ สั่ง ของ
เจ้า พนักงาน ฝ่าย ทหาร ก็ดี พลเรือน ก็ดี อื่น
คน มี หน้า ที่ ที่ จะ ต้อง พัง บังคับ บัญชา แม้ ว่า
คำ สั่ง นั้น จะ ผิด กฎหมาย ถ้า ปรากฏ ว่า ผู้ รับ
คำ สั่ง ไป กระทำ กระทำ โดย เชื่อ ว่า ชอบ ด้วย
กฎหมาย โดย เหตุ ผด อัน สมควร ท่าน ก็ ให้
ถือ ว่า ผู้ รับ คำ สั่ง ไป กระทำ การ นั้น ไม่ ควร
รับ อาญา เหมือน กัน

มาตรา ๕๓

ถ้า ผู้ใด ที่ กระทำ ความ ผิด อัน ต้อง ด้วย
ลักษณะ ยก เว้น ประการ หนึ่ง ประการ ใด ตาม
ที่ ว่า มา ตั้ง แต่ มาตรา ๔๘ จน ถึง มาตรา ๕๒ นั้น

ได้กระทำเกินไป กว่าสมควรแก่เหตุก็ดี หรือ
เกินไป กว่าที่ กฎหมาย อนุญาตให้ทำได้ก็ดี
ท่าน ว่าผู้นั้น ควร มีโทษ แต่ศาล จะ ตัดหย่อน
อาญา ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิด
เช่นนั้น ให้เบาลง ก็ได้

มาตรา ๕๔

ผู้ใดกระทำ ความผิด ฐาน ประทุษร้าย
ต่อ ทรัพย์สมบัติ ตามที่ ก่อไว้ตั้งแต่ มาตรา ๒๘๘
จนถึง มาตรา ๒๙๖ กิติ ตั้งแต่ มาตรา ๓๐๕
จนถึง มาตรา ๓๒๓ กิติ ตั้งแต่ มาตรา ๓๒๕ จนถึง
ถึง มาตรา ๓๒๘ กิติ แต่ใน มาตรา ๓๔๐ นั้น กิติ
ถ้ากระทำ แก่ ทรัพย์ญาติ ที่สืบสายโลหิต นับโดย
ตรงขึ้นไป คือ พ่อ, แม่, บิด, ย่า, ตา, ยาย, ทวด
ของ มันเอง กิติ นับโดยตรง ลง มาคือ ลูก,
หลาน, เหลน, ถือ ของมันเอง กิติ ท่านว่า มัน
ควร รับ อาญา ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด เช่น นั้น แต่ถึง หนึ่ง

ถ้าแต่ ความผิด เช่น ว่ามานี้ เป็น ความ
ผิด ที่ สามี กระทำ ต่อ ภรรยา หรือ ภรรยา กระทำ
ต่อ สามี ท่านว่า ไม่มีโทษ

มาตรา ๕๕

เมื่อผู้ใด ถูก กัด ขู่ ข่มเหง อย่าง ร้ายแรง
ด้วย เหตุอัน ไม่เป็น ธรรมดา แต่ มัน บั่นทาด
โทษ ขึ้น ใน ขณะ นั้น ถ้าแต่ มัน กระทำผิด ใน
ขณะ นั้นใช้ ท่าน ให้ ลง อาญา ตาม ที่ บัญญัติ
ไว้ สำหรับ ความผิด นั้น แก่ มัน เพียง ถึง หนึ่ง

มาตรา ๕๖

ถ้า เด็ก อายุ ยังไม่ ถึง เจ็ดขวบ กระทำ ความผิด
ท่าน ว่า มัน ยัง มี รัผิด แด ชอบ อย่า ให้ ลง
อาญา แก่ มัน เลย

มาตรา ๕๗

ถ้า เด็ก อายุ กว่า เจ็ดขวบ ขึ้น ไป แต่ ยัง
ไม่ถึง สิบสี่ ขวบ กระทำ ความผิด ท่าน ให้
ศาล มี อำนาจ กระทำ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน ๓ ประ
การ ที่ จะ ว่า ต่อ ไป นี้ คือ

(๑) ถ้า เห็น ว่า มัน ยัง ไม่ รัผิด ชอบ จะ
ให้ ปลดปล่อย ตัว ไป เสีย ก็ได้ หรือ ถ้า ศาล เห็น
ว่า มัน พอ จะ เข้าใจ ความผิด ชอบ ได้ อยู่บ้าง ให้
ศาล ว่า ก่อว่า ให้ มัน รัผิด ตัว แล้ว ภาคทัณฑ์
ปลดปล่อย ตัว ไป ก็ได้ ฉนี้ ประการ หนึ่ง

(๒) มอบ ตัว เด็ก ให้ แก่ บิดา มารดา หรือ
ผู้ปกครอง ไป แต่ บังคับ เรียก ประกันทาน บน
หรือ เรียก แด่ ทาน บน แก่ บิดา มารดา หรือ ผู้ปก
ครอง เด็ก นั้น ให้ สัญญา ว่า จะ ระวัง เด็ก นั้น
ให้ ประพฤติ คน รักษา ความ เรียบร้อย ตลอด
เวลาที่ ศาล จะ กำหนด ให้ ไม่เกิน กว่า สาม ปี
ถ้าผิด ทาน บน ให้ ศาล ปรับ เป็น จำนวน เงิน
ตามที่ กำหนด ไว้ ใน ทาน บน ไม่เกิน ร้อย บาท
ขึ้นไป ฉนี้ ประการ หนึ่ง

(๓) สั่ง ให้ ส่ง ตัว เด็ก นั้น ไป ไว้ ใน โรงเรียน
ดัด สันดาน ตลอด เวลา ที่ ศาล จะ กำหนด ให้ แต่
อย่า ให้ เกิน ไป กว่า เวลา ที่ เด็ก นั้น มี อายุ ครบ
สิบแปด ขวบ ประการ หนึ่ง

มาตรา ๕๗

ถ้าเด็กอายุเกินกว่าสิบสี่ขวบขึ้นไป แต่ยังไม่ถึงสิบหกขวบ กระทำ ความผิด ท่านว่าศาลควรพิจารณา ดูเสียก่อน ว่ามัน มีสติพอจะรู้ผิดชอบได้หรือไม่

ถ้าปรากฏว่า มัน ชั่วอ่อนแก่ความคิด ไม่มีสติพอจะรู้ผิดชอบใช้ ท่านว่าให้ศาลกระทำแก่มัน ดูเสียก่อน กับที่ควรกระทำแก่เด็กอายุเกินกว่าสิบสี่ขวบ แต่ยังไม่ถึงสิบสี่ขวบ ดังที่ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๕๖ นั้น

ถ้าแต่ปรากฏว่า มัน มีสติพอจะรู้ผิดชอบได้แล้ว ศาลจะสั่งให้ลงอาญาแก่มัน ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับ ความผิด เช่น นั้น แต่ถึงหนึ่ง หรือมีฉนั้นจะสั่งให้ส่งตัวมันไปไว้ใน โรงเรียน คดี ดันดาน ตามลักษณะข้อ ๓ แห่ง มาตรา ๕๖ นั้นก็ได้

มาตรา ๕๘

เมื่อใด ความปรารถนา ว่ามีเหตุอันควรปรานีแก่ผู้กระทำผิดใช้ ถึงว่าศาลจะได้อเพิ่ม หรือลดกำหนดโทษ ตาม ความ ใน มาตราอื่น ของกฎหมายนี้แล้ว ก็คือ ศาล ยังลดโทษฐาน ปรานีได้อีก ใดสิ่งหนึ่ง ไม่เกินกว่า ถึงอัตราโทษ ที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับ ความผิดนั้นๆ

ที่เรียกว่าเหตุอันควร ปรานีนั้น ท่านประสงค์ ใน เหตุเหล่านี้ คือ ผู้กระทำผิดจริตไม่ปกติก็ดี ผู้กระทำผิดเป็นผู้มีความดีมาแต่ก่อนก็ดี ผู้กระทำผิด เมื่อ กระทำลง

แล้วมัน รู้ผิดตัว กตเวทิต แต่ได้พยายามแก้ไขให้มัน เท่ผลร้ายที่มัน ทำนั้นก็ดี ผู้กระทำผิด มาดูแก่โทษ ก่อนที่ ความผิด ของมันได้ปรากฏก็ดี ผู้กระทำผิด รับสารภาพให้ ความ สัจ ความรู้ต่อศาล ให้เป็น ประโยชน์ ในทาง พิจารณา คดีนั้นก็ดี แต่ความชอบอย่างอื่น ๆ ซึ่ง ศาลพิจารณาเห็นว่า เป็น ทำนองเดียวกับที่กล่าวมานี้ ก็คือ ท่านให้ถือว่า เป็น เหตุอัน ควร ปรานีแก่ผู้กระทำผิด ดูกัน

หมวดที่ ๕

ว่าด้วย พยายาม กระทำ ความผิด

มาตรา ๖๐

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด แต่หากมีเหตุอัน พ้นวิสัย ของ มัน จะ ป้องกันได้ มาขัดขวาง มิให้กระทำลงได้ ใช้ ท่านว่า มันควรรับ อาญา ตาม ที่ กฎหมาย กำหนดไว้ สำหรับ ความผิดนั้น แบ่ง เป็น สาม ส่วน ให้ลงอาญาแค่สองส่วน

มาตรา ๖๑

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด แต่ยับยั้งเสีย ด้วยใจตนเอง ไม่ได้ กระทำ ความผิดนั้น ลงไปให้ตลอดตาม ความมุ่งหมาย ท่านว่าควร เอาโทษ แก่ มัน แต่ เพียง ความผิด ที่มันได้กระทำลงไป แล้ว

มาตรา ๖๒

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด ฐาน ดุโทษ ท่านว่า อย่า ให้ลงอาญาแก่ มัน เลย

หมวดที่ ๖

ว่า ด้วยบุคคล หลาย คน
ทำความผิด อย่าง เดียว กัน

มาตรา ๖๓

ในคดีที่ บุคคล ตั้งแต่ สอง ขึ้นไป กระทำ
ความผิด อย่าง เดียว กัน ท่านให้ ถือว่าบรรดา
ผู้ที่ได้ลง มือ กระทำ ความผิด นั้น เป็น คดีการ
แต่อาจ ลง อาญา ตาม ที่ กฎหมาย บัญญัติไว้
สำหรับ ความผิด นั้น แก่ มัน ทุก คน เหมือน
อย่าง มันได้ กระทำ ความผิด แต่ ผู้เดียว นั้น

มาตรา ๖๔

ผู้ใดใช้ ให้ผู้อื่น กระทำความผิด ด้วย
อุบาย อย่าง ไตใด เช่นว่า จ้าง วาน หรือ บังคับ
ขู่เข็ญ ช่ม ชืน ให้ผู้อื่น กระทำ ความผิด เป็น
ต้น ท่านว่า มัน ผู้ใช้ นั้น ต้อง รวาง โทษ ฐาน
เป็น คดี การ

มาตรา ๖๕

ผู้ใด กระทำ การ อุท หนุนแก่ ผู้กระทำความผิด ด้วย
ประการ หนึ่ง ประการ ใด ตั้ง จะกล่าว ต่อไป
ใน มาตรา นี้ คือว่า

(๑) ช่วย หา ช้องโอกาส หรือ ให้ กำถัง
พาหนะ หรือ ให้ ความรู้ อัน เป็น อุป การแก่
การ ที่ กระทำความผิด นั้น ก็ดี

(๒) กระทำ การ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน
เวลา แต่ก่อน หรือ เมื่อ ขณะ ความผิด นั้นได้

เกิด ขึ้น อัน เป็น อุปการะ แก่ การ กระทำความผิด
นั้น ก็ดี

ท่านว่า ผู้กระทำ การ ดัง กล่าว มา นี้ เป็น
ผู้สมรู้ ด้วย ผู้กระทำความผิด แต่ อาญา ที่ กฎหมาย
บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิด นั้น เท่า ใด รวาง
โทษ ส่วน มัน ผู้สมรู้ นั้น ท่านให้ ลด จาก กำหนด
ลง ส่วน หนึ่ง คงไว้ แค่ สอง ส่วน

มาตรา ๖๖

ถ้า มีความผิด เกิดขึ้น เพราะ เหตุ ที่ โฆษณา
การ ใน สมุด หรือ ใน หนังสือ ที่ ออกโดย มี
กำหนด หรือ ใน จุดหมาย อย่าง ไตใด ท่าน
ให้ ถือว่า ผู้ที่ ให้ โฆษณา นั้น มีความผิด แต่
ต้อง รวาง โทษ ฐาน เป็น คดี การ

ถ้า หากว่า จะเอา ตัว ผู้ที่ ให้ โฆษณา มา
พิจารณา มิได้ ใช้ ท่านให้ ถือว่า ผู้ที่ โฆษณา หรือ
ผู้ที่ พิมพ์ หนังสือ นั้น ต้อง รวาง โทษ ฐาน คดี
การ ตุจ กัน

มาตรา ๖๗

ผู้ใด จำหน่าย ขาย แจก สมุด หรือ หนังสือ
ซึ่ง ความผิด มี อยู่ เพราะ โฆษณา การ ถ้า แด
มัน ผู้จำหน่าย ขาย แจก หนังสือ นั้น รู้ อยู่ ว่า
เป็น หนังสือ ซึ่ง เป็น เหตุแห่ง ความผิด ใช้ ท่าน
ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ ฐาน เป็น ผู้สมรู้ ด้วย ผู้กระ
ทำความผิด

มาตรา ๖๘

ในคดี เรือง ใด ถ้า ผู้กระทำความผิด มี เหตุ
เป็น ส่วน ตัว อัน ควร จะ ได้รับ ความ ยก เว้น

อาญา กัตติ ดต หยอน อาญา กัตติ หรือ เพิ่ม
อาญา กัตติ ท่านให้ยก เหตุ นั้น ขึ้น ไซ้ เฉพาะ
แก่ตัว มัน เป็น คน ๆ ไป ห้าม มิให้ยก เหตุ
ที่มี ใน ผู้หนึ่ง ไป ไซ้ - ตลอด ถึง ผู้อื่น ที่กระทำ
ผิดใน คดี อัน เดียว กัน นั้น

ต่อ เหตุ ที่ ควร ยก เว้น อาญา หรือ ดต หยอน
อาญา หรือ เพิ่ม อาญา นั้น เป็น เหตุ อยู่ใน
ส่วน ลักษณะ คดี ท่าน จึง ว่า ควรยก เหตุ นั้น ขึ้น
ไซ้ แก่ ผู้กระทำ ผิดใน คดีอัน เดียว กัน ได้ ทุก คน

มาตรา ๖๘

ผู้ใด สม รั ใน ความ ผิด ฐาน ดต โทษ ท่าน
ว่า ไม่ควร ลง อาญา แก่ มัน

หมวดที่ ๗

ว่า ด้วย คน ๆ เดียวกระทำ ความ ผิด

หลาย อย่าง

มาตรา ๗๐

ผู้ใด กระทำ การ อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง แด
การ ที่ กระทำ นั้น เป็น การ เดมีต กฎหมาย หลาย
บท ด้วย กัน ท่าน ให้ ไซ้ บท กฎหมาย ที่ อาญา
หนัก ลง โทษ แก่ มัน

มาตรา ๗๑

เมื่อ ศาล พิจารณา เห็น ว่า ผู้ใด มีความ ผิด
หลาย กทง ใน คำ พิพากษา อัน เดียว กัน
ศาล จะ พิพากษา ลง โทษ ตาม กทง ความ ผิด ทุก
กทง ก็ ได้ แต่ เมื่อ รวม โทษ ทุก กทง เข้า ด้วย
กัน ถ้า จะ ต้อง จำคุก ย่า จำ ให้ เกิน ยี่สิบ

ปี ขึ้น ไป เว้น แต่ โทษ ของ มัน ถึง จำคุก ตลอด
ชีวิตร์ เช่น นั้น ต้อง เปน ไป ตาม โทษ ถ้า
แตรวม โทษ ทุก กทง ใน ฐาน ที่ จะ ต้อง จำคุก
แทน บรรับ ท่าน ว่า ย่า ให้ จำ มัน เกิน กว่า
สอง ปี ขึ้น ไป

หมวดที่ ๘

ว่า ด้วย ผู้กระทำ ผิด หลาย ครั้ง ไม่ เช็ด หลาบ

มาตรา ๗๒

ผู้ใด ถูก พิพากษา ให้ ลง โทษ เพราะ ได้
กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด แด เมื่อ
มัน ได้ พัน โทษ ไป แล้วย ไป กระทำ ความ ผิด
ขึ้น อีก ภายใน เวลา ที่ ท่าน กำหนด ไว้ ท่าน
ว่า มัน ไม่ เช็ด หลาบ

ผู้ใด ศาล พิจารณา ได้ ความ จริง ว่า ไป
กระทำ ความ ผิด ขึ้น อีก ภายใน ระหว่าง ห้า ปี ตั้ง
แต่ ได้ พัน โทษ ไป ผู้ นั้น ต้อง รวาง โทษ ที่
กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ ผิด ที่ มัน ทำ
ครั้ง หนึ่ง ทั้ง เพิ่ม โทษ นั้น ขึ้น อีก ส่วน หนึ่ง
ใน ส่วน ส่วน ด้วย

มาตรา ๗๓

ผู้ใด ไม่ เช็ด หลาบ แด มัน กระทำ ความ
ผิด อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง ซึ่ง จำ แยก ไว้ ใน
มาตรานี้ ขึ้น อีก ภายใน สาม ปี ท่าน ว่า มัน
ต้อง รวาง โทษ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด ที่ มัน กระทำ ครั้ง หนึ่ง นั้น ทั้ง เพิ่ม โทษ นั้น ขึ้น
อีก กิ่ง หนึ่ง ด้วย

ความผิดที่ควรลงโทษด้วยกฎหมาย มาตรา
นี้ นั่น คือ

(๑) ความผิดฐาน ประทุษร้าย ต่อ พระ
เจ้า ขุนหัว แต่ พระ ราช อาณาจักร

(๒) ความผิดฐาน ต่อ ผู้ หรือ กระทำ ร้าย
ต่อ เจ้าพนักงาน

(๓) ความผิดฐาน เอา อำนาจ ใน ตำแหน่ง
หน้าที่ไป ใช้ ใน ทาง ทุจริต

(๔) ความผิดฐานกระทำ ให้เสื่อมเสียความ
ยุติธรรม แต่ อำนาจ ไรศ ศาล

(๕) ความผิดฐาน เข้า ต้อง โจร ผู้ร้าย หรือ
เป็น ภัย ภัย แต่ ก่อ การ ฆาตกรรม

(๖) ความผิดฐานกระทำ ให้เกิด ภัยอันตราย
แก่ สาธารณชน แต่ ให้ สาธารณชน ปรากฏ
จากความผิดดก ในการ ไป มา แต่ ที่จะ ส่ง ข่าว
แต่ ชอง ถึง กัน

(๗) ความผิดฐาน ทำให้ สาธารณชน ปรากฏ
จากความ ผิด หมาย

(๘) ความผิดฐาน ปลอม เงิน ตราดวง
ตรา แต่ บัตร ตรา แต่ ปลอม ตัว ปลอม หนังสือ

(๙) ความผิดฐาน กระทำ ณา จาร

(๑๐) ความผิดฐาน ประทุษร้าย ต่อ
ชีวิตร์ แต่ ร่าง กาย

(๑๑) ความผิดฐาน ประทุษร้าย ต่อ
อิศระภาพ แต่ ชื่อ เสียง

(๑๒) ความผิดฐาน ประทุษร้าย ต่อ ทวีป
แต่ ถ้า ความผิด ของ มัน ที่ได้ กระทำ ใน ครั้ง

ก่อน มัน ต้อง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน
แต่ ท่าน ว่า อย่า ให้ ยก ความใน มาตรา นี้ ขึ้น
ปรับโทษมัน เลย

มาตรา ๗๕

ผู้ใดไม่เชื่อ หลาบ แต่ มัน กระทำ ความผิด
อย่างใด อย่าง หนึ่ง ซึ่ง จำ แนก ไว้ ใน มาตรา นี้
อย่าง เดียว ซ้ำ กัน เป็น สอง ครั้ง ภายใน หนึ่ง ปี
ท่าน ว่า มัน ต้อง รวางโทษ ตามที่ กฎหมาย บัญญัติ
ไว้ สำหรับ ความผิด ที่ มัน กระทำ ครั้ง หนึ่ง ทั้ง
เพิ่มโทษ ขึ้น เป็น ทวีคูณ ด้วย

ความผิดที่ควรลงโทษด้วยกฎหมาย มาตรา
นี้ นั่น คือ ความผิดฐานประทุษร้าย ต่อ ชีวิตร์
แต่ ร่าง กาย ฐานลักทรัพย์ ฐานชิงทรัพย์ ฐาน
ชิงทรัพย์ ฐาน ปล้นทรัพย์ ฐาน ลักทรัพย์ ฐาน
กัน โขก ฐาน ฉ้อโกง ฐาน ยก ยกออกอัน ต้องอาญา
ฐาน รับ ของ โจร บรรดา ที่ กล่าว ไว้ ตั้งแต่
มาตรา ๒๔๘ จน มาตรา ๒๕๘ แต่ ตั้งแต่
มาตรา ๒๘๘ จน มาตรา ๓๒๓

แต่ ถ้า ความผิด ของ มัน ที่ได้ กระทำ ใน ครั้ง
ก่อน โทษ ของ มัน ต้อง จำคุก ไม่เกิน กว่า หก
เดือน แต่ ท่าน ว่า อย่า ให้ ยก ความใน
มาตรา นี้ ขึ้น ปรับโทษมัน เลย

มาตรา ๗๕

ลักษณะเพิ่มโทษแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ หลาบ ที่ ว่า
ใน มาตรา ๗๒, ๗๓, ๗๔, นั้น ท่าน ว่า อย่า ให้
ใช้ ใน ความผิด เหล่า นี้ คือ

(๑) ความผิดที่กฎหมายกำหนดว่า เป็น ส่วนโทษ

(๒) ความผิดที่เกิดขึ้นด้วยความประมาท

มาตรา ๗๐

ผู้ใดไม่เจตนาพลาดประมาทว่า มันกระทำ ความผิดในส่วนโทษ ตั้งแต่มาตรา ๓๓๕ จนถึงมาตรา ๓๕๐ ในข้อเดียวกันภายใน ปีหนึ่ง ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ ตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับ ความผิด ที่มัน กระทำ ครั้ง หลัง ทั้ง เพิ่มโทษ ขึ้น เป็น ทั่วคุณ

หมวดที่ ๘

ว่า ด้วย กำหนด เวลา ที่ จะ พ้อง ความ แต่ จะ ลง โทษ ใน คดีทาง อาญา

มาตรา ๗๑

ความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ ร้อง พ้อง ผู้ใดว่า กระ ทำ ความผิดก็ดี หรือ ที่ จะ ลง อาญา แก่ผู้ใด ตาม คำพิพากษาก็ดี ท่านให้ ถือว่าเป็น อัน ระวัง ด้วย ความ มรณภาพ ของ ผู้ นั้น

มาตรา ๗๒

การ พ้อง คดี ทาง อาญา นั้น ถ้ามีได้ ยื่น

• พ้อง ต่อ ศาล ภายใน เวลา ที่ ท่าน ได้ ตั้ง ไว้ เป็น กำหนด ใช้ ท่านว่า คดี นั้น ขาด อายุ ความ อยุ่ ให้ ศาล รับไว้ พิจารณา เลย

แต่ อายุ ความ นั้น ท่าน ตั้ง เป็น กำหนด ไว้ ตาม ประเภท คดีที่ต่างกัันดังนี้ คือ

(๑) คดีที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ ประหารชีวิต หรือ จำคุกจนตลอดชีวิต ให้ พ้อง ได้ ใน ยี่สิบ ปี

(๒) คดีที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก กว่าเจ็ด ปีขึ้นไป จนถึง ยี่สิบ ปี ให้ พ้อง ได้ ใน สิบห้าปี

(๓) คดีที่ ความผิดต้องรวางโทษ จำคุก กว่าเดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี ให้ พ้อง ได้ ใน ห้าปี

(๔) คดีที่ ความผิดต้องรวางโทษอย่างอื่น นอกจากที่ ว่า มา นี้ ให้ พ้อง ได้ ใน ปีหนึ่ง

มาตรา ๗๓

เวลา ใน ระหว่าง คดี เรือง โต อยู่ ใน ศาล คือ ใน ระหว่าง ร้อง ขอ ต่อ ศาล ด้วย ประการใดก็ดี ใน ระหว่าง เวลา เรียก หรือ จับ ตัวจำเลย ตาม หมาย สั่ง ของ ศาล ก็ดี ท่านว่า เป็น เวลา หยุด อายุความ มี ให้ นับ เวลา ระหว่าง คดี ที่ กล่าว มา นี้ เข้า ใน อายุ ความ

มาตรา ๗๔

คดีในจำพวก ความผิด ต่อ ส่วนตัวนั้น ถ้า ผู้ที่ ควร ร้องทุกข์ ได้ ตาม กฎหมาย ร้อง ความผิด แล้ว จึง ผู้กระทำผิด แล้ว มิได้ ร้องทุกข์ พ้น สิ้น เดือน ไป ท่านว่า คดีนั้น ขาด อายุ

มาตรา ๗๕

ใน คดีจำพวก ความผิด ต่อ ส่วนตัวนั้น ถ้า ได้ ถอน พ้อง หรือ ได้ ยอม ความ ต่อ กัน โดย

ชอบด้วยกฎหมายแล้วไซ้ ท่านว่า หมดความ
ชอบธรรม ที่จะ เอา คดี นั้น มา รื้อ ร่อง ฟ้อง
ต่อไป

มาตรา ๘๒

ผู้ใด ศาล ได้ พักษา ให้ ลง โทษ และยัง
ไม่ได้ ตัด มั่น มา ลง โทษ ตาม คำ พักษา จน
ล่วง เเลย พัน เวลา ที่ ท่าน ตั้ง เป็น กำหนด ไว้ ใน
มาตรานี้ แล้ว ท่านว่า เป็น อัน เวลา ล่วง เเลย
เสีย แล้ว ให้ ยก เด็ก หย่า ลง โทษ แก่ มั่น ตาม
คำ พักษา นั้น เเลย

แต่ กำหนด เวลา ที่ ยก เด็ก การ ลง อาญา โดย
เหตุ เวลา ล่วง เเลย ตาม ความ ใน มาตรานี้ นั้น
ท่าน กำหนด ไว้ ดังนี้ คือ ว่า

- (๑) โทษ ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก จน
ตลอด ชีวิต ยี่สิบ ปี เป็น พัน กำหนด
- (๒) โทษ จำคุก กว่า เจ็ด ปี จน ไป จน ถึง ยี่สิบ
ปี สิบห้า ปี เป็น พัน กำหนด
- (๓) โทษ อย่าง อื่น ๆ ห้า ปี เป็น พัน กำหนด

มาตรา ๘๓

กำหนด เวลา ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา นั้น
ท่าน ให้ นับ ตั้ง แต่ วัน พักษา โทษ อัน เป็น
คำ พักษา ชั้น ที่ สูง ของ คดี เรื่อง นั้น หรือ
อีก นัย หนึ่ง ท่าน ให้ นับ ตั้ง แต่ วัน มั่น ผู้ ต้อง โทษ
นั้น พน อาญา ไป

แต่ ท่าน ห้าม มิ ให้ นับ เวลา ที่ งด การ ลง อาญา
ไว้ ตาม กฎหมาย นั้น เขา ใน เวลา ล่วง เเลย การ
ลง อาญา

มาตรา ๘๔

เวลา ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา นั้น เป็น อัน
หยุด มิ ให้ นับ ใน ระหว่าง เวลา ที่ มี เหตุ การ
เหล่านี้ คือ

- (๑) เมื่อ จับ ตัว มั่น ผู้ ต้อง โทษ ได้
- (๒) เมื่อ เจ้า พน กงงาน ผู้ ม ตำแหน่ง หน้า ที่
สำหรับ ให้ ลง อาญา ได้ สั่ง ให้ ทำ โทษ

มาตรา ๘๕

ถ้า กำหนด อายุ ความ กิติ กำหนด เวลา
ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา กิติ ต้อง หยุด ด้วย
ประการ ใด ๆ ท่าน ให้ ตั้ง ต้น นับ กำหนด
ไป ใหม่ แต่ วันที่ หยุด นั้น

มาตรา ๘๖

กำหนด อายุ ความ แต่ กำหนด เวลา ล่วง
เเลย ใน การ ลง อาญา นี้ ถึง ผู้ ต้อง หา จะ มิ ได้
ขอ ร้อง ก็ ให้ คง ใช้ ตาม ท่าน บัญญัติ ไว้ ลง
ทุก ประการ

หมวดที่ ๑๐

ว่า ด้วย การ ร้อง ขอ ทร พัย คิน แต่ ขอ ค่า เสียหาย

มาตรา ๘๗

ลักษณะ ที่ จะ ฟ้อง ผู้ กระ ทำ ผิด นั้น ท่าน ว่า ฟ้อง
เป็น ต้อง คดี ก็ได้ คือ ว่า

- (๑) ฟ้อง คดี ทาง อาญา ขอ ให้ ลง โทษ
ตาม ลักษณะ กฎหมาย อาญา ก็ได้ อย่าง หนึ่ง แต่
- (๒) ฟ้อง คดี ทาง พ่วง ขอ ให้ ใช้ ค่า เสีย

ขายอันใดเกิดขึ้น เพราะความผิดนั้น ก็ได้
อีก อย่างหนึ่ง

ลักษณะฟ้องคดีทางแพ่งนั้น จะร้องใดทั้ง
ที่จะขอคืนทรัพย์หรือราคาทรัพย์ ที่ต้องเสีย
ไปโดยมิชอบธรรม เพราะความผิดที่เกิดขึ้น
นั้น แต่จะร้องขอคืนใหม่ใช้ทดแทนความ
เสียหาย เพราะความผิดนั้นด้วยก็ได้ การ
ฟ้องในทางแพ่งดังกล่าวมานี้ ท่านให้พึงเข้าใจว่า
เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกรบกวนร้ายแต่
ได้รับความเสียหายในคดีนั้นฝ่ายเดียว

มาตรา ๘๘

คดีเรื่องใดถึงฟ้องในทางอาญาแล้ว ท่าน
ว่าเหตุที่ได้ฟ้องในทางอาญานั้น ไม่ขัดขวาง
แก่ความชอบธรรมของผู้ได้รับความเสียหาย
จะฟ้องคดีเรื่องนั้นในทางแพ่งอีกทางหนึ่ง

มาตรา ๘๘

คดีที่จะฟ้องทางแพ่งนั้น ท่านว่าจะฟ้อง
ต่อศาลอาญาที่พิจารณาคดีเรื่องเดียวกัน หรือ
จะฟ้องต่อศาลแพ่ง อันมีหน้าที่พิจารณาความ
แพ่งนั้นก็ได้

มาตรา ๘๙

ในการที่จะพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ซึ่งว่า
กล่าวเป็นทางอาญาอยู่อีกส่วนหนึ่งนั้น ท่าน
ว่าผู้พิพากษาส่วนแพ่ง ต้องถือเอาความเท็จ
ความจริงที่ปรากฏในคำพิพากษาส่วนอาญา
เป็นหลักแก่การพิพากษาส่วนแพ่ง

มาตรา ๙๑

ในการที่จะพิพากษาคดีที่ฟ้องทางแพ่งนั้น ท่าน
ให้พิพากษาตามลักษณะกฎหมาย อันว่าด้วย
ความรับผิดชอบ ของบุคคลในทางแพ่ง
แต่ไม่ให้ถือเอาเหตุที่คำพิพากษาในคดีทาง
อาญา ว่าผู้ต้องหากระทำความผิดในคดีนั้น
หรือไม่ผิด เป็นประมาณ

แต่ลักษณะที่จะกำหนดราคาทุนทรัพย์ ซึ่ง
พิพากษาให้คืนแก่โจทก์ก็ดี หรือจะกำหนด
คืนใหม่ ที่พิพากษาให้ใช้ทดแทนความเสียหาย
แก่โจทก์ก็ดี ท่านให้ศาลกำหนดตาม
สมควรแก่ราคาของแต่ละความเสียหายนั้น แต่
อย่าให้เกินไปกว่าราคา หรือจำนวนที่
โจทก์ได้ร้องขอ

มาตรา ๙๒

การบังคับให้คืนทรัพย์ หรือให้ใช้คืน
ใหม่ตามคำพิพากษานั้น ท่านให้กระทำคู่กัน
กับวิธีบังคับให้ใช้ค่าปรับ อันบัญญัติไว้ใน
มาตรา ๘๘, ๘๘, และ ๙๐, นั้น

มาตรา ๙๓

ถ้าในคำพิพากษามีได้บังคับไว้เป็นอย่างอื่น
ใช้ ท่านให้ถือว่าบรรดาผู้ที่ศาลพิพากษา
ว่ามีความผิดอย่างเดียวกันในคดีอันเดียวกันนั้น
ถ้าจะต้องใช้ค่าทุนทรัพย์หรือคืนใหม่ ศาล
จะบังคับให้มันช่วยกันเสียทุกคน หรือจะให้แต่
ผู้ใดใดในคนเหล่านั้น ใช้ค่าทุนทรัพย์หรือ
คืนใหม่จนเต็มก็ได้

แต่อำนาจที่จะบังคับให้ช่วยกันเสีย หรือ เสียแต่บางคน เช่นนี้ ท่านให้ใช้ได้แต่เฉพาะ การบังคับให้เสียค่าทุนทรัพย์ แลสินไหม ท่านห้ามมิให้ใช้ถึงโทษจำคุกแทนค่าเหล่านี้

มาตรา ๘๔

ถ้าต้องยึดทรัพย์ ผู้ใดเพื่อใช้ค่าฤชาธรรมเนียมใช้ค่าปรับ ใช้ค่าทุนทรัพย์แลค่าสินไหมด้วยกัน ถ้าทรัพย์ของมันไม่พอแก่ที่จะเสียได้ทั้ง ๓ อย่างไซ้ ท่านให้เอาทรัพย์นั้น

ใช้ในการต่าง ๆ เป็นลำดับกัน ดังนี้ คือว่า

- (๑) ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมจนครบก่อน
- (๒) ใช้ค่าทุนทรัพย์แลค่าเสียหาย รองมาจนครบแล้ว จึง
- (๓) ใช้ค่าปรับเป็นพินัยหลวง

มาตรา ๘๕

ถึงว่าผู้ที่ถูกความเสียหาย เพราะการกระทำผิด จะไม่ได้ร้องฟ้อง ในทางแพ่งก็ดี เมื่อศาลพิพากษาคดีในทางอาญา ศาลจะพิพากษาให้คืนทรัพย์สิ่งของ หรือใช้ราคาแทนทรัพย์สิ่งของ ให้แก่ผู้ซึ่งกฎหมายถือว่าเป็นเจ้าของนั้นก็ได้

มาตรา ๘๖

การฟ้องคดีทางแพ่งอันเกี่ยวเนื่องความผิดฐานอาญานั้น ท่านให้มีเขตอำนาจครอบคลุมกันกับการฟ้องคดีทางอาญาในคดีเดียวกัน ตามที่บัญญัติไว้ตั้งแต่มาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๙๓ แลในมาตรา ๘๕ แลมาตรา ๘๖ นั้น

ภาค ๒

ว่าด้วยลักษณะความผิด

ส่วนที่ ๑

ว่าด้วยความผิด ประทุษร้าย

ต่อพระเจ้าอยู่หัว แลพระราชอาณาจักร

หมวดที่ ๑

ความผิดฐาน ประทุษร้าย

ต่อพระบรมราชตระกูล

มาตรา ๘๗

ผู้ใดทวงองอาจ กระทำ การประทุษร้ายต่อ พระองค์ ส้มเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี ส้มเด็จพระมเหสีก็ดี มกุฎราชกุมารก็ดี ต่อผู้สำเร็จราชการแผ่นดินใน เวลารักษาราชการ ต่างพระองค์ ส้มเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี ท่านว่าโทษของมัน ถึงต้องประหารชีวิต

ผู้ใดพยายามจะ กระทำการประทุษร้าย เช่นว่ามาแล้ว แม้เพียงเตรียมการก็ดี ส้มคบกันเพื่อ การประทุษร้ายนั้นก็ดี หรือส้มรู้เป็นใจด้วยผู้ประทุษร้ายผู้พยายามจะ ประทุษร้ายก็ดี มินรู้ว่ามีผู้ใดคิด ประทุษร้าย เช่นว่ามานั้น มันช่วยปกปิด ไม่เอาความนั้น ไปร้องเรียนขึ้นก็ดี ท่านว่าโทษมันถึงตายตุ่กัน

มาตรา ๘๘

ผู้ใดทวงองอาจ แสดงความอาฆาตมาดร้าย หรือหมิ่นประมาท ต่อ ส้มเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี ส้มเด็จพระมเหสีก็ดี มกุฎราชกุมาร

กฎกระทรวง อรรถนุกร

วันที่ ๑ มิถุนายน ๑๙๓๗

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๒๕ หน้า ๒๓๐

กีดกัน คอผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ในเวลารักษา
ราชการต่างพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ตั้ง
ท่านว่าโทษของมันถึงจำคุกไม่เกินกว่าเจ็ดปี
แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาท ด้วยอีก
โทษหนึ่ง

มาตรา ๘๘

ผู้ใดทวงของอาช กระทบการประทุษร้าย
ต่อองค์พระราชโอรสพระราชธิดา ในสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวไม่ว่ารัชกาลหนึ่ง รัชกาลใด ท่าน
ว่ารางวัลโทษของมันหนักกว่าฐานประทุษร้าย
บุคคลสามัญหนึ่งในสามส่วน แต่อย่าให้โทษ
ที่จะลงแก่มันนั้นเบากว่าอาญาจำคุกปีหนึ่ง

ถ้าแต่การประทุษร้ายที่มันกระทำนั้นเป็น
ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา หรือ
พยายามฆ่าคนโดยเจตนาใช้ ท่านว่าโทษมัน
ถึงต้องประหารชีวิต

มาตรา ๑๐๐

ผู้ใดทวงของอาช แสดงความขاضกมา
ร้ายหรือหมิ่นประมาทต่อพระราชโอรส พระ
ราชธิดา ในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ว่ารัชกาล
หนึ่ง รัชกาลใด ท่านว่าโทษของมันถึงจำคุก
ไม่เกินกว่าสามปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
สองพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

หมวดที่ ๒

ความผิดฐานชบถ ภายในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๑๐๑

ผู้ใดทวงของอาช กระทบการประทุษร้าย
อย่างใดใด เพื่อจะทำลายรัฐบาลเสียก็ตั้ง

เพื่อจะเปลี่ยนแปลงราชประเพณีการปกครอง
พระราชอาณาจักรก็ตั้ง เพื่อจะแย่งชิงเอา
พระราชอาณาจักร แม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ตั้ง
ท่านว่ามันเป็นชบถ ให้เอาตัวมันไปประหาร
ชีวิตเสีย หรือมีฉันทให้จำคุกมันไว้จน
ตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๒

ผู้ใดพยายามจะก่อการชบถ แต่มันละสม
กำลังหรือเครื่องสาตราวุธก็ตั้ง หรือเตรียม
การ หรือสมคบกันคิดการ เพื่อจะชบถ
ประทุษร้ายก็ตั้ง หรือยุ้งไพร่บ้านพลเมือง
จะให้เป็นชบถก็ตั้ง แต่ผู้ใดรู้ว่ามีความคิด
ประทุษร้ายต่อพระราชอาณาจักร มันช่วย
ปกปิดไม่เอาความไปร้องเรียนขึ้นก็ตั้ง ท่าน
ให้ลงอาญาจำคุกมันตั้งแต่สามปีขึ้นไป จน
ถึงสิบห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท
ขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่ได้มีการชบถเกิดขึ้นคุณมันพยายาม
นั้นใช้ ท่านให้ลงอาญาแก่มันฐานโทษชบถ
ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๓ นั้น

มาตรา ๑๐๓

ผู้ใดยุ้งผู้ซึ่งรับราชการในฝ่ายทหารบก
หรือทหารเรือของพระเจ้าอยู่หัว ให้หุดบ
หนักก็ตั้ง ให้กำเริบขึ้นก็ตั้ง ให้ละเลยไม่
กระทำการตามหน้าที่ก็ตั้ง ท่านให้เอาตัวมัน
ผู้ยุ้งเช่นนี้ ลงอาญาจำคุกไม่เกินกว่าห้าปี
แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๐๔

ผู้ใดกระทำให้ปรากฏแก่คนทั้งหลาย ด้วย

ประการใดใด โดยเจตนาต่อ ผล อย่าง หนึ่ง
อย่างใด ที่ว่าต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

(๑) เพื่อให้ขาดความจงรักภักดี หรือ
ศรัทธา ค่อมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กิติ์ ต่อ
รัฐบาล กิติ์ หรือ ต่อ ราชการ แผ่นดิน กิติ์

(๒) เพื่อให้คนทั้งหลาย เกิดความเดือด
ร้อน แต่กระต่าง กระต่อง ถึง สามารถ อาจจะ
เกิดเหตุร้ายขึ้นในแผ่นดินของท่านใด กิติ์

(๓) เพื่อยุ้งให้คนทั้งหลายกระทำการดอง
เดมิคต่อพระราชกำหนดกฎหมาย กิติ์ ท่านให้
เอามั่นผู้กระทำการอย่างใดใดโดยเจตนา เช่น
ว่ามานี้ ลงอาญาจำคุกไม่เกินกว่าสามปี
แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานชบถ ภายนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา ๑๐๕

ผู้ใดสมคบกับรัฐบาลประเทศอื่น หรือกับ
คนใช้ของรัฐบาลประเทศอื่น โดยมีเจตนา
จะให้พระราชอาณาจักรทั้งหมด หรือแต่ส่วน
ใดส่วนหนึ่ง ไปอยู่ใต้อำนาจประเทศอื่น กิติ์
หรือ มีนใช้อุบายอย่างอื่นโดยประสงค์ต่อผลอย่าง
เดียวกันกับที่ว่ามานี้ กิติ์ ท่านให้ลงโทษจำคุก
มีนจนตลอดชีวิต หรือ มีนนั้นให้จำคุก มีน ตั้งแต่
ห้าปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี

ถ้าแต่ในเวลานั้น หรือต่อนั้น มา รัฐบาล
ประเทศอื่น ที่มันได้เอาใจไปเชื่อแผ่นั้น
ได้กระทำการ รบพุ่ง หรือ ได้ ประกาศจะ กระทำ
การ รบพุ่ง นำพระราชอาณาจักร ด้วย ใช้

ท่านว่าโทษของ มีน ผู้ นั้น ต้อง ถึง ประหารชีวิต
หรือ มีนนั้นให้จำคุกจนตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๖

ข้อราชการ แดหนังสือ หรือแบบแผน อย่าง
ใดใดอัน ปกปิด เป็น ความลับ สำหรับบ้อง
กันมิให้เกิดภัยอันตรายแก่พระราชอาณาจักรนั้น
ถ้าผู้ใด ใช้อุบายสืบสวนเพื่อรู้เห็นข้อราชการ
หนังสือ หรือแบบแผน นั้น ๆ อันคนมิได้
มีตำแหน่งหน้าที่ควรรู้เห็นโดยชอบด้วยกฎหมาย
ใช้ ท่านว่า มีน มีความผิด ต้อง รวงโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าห้าปี แต่ให้ปรับไม่เกิน
กว่าพันบาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

แต่โทษที่ว่ามา ใน มาตรา นี้ มีตลอดถึง
ผู้ตอบคดีเขียนแบบอย่าง บ้องม, ค่าย, เรือรบ,
หรือสถานที่ทำไว้สำหรับยุทธนาการ อย่างใดใด
หรือดองเข้าไป ในสถานที่ เช่นนั้น อันต้อง
ห้ามมิให้ผู้อื่นนอกจากเจ้าหน้าที่เข้าไปนั้น
ด้วย

มาตรา ๑๐๗

ผู้ใดมิได้ มีอำนาจที่จะทำได้ โดยชอบ
ด้วยกฎหมายลง มีนเอาข้อราชการ หรือหนังสือ
หรือแบบแผน อย่างใดใดอัน ปกปิดเป็น ความลับ
สำหรับบ้องกันภัยอันตรายแก่พระราชอาณาจักร
นั้น ไปแจ้งแก่รัฐบาลประเทศอื่น กิติ์ หรือ
แก่ผู้หนึ่งผู้ใด กิติ์ ท่านว่า มีน มีความผิด
ต้อง รวงโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพัน
บาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

ถ้าแต่ มัน ผู้แจ้ง ขอ ราชการ หรือ หนังสือ หรือแบบแผน ที่ว่า มา ใน มาตรา ๓๐๖ นั้น เป็น เจ้าพนักงาน ในการ นั้นเอง ท่านให้ จำคุก มัน ตั้งแต่ ห้า มหัณ ไป จนถึง สิบ ห้าปี แต่ให้ ปรับตั้งแต่ ห้า ร้อย บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๗

ผู้ใดจงใจกระทำการอย่างใดใด อันสามารถ อาจ จะ เกิด เหตุร้ายแก่ พระราช อาณาจักร ภาย นอก ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุกตั้งแต่ ห้า มหัณ ขึ้น ไป จนถึง สิบ ห้าปี แต่ให้ ปรับตั้งแต่ ห้า ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใด เป็น คน ใน บังคับ ศึกษาม แต่ มัน กระทำ การ รบ ฟุ้ง ต่อ พระราช อาณาจักร ก็ดี หรือ มัน ไป เข้า เป็น พวก ซ้ำ คัก ศัตรู ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก จน ตลตต ชีวิต หรือ มี ฉนั้น จำคุก ตั้งแต่ สิบ มหัณ ไป จนถึง ยี่ สิบ มหัณ แต่ให้ ปรับ ตั้งแต่ ห้า ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง ตาม โทษานุโทษ

มาตรา ๓๑๐

ผู้ใด เอาใจ เผื่อแผ่ ช่วย ราช ศัตรู ที่กระทำการ รบ ฟุ้ง ต่อ พระราช อาณาจักร ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ ห้า มหัณ ขึ้น ไป จนถึง สิบ ห้าปี แต่ให้ ปรับตั้งแต่ ห้า ร้อย บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้าแต่ การ ที่ มัน ช่วย ราช ศัตรู นั้น มี ลักษณะ

อย่างใด อย่าง หนึ่ง ดังว่า ต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

(๑) มันทำ แก่ บ้อม, ค่าย, เครื่องพาหนะ ทาง ไปมา ทางส่งข้าว เรือรบ, เครื่องล่าตราวุธ ยุทธภัณฑ์ เติบียง อาหาร หรือ เครื่องผลิต ขึ้น ๆ อัน เป็น ของ หดอง ดำหรับ ใช้ ในการ สงคราม ให้ เสีย ใช้ ไม่ได้ หรือ ให้ ตก ไป ใน เจื่อม มือ ราช ศัตรู ก็ดี

(๒) มัน ยุง คน ซึ่ง รับ ราชการ ใน ทหารบก ทหาร เรือ ของ พระเจ้า อยู่ หัว ให้ หดบหนึ ให้ ก้า เรบ ขึ้น หรือ ให้ ละ เถย ไม่ ทำ การ ตาม หน้า ที่ ก็ดี

(๓) มัน ช่วย สอด แนม สืบ กิจการ หรือนำ ทาง ให้ แก่ ราช ศัตรู หรือ กระทำ อย่างใด ใด เพื่อให้ ราช ศัตรู ถอบ รั ขอ ราชการ หรือ หนังสือ หรือ แบบแผน อย่างใด ใด ก็ดี

เช่น นี้ ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ ถึง ประหาร ชีวิต หรือ มี ฉนั้น จำคุก จน ตลตต ชีวิต แต่ให้ ปรับ ตั้งแต่ ห้า ร้อย บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๑๑

ความผิดฐาน ประทุษ ฐร้าย ต่อ พระราช อาณาจักร ด้วย ลักษณะ อย่างใด ใด ตาม ที่บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย หมวด ฉนั้น ถ้า ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ แม้ เพียง แต่ ได้ ตระ เกรียม การ หรือ ดม คบ กัน เพื่อ กระทำ การ ประทุษ ฐร้าย นั้น ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ เดียว กัน กับ ที่ บัญญัติ ไว้ ดำหรับ ผู้กระทำ ความผิด อย่าง นั้น นั้น

หมวดที่ ๔

ความผิด ต่อ ทาง พระราชไมตรี กับ ต่าง ประเทศ

มาตรา ๑๑๒

ผู้ใด กระทำ การ ประทุษร้าย อย่างหนึ่งอย่างใด ต่อ องค์ พระราชาธิบดี หรือ พระมเหสี พระราชสามี หรือ ต่อผู้ที่จะสืบราชสมบัติ แห่งราชอาณาจักรใดใด ซึ่งมีพระราชไมตรีที่ดี หรือ กระทำ การ ประทุษร้าย ต่อตัวผู้เป็นประธานาธิบดี ของประเทศใดใด ซึ่งมีพระราชไมตรีที่ดี ท่านว่า มัน มีความผิด แล รวงโทษ ของ มัน หนัก กว่า ฐาน ประทุษร้าย บุคคลสามัญ หนึ่งใน สาม ส่วน แลอย่าให้ อาญาที่จะลงแก่ มัน นั้น เบา กว่า จำคุก ปีหนึ่ง ลงมา

ถ้า แดงการประทุษร้าย ที่ มัน กระทำนั้น เป็นความผิด ฐาน ชำ คนโดย เจตนา หรือ พยายาม จะ ชำ คนโดย เจตนา ท่านว่า โทษ มัน ต้อง ถึง ประหารชีวิต

มาตรา ๑๑๓

ผู้ใด แสดง ความ อาฆาต มาดร้าย หรือ หมิ่นประมาท ต่อ พระราชาธิบดี หรือ พระมเหสี พระราชสามี หรือ ต่อผู้ที่จะสืบราชสมบัติ แห่งราชอาณาจักรใดใด ซึ่งมีพระราชไมตรีที่ดี หรือ กระทำ เช่น นั้น ต่อผู้เป็นประธานาธิบดี ของประเทศใดใด ซึ่งมีพระราชไมตรีที่ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่าสาม ปี แลให้ ปรับไม่เกินกว่า สอง พันบาท ด้วย อีก ใดต หนึ่ง

มาตรา ๑๑๔

ผู้ใด กระทำ ความผิด อย่างหนึ่ง อย่างใด ต่อผู้แทน ประเทศอื่น ซึ่ง ประเทศ นั้น ได้ แต่งตั้ง ให้มาสู่ พระราชสำนัก ท่านว่า มัน ต้อง รวงโทษ ตามที่ กฎหมาย บัญญัติไว้ สำหรับ ฐาน กระทำผิด เช่น นั้นต่อ เจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๑๕

ผู้ใด ถด, ถ่ม, หรือ ทำ อันตรายแก่ ชอง หรือ เครื่องหมาย สำหรับ ประเทศ ที่มี พระราชไมตรี แด มัน กระทำ การ นั้น โดย เบียด เฝย เพื่อจะ แสดง ความ หมิ่น ประมาท แก่ ประเทศ นั้น ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน แล ให้ ปรับ ไม่เกินกว่า ห้าร้อย บาท ด้วย อีก ใดต หนึ่ง

ส่วนที่ ๒

ว่าด้วย ความผิด อันเกี่ยว ด้วย การปก ครอง

บ้าน เมือง

หมวดที่ ๑

ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๑๖

ผู้ใด หมิ่น ประมาท ต่อ เจ้าพนักงาน ซึ่ง กระทำ การ ตาม หน้า ที่ อัน ชอบ ด้วย กฎหมายที่ดี หรือ หมิ่น ประมาท ต่อ เจ้าพนักงาน เพราะ เหตุใด กระทำ การ ตาม หน้า ที่ นั้น ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ คุก เป็นสาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกินกว่า หก เดือน ฐาน

หนึ่ง ให้ปรับไม่เกินกว่าสองร้อยบาท
หนึ่ง ให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามาแต่ด้วย
กัน

มาตรา ๑๑๗

ผู้ใด ได้ทราบคำสั่ง หรือ การ กระเกณฑ์
ซึ่ง เจ้าพนักงาน ได้ บังคับ โดย ชอบด้วย กฎหมาย
ให้มัน ช่วยราชการ อย่างใดใด ถ้ามัน อาจ จะ
ทำได้ แต่ มัน บิดพลิ้ว ละเลยไม่ช่วย เจ้าพนักงาน
ตาม คำสั่ง หรือ การกระเกณฑ์นั้น ใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม
ฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน กว่าสาม
เดือน ฐานหนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน กว่าร้อยบาท
ฐานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่นว่ามา
แต่ด้วย กัน

มาตรา ๑๑๘

ผู้ใด เอาความ อย่างใดใด ที่ มัน รู้ อยู่ ว่า
เป็น ความเท็จ แต่ อาจ จะ ทำให้ ผู้อื่น หรือ
สาธารณชนเสียหายได้ นั้น มาแจ้งแก่ เจ้าพนักงาน
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน
กว่าหกเดือน ฐานหนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน กว่า
ห้าร้อยบาท ฐานหนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง
ปรับ เช่น ว่า มาแต่ด้วย กัน

มาตรา ๑๑๘

ผู้ใด ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง เจ้าพนักงาน ผู้กระทำ
การ ตามหน้าที่ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม
ฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน

ฐานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่าสองร้อยบาท ฐาน
หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้ง ปรับ เช่นว่า มาแต่
ด้วย กัน

มาตรา ๑๒๐

ผู้ใด ใช้กำลัง ทำร้าย หรือ ใช้วาจาขู่เข็ญ
ว่าจะ ทำร้ายด้วย ประการใด ๆ โดยประสงค์
จะ ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง ค่อ เจ้าพนักงาน ผู้กระทำ
การ ตามหน้าที่ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ก็คือ
จะ ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซึ่ง ต้อง
ช่วย เจ้าพนักงาน ตาม บังคับ อัน ชอบด้วย
กฎหมาย ก็คือ จะ ช่มชู้ เจ้าพนักงาน คนใด
ให้ กระทำการหรืองดเว้น การ อย่าง หนึ่ง อย่างใด
อัน เกี่ยว กับหน้าที่ โดย ชอบด้วย กฎหมาย ก็คือ
ท่าน ว่า มัน ผู้กระทำร้าย หรือ ขู่เข็ญจะ กระทำ
ร้ายเช่นว่า มาใน มาตรา นี้ มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุก ไม่เกิน กว่าสองปี แต่ ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ มัน มี เครื่อง สัตตราวุธ มา กระทำผิด ดัง
ที่ว่า มา นี้ ก็คือ มัน คู่มกัน เป็น พรรคพวก ตั้ง
แต่ ทำคนขึ้น ไป กระทำผิด ดังว่า มา นี้ ท่าน ว่า
มัน ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้น ไป
จนถึงห้าปี แต่ ให้ ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้น
ไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๑

ผู้ใด ไม่มีอำนาจ ที่ จะ ทำได้ โดย ชอบด้วย
กฎหมาย แต่ มัน ถอน ทำลาย ตราที่ เจ้าพนักงาน

ปรารถน หรือหมาย ไว้เป็น ลำคัญ ใน หนังสือ หรือที่ สิ่ง โดโต กี้ ตี้ หรือ มัน กระทำ ให้ตรา นั้น วิปลาศ คตาศ เสียไป ด้วย อุบายอย่างหนึ่งอย่าง โด กี้ ตี้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

มาตรา ๑๒๒

ทรัพย์สิน หรือ หนังสือ ซึ่ง เป็น ของ ตอง ฮาย ตัก กี้ ตี้ หรือ เป็นของ ที่ เจ้าพนักงาน จะ พัง เรียก มา พิ จาร ณา เมื่อ กระทำ การ ตาม กฎ หมาย นั้น กี้ ตี้ ของ เหล่า นี้ ถ้า ผู้ โด ทำ ให้ วิปลาศ เสีย หาย หรือ ซ่อน รั้น ตัก พาเอา ไป เสีย ถ้า การ ที่ มัน กระทำ นั้น ไม่ถึง ความ ผิด ฐาน โจร ฐาน ยก ยก อัน ต้อง อาญา หรือ ฐาน ทำ ให้ เสีย ทรัพย์สิน แล้ว ไซ้ ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แต่ ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

มาตรา ๑๒๓

ผู้ โด แสดง ตน ว่า เป็น คน สนิท ซิต ชอบ กับ เจ้า พนักงาน แต่ มัน รับ หรือ ยอม ให้ เขา สัญญา ว่า จะ ให้ ตรา ปลัก การ แก่ ตัว มัน เอง กี้ ตี้ แก่ ผู้ อื่น กี้ ตี้ เพื่อ ที่ มัน จะ ไป วิง วอน ว่า กล่าว ให้ เจ้า พนักงาน ให้ คุณ หรือ ให้ โทษ แก่ ผู้ โด กี้ ตี้ แต่ จะ ให้ แต มี ให้ เจ้า พนักงาน ทำ การ ใน หน้า ที่ อย่าง โด โต กี้ ตี้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

มาตรา ๑๒๔

ผู้ โด รับ หรือ ยอม ให้ เขา สัญญา ว่า จะ ให้ ตรา ปลัก การ เพราะ เหตุ ที่ มัน ได้ นำ ดิน บน ไป ให้ แก่ เจ้า พนักงาน กี้ ตี้ หรือ เพราะ เหตุ ที่ มัน ได้ ให้ เจ้า พนักงาน ทำ การ ที่ ไม่ ควร ทำ หรือ ไม่ ทำ การ ที่ ควร ทำ กี้ ตี้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ สาม เดือน ขึ้น ไป จน ถึง ห้า ปี แต่ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

มาตรา ๑๒๕

ผู้ โด ขอ ให้ ดิน บน หรือ สัญญา ว่า จะ ให้ ดิน บน แก่ เจ้า พนักงาน โดย เจตนา จะ ทุจริต เจ้า พนักงาน ให้ กระทำ หรือ ให้ ทะ เว้น ไม่ กระทำ การ อย่าง โด โต ตาม หน้า ที่ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แต่ ให้ ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท หรือ เป็น เงิน ต้อง เท่า ราคา ดิน บน นั้น ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

ถ้า แต ความ ผิด ที่ ว่า มา นี้ เป็น การ ขอ ให้ ดิน บน แก่ เจ้า พนักงาน ผู้ มี ตำแหน่ง หน้า ที่ นาย คุต ตา การ โดย ประสงค์ จะ กระทำ ให้ ความ วิฉิม ยัย คำ ตั้ง หรือ คำ พิพากษา ของ เจ้า พนักงาน ผู้ นั้น มัน แปร ไป ประการ โด ไซ้ ท่าน ว่า ให้ ตั้ง อาญา จำคุก มัน ผู้ ที่ ขอ ให้ ดิน บน นั้น ตั้ง แต่ หก เดือน ขึ้น ไป จน ถึง สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ พัน บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท หรือ เป็น เงิน ต้อง เท่า ราคา ดิน บน นั้น ด้วย อี ก โส ต หนึ่ง

มาตรา ๑๒๖

ความผิดฐาน ขอให้สินบน หรือ ด้ยญา
ว่าจะให้สินบน ตามที่ ว่า มาใน มาตรา ๑๒๕ นั้น
ถ้าแต่เจ้าพนักงาน คนใด ยอม จะ รับสินบน กัดหรือ
รับสินบน นั้น กัด ก็ ท่าน ว่า โทษ ของ มัน ผู้ ให้
แต่ผู้รับ เสมอ กัน ให้ตั้ง อาญา ทั้ง ผู้ ให้ และ ผู้ รับ
สินบน ตามที่ บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๑๓๗
หรือ มาตรา ๑๓๘ นั้น

มาตรา ๑๒๗

ผู้ใด ปลอม ตน ไป กระ ทำ การ เป็นเจ้า พนักงาน
งาน ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แต่ให้ปรับไม่เกิน
กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

อนึ่ง เจ้า พนักงาน คนใด อัน ท่าน ตั้ง มี ให้
กระทำการ ตาม ตำแหน่ง หน้าที่ ต่อไป แล้ว แต่
ยัง ผ่า ผืน ชน กระทำการ นั้น อยู่ ใช้ ท่าน ว่า
มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ที่ บัญญัติ ไว้
ใน มาตรา นี้ ทุก กัน

มาตรา ๑๒๘

ผู้ใด ไม่มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ ตาม กฎหมาย
แต่ มัน แต่งกาย ด้วย เครื่อง อาภรณ์, หรือ ใช้
เครื่อง ยศ, สำหรับ เจ้า พนักงาน กัด ก็ หรือ
ใช้ นาม ตำแหน่ง ยศ หรือ ประดับ เครื่อง ราช
อิสริยาภรณ์ กัด ถ้า มัน ทำ การ ที่ ว่า มา นี้ ให้
ปรากฏ แก่ คน ทั้ง หลาย โดย ประสงค์ จะ ให้
เขา เชื่อ ถือ ว่า มัน เป็น ผู้ มี ยศ บรรดาศักดิ์ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ านุโทษ เป็น
สาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกิน
กว่า ปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า

ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ตั้ง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ
เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน ใช้ อำนาจ แด ตำแหน่ง
หน้าที่ ใน ทางทุจริต

มาตรา ๑๒๙

ผู้ใด เป็นเจ้า พนักงาน ท่าน ใช้ ให้ มี หน้าที่
ปกครอง หรือ พิทักษ์ รักษา ททรัพย์ หรือ หนึ่ง สือ
อย่าง ไต ไต ถ้า มัน มี ได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้
โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่ มัน ทำ ตาย ททรัพย์ หรือ
หนึ่ง สือ นั้น ๆ หรือ ทำ ให้ วิปลาศ บบ ณาหายไป
กัด ก็ หรือ มัน ยอม ให้ ผู้ อื่น กระทำ เช่น นั้น โดย
มัน รู้ เห็น เป็นใจ ด้วย กัด ก็ ท่าน ว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ชน
ไป จน ถึง ห้า ปี แต่ ปรับ ตั้งแต่ ห้า สิบ บาท ชน
ไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๓๐

ผู้ใด เป็นเจ้า พนักงาน ท่าน ใช้ ให้ มี หน้าที่
พิทักษ์ รักษา ททรัพย์ หรือ หนึ่ง สือ อย่าง ไต ไต อัน
มี ตรา สำหรับ ราชการ ประทับ หมายถึง ไว้ เป็นสำคัญ
ถ้า มัน มี ได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน ถอน ทำ ตาย ตรา นั้น เสีย หรือ
มัน กระทำ ให้ ตรา นั้น วิปลาศ เสีย ไป ด้วย อุบาย
อย่าง หนึ่ง อย่าง ไต กัด ก็ หรือ มัน ยอม ให้ ผู้ อื่น
กระทำ เช่น นั้น ๆ โดย มัน รู้ เห็น เป็นใจ ด้วย กัด
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ชน ไป จน ถึง ห้า ปี แต่ ให้ ปรับ

ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๑

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดซื้อ หรือ ทำ หรือ ปกครอง รักษาทรัพย์สิน
ใดใด ถ้ามันมิได้ มีอำนาจที่จะทำได้ โดย
ชอบด้วยกฎหมายแลมัน ยกยอกเอาทรัพย์สินนั้น ๆ
ไปเป็นของ มัน เสีย กัด หรือ มัน ยอมให้
ผู้อื่น ยกยอก เอาทรัพย์สินนั้น ๆ ไปเสียโดยมัน
รู้เห็น เป็นใจด้วย กัด ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึง
เจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึง
พันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๒

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดซื้อ หรือ ทำ หรือ ปกครอง รักษาทรัพย์สิน
สิ่งใดใด ถ้าแต่มันใช้ อำนาจในตำแหน่งหน้าที่
นั้น หาประโยชน์อื่น มิควรจะได้ไว้เป็นอาณานิ
ประโยชน์ของตัวมันเอง กัด หรือให้แก่ม
อื่น กัด อันกระทำให้เสื่อมเสียประโยชน์ของ
รัฐบาล หรือเสื่อมเสียประโยชน์ของผู้เจ้า
ของทรัพย์สินนั้น ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงเจ็ด
ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสอง
พันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๓

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดการ หรือดูแลกิจการใดใด ถ้าแต่มันไป
เกี่ยวข้องหาทำไร แต่ผล ประโยชน์ส่วนตัวในกิจ

การที่ท่านให้มันทำนั้น ไม่ว่าโดยตรง หรือ
ด้วยอุบายอย่างใดใด ดังเช่น เอาส่วนตด แด
กำไร ในการซื้อขาย หรือเข้าหุ้นส่วนกับผู้ซื้อ
ผู้ขายผู้รับจ้าง ในการนั้นเป็นต้น ฉนี้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็นสาม
เดือน คือ ส่วนหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่าหก
เดือน ส่วนหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อย
บาท ส่วนหนึ่งให้ลงโทษ ทั้งจำทั้งปรับเช่น
ว่ามาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๓๔

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่จับจ่าย
เงินแผ่นดิน กัด หรือเงินของสาธารณสถาน
ใดใด กัด ถ้าแต่มันจ่ายเงินเกินไปกว่าที่
ควรจ่าย โดยมันเจตนาจะหาประโยชน์อื่น
มิควรที่จะได้ไว้เป็นอาณานิประโยชน์ของตัวมัน
เอง กัด หรือให้ผู้อื่น กัด ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไป
จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาท
ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๕

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
หรือมันแสดงว่าท่านใช้ให้มีหน้าที่ เรียก
เก็บด้วยภาษีอากร แต่ทรัพย์สินอันต้องส่งต่อ
รัฐบาล กัด หรือทรัพย์สินที่ ต้องส่งต่อสาธารณ
สถานใดใด กัด ถ้าแต่มันไปเรียกเก็บเงิน หรือ
ทรัพย์สินที่ไม่ควร จะเก็บ หรือมันเรียกเก็บเกิน
ไปกว่าที่ควร จะเก็บ แต่มันมิได้นำส่งต่อ
รัฐบาล หรือต่อสาธารณสถานนั้น ๆ ใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่

ตามเดือนขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนสองพันบาท ด้วยอีกได้อีกหนึ่ง

มาตรา ๑๓๐

เจ้าพนักงานคนใดใช้ อำนาจ ใน ตำแหน่งหน้าที่ โดยทาง อันมิชอบ มันบังคับ ให้เขา ให้ หรือ ให้เขาหา ททรัพย์ หรือผลประโยชน์อย่างใดใด อันมิควร จะได้ตาม กฎหมาย มาให้แก่ตัวมันเองก็ดี หรือให้แก่มุอื่นก็ดี ท่านว่า มันมีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุกตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสามพันบาท ด้วย อีกได้อีกหนึ่ง

มาตรา ๑๓๑

เจ้าพนักงานคนใด เรียก หรือจับ หรือ ยอมว่าจะจับ ททรัพย์สินหรือผลประโยชน์อย่างใดใด อันมิควร จะได้ตาม กฎหมาย ไว้ เบงของน้ำใจ เจ้าพนักงานเองก็ดี ให้ผู้อื่น ลักดี เพื่อเบงหรืออุกฤษการแก่ การ ที่มันให้ คุณ หรือให้โทษ หรือละเว้น มิให้ คุณ หรือ มิให้ โทษ แก่มุหนึ่งมุใด ในการ ที่มัน กระทำด้วย อำนาจในหน้าที่มัน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่าสอง ปี แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่าพันบาท ด้วย อีก ได้อีกหนึ่ง

มาตรา ๑๓๒

เจ้าพนักงานคนใด เรียก หรือรับ หรือ ยอมว่าจะรับ สินบนเป็น อาณา ประโยชน์แก่ตัว มันเองก็ดี ให้ผู้อื่นลักดี เพื่อที่ มันจะ กระทำ

หรือ ละเว้นไม่กระทำการ อย่างใดใดในหน้าที่ ถ้าหากว่า การ ที่กระทำหรือละเว้นไม่กระทำ เพราะ เห็น แก่สินบนนั้น ไม่ผิด รเบียน การในหน้าที่ ท่านว่าความผิดของ มันต้อง รวางโทษจำคุก ไม่เกิน กว่าสอง ปี แต่ให้ปรับไม่เกิน กว่าพันบาท หรือถึง สองเท่า ราคาสินบน นั้น ด้วยอีกได้อีกหนึ่ง

ถ้า แลการที่มัน กระทำ หรือ ละเว้นไม่ กระทำเพราะ เห็น แก่สินบน นั้น นอกเหนือหรือ เกิน มิชอบด้วย อำนาจ แต่หน้าที่ ของ มันใช้ ท่าน ว่ามันต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึง สองพันบาท หรือถึง สอง เท่า ราคาสินบน นั้น ด้วย อีกได้อีกหนึ่ง แต่ถ้าแม้มัน ยัง มิทันได้กระทำการ ที่ ไม่ควร ทำ หรือ มิทัน เว้น การที่ ไม่ควร เว้น ท่าน ให้ลดโทษ ตาม ที่ว่า มา นี้ เสีย กิ่ง หนึ่ง

มาตรา ๑๓๓

เจ้าพนักงานคนใด ท่าน ใช้ ให้ มีหน้าที่ ทำการ ฝ่ายตุลาการ ถ้าแต่มัน เรียก หรือรับ หรือ ยอมว่าจะรับ สินบน เป็น อาณา ประโยชน์ แก่ตัว มันเองก็ดี ให้ผู้อื่นลักดี เพื่อจะ ให้ ความวินิจฉัย คำสั่ง หรือ คำพิพากษา ของ มัน ในหน้าที่นั้น มัน แปรไปอย่างใดใดใช้ ท่าน ว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไปจนถึง ห้าพันบาท หรือ ถึงสองเท่าราคาสินบน นั้น ด้วยอีกได้อีกหนึ่ง

มาตรา ๑๕๐

ผู้ใดรู้ว่าจะได้เป็นเจ้าพนักงาน แต่
มันเรียก หรือรับ หรือยอมว่าจะรับสินบน
ไว้ก่อนแล้ว ครั้นเมื่อมันได้เป็นเจ้าพนักงาน
มันไปใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ ในทางที่
เห็นแก่สินบนนั้น ไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด
ต้องวางโทษ เสมอกันกับเจ้าพนักงานที่มีความ
ผิดฐานเรียก หรือรับ หรือยอมว่าจะรับ
สินบนนั้น

มาตรา ๑๕๑

บรรดาสินบนที่ได้ให้แก่กัน โดยการ
เจตนาตามกฎหมายนั้น ท่านให้รับเป็นของหลวง
ทั้งสิ้น

มาตรา ๑๕๒

เจ้าพนักงาน คนใดท่าน ไซ้ให้มีหน้าที่สืบ
เสาะ ได้สวณ หรือฟ้อง คดีที่มีความผิดต่อ
พระราชกำหนด กฎหมาย แต่ มันเพทุบาย
กระทำการที่ไม่ควร จะกระทำ หรือเว้น การ
ที่ไม่ควร เว้น ด้วยเจตนาจะช่วยเหลือผู้ผิดมิให้
ต้องรับอาญาตามกฎหมาย ไซ้ ท่านว่ามันมี
ความผิดต้องวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือน ขึ้น
ไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาท ขึ้น
ไปจนถึงพันบาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

ถ้าเจ้าพนักงาน คนใด ซึ่ง มีหน้าที่ตั้งที่
ว่ามานั้น เพทุบาย กระทำการอันไม่ควร จะ
กระทำ หรือเว้น การ ที่ไม่ควร เว้นโดยมัน
เจตนาจะแก่งให้ผู้อื่นหาความผิดมิได้ ต้อง
รับอาญาที่นี้ หรือแก่งให้ผู้ที่มีความผิดน้อย

ต้องรับ อาญาเกินไปกว่าที่ควร จะรับตามกฎหมาย
นี้ที่นี้ ท่านว่ามันมีความผิดต้องวางโทษ
จำคุกตั้งแต่หกเดือน ขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท
ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๑๕๓

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน รับราชการ อยู่ใน
กรมไปรษณีย์โทรเลข ถ้าแต่มันกระทำความ
ผิดอย่างหนึ่ง อย่างใดที่ว่าต่อไปในมาตรานี้ คือ

(๑) แก่ง เบียดฉก หรือแก่ง ทำลาย
หนังสือ แก่ง ทำลายโทรเลข หรือสิ่ง ของ ที่
ส่งทางไปรษณีย์ ก็ดี

(๒) แก่งให้หนังสือ หรือโทรเลข หรือ
สิ่งใดใดที่ส่ง ทางไปรษณีย์สูญ หายไปเสียก็ดี

(๓) แก่งส่งหนังสือ หรือโทรเลข หรือ
สิ่งใดใด ที่ฝากทางไปรษณีย์ ให้แก่บุคคล
ที่มันรู้ว่ามีได้เป็น ผู้ที่ควรรับนั้น ก็ดี

(๔) แก่ง เบียดแยง ข้อความในหนังสือ
หรือโทรเลข หรือสิ่งใดใด ที่ฝากกัน ทาง
ไปรษณีย์นั้น ออกให้คนรู้ ก็ดี

ท่านว่ามันมีความผิดต้องวางโทษจำคุก
ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้นไปจนถึงหกเดือน แต่ให้
ปรับตั้งแต่สิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

แต่ถ้าความผิดที่มันกระทำตั้งที่ว่ามานั้น
เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
ด้วยไซ้ ท่านว่ามันต้องวางโทษจำคุกตั้ง
แต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้ง

แต่ ทำสืบบาท ขึ้น ไปจน ถึง พัน บาท ด้วย อีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๔

ผู้ใด เป็น เจ้า พนักงาน มีตำแหน่ง หน้าที่ อัน
สามารถจะ ต้อง รู้ ความลับอย่างใดใดใน ราชการ
แผ่นดิน ถ้า มัน มีได้ มีอำนาจ ที่จะ เปิด ความ
ลับนั้นได้ โดยชอบ ด้วย กฎหมายแต่ มัน เอาความ
ลับนั้นไป แพร่พราย ให้ ผิด แก่ หน้าที่ ของ
มันใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แลให้ปรับไม่เกิน
กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๕

เจ้า พนักงาน คนใด คิดร้าย ต่อ ผู้อื่น แล
มัน กระทำ การ อัน มีควร กระทำ หรือ ละเว้น
การ อัน มีควร เว้นใน ตำแหน่ง หน้าที่ ของ มัน โดย
เจตนา จะ ให้ เกิด ความเสียหาย แก่ เขาใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ถ้า แล ความผิด ของ มัน ที่
กระทำนั้น ไม่ ต้อง ด้วย กฎหมาย บทอื่น ท่าน
ให้ลงโทษ จำคุก มันไม่เกิน กว่า สอง ปี แล
ให้ปรับไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๖

ผู้ใด เป็น เจ้า พนักงาน มีตำแหน่ง หน้าที่
จัด การให้ เป็นไป ตาม กฎหมาย แล ข้อ บังคับ
หรือ คำพิพากษา แล คำสั่ง ของ ผู้ใหญ่ ถ้า แล
มัน ถัดไป บังคับ หรือ ชัด ขวาง มิให้ การ
เป็นไป ตาม กฎหมาย ข้อ บังคับ คำพิพากษา
หรือ คำสั่ง นั้น ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน แล

ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ส่วนที่ ๓

ว่า ด้วย ความผิด ที่ กระทำให้ เสื่อม

เสีย ความยุติธรรม

หมวดที่ ๑

ความผิด ฐาน กระทำ

ให้เสื่อมเสีย อำนาจศาล

มาตรา ๑๔๗

ผู้ใดถูกบังคับตามกฎหมาย ให้มาเบิกความ
เป็น พยานใน การ พิจารณา คดี ก็ดี ให้มา
เบิก ความฐาน เป็น ผู้มีความรู้ ความชำนาญเพื่อ
ประโยชน์ใน การ พิจารณา คดี ก็ดี ถ้า แล
มัน บิดพลิ้ว หลีกเลียง ไม่มา เบิก ความ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ
เป็น ตาม สฐาน คือ สฐานหนึ่งให้จำคุก ไม่
เกิน กว่า หก เดือน สฐานหนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ร้อย บาท สฐานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง
ปรับ เช่น ว่า มาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๑๔๘

ใน การ พิจารณา คดี เรื่องใดใด เมื่อ ศาล
บังคับตาม กฎหมาย ให้ผู้ใด ปฏิญาณ สำนาด
ตัว ก็ดี ให้เบิก ความ ก็ดี ให้มัน ลงชื่อใน
ถ้อยคำ ของ มัน ก็ดี ถ้า แล มัน ชัด ชัน มิทำ ตาม
ศาล บังคับใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม สฐาน คือ สฐาน
หนึ่งให้จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน สฐานหนึ่ง

ให้ปรับไม่เกินกว่าร้อยละ ๑๕๘
ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๕๘

ในการพิจารณาคดีเรื่องใดใด เมื่อศาล
บังคับตามกฎหมาย ให้ผู้ใดเอาหนังสือ หรือ
ทรัพย์สินอย่างใดใด มาแสดงให้ปรากฏ กัด
หรือให้ ไปจัดการ เอาของ เหล่า นั้น มาแสดงให้
ปรากฏ กัด ถ้าแต่ มัน ชัด ชิน มีทำ ตาม ศาล
บังคับใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษา
นุโทษ เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้
จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ
ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๕๙

ในการพิจารณาคดีเรื่องใดใด เมื่อผู้ใด
ได้แสดงหนังสือ หรือทรัพย์สินอย่างใดใด ให้
ปรากฏแล้ว มัน กระทำให้หนังสือ หรือ ทรัพย์สินนั้น
วิปลาศ บุก ฆลายไป กัด หรือ มัน ทำตาย มัน
ซ่อนเร้น หนังสือ หรือ ทรัพย์สินนั้น เสีย กัด หรือ
มัน เอาหนังสือ หรือ ทรัพย์สินนั้น ไปเสีย ให้ พัน กัด
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ
เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้จำคุกไม่
เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ห้าร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ
ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๖๐

ผู้ใด บัง ฮาจ หมิ่น ประ มาท ต่อ ศาล ใน เวลา
พิจารณาคดี กัด หรือ มัน กระทำ การ ชัด ขวาง
ต่อการ ศาล ใน เวลา พิจารณาคดี กัด ท่าน ว่า

มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน
กว่า สอง ปี แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท
ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๖๑

ถ้าผู้ใด ชัด ขวาง กัด กัน การ ทอด ตี ตาด ขาย
ทรัพย์สิน ตาม คำ สั่ง ของ ศาล ด้วย ประการใดใด
เป็นต้นว่า ใช้กำลัง กระทำร้าย กัด ใช้วาจา
ขู่เข็ญ ว่า จะ กระทำร้าย กัด ใช้อุบาย ให้ สก
สัการ หรือ สัญญา ว่า จะ ให้ ตา สก สัการ กัด
เพื่อจะ เกียดกัน ชัด ขวาง แก่ การ ขาย ทอด ตาด นั้น
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ
เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้จำคุก ไม่
เกิน กว่า สาม เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้ง
ปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

ถ้าแต่ ผู้ที่ จัด การขาย ทอด ตาด นั้น เป็นเจ้า
พนักงาน กระทำ การ ตาม หน้า ที่ ใช้ ท่าน ให้ลง
อาญา แก่ มัน ผู้ ชัด ขวาง กัด กัน ดัง ว่า มาแล้ว นั้น
ตาม ลักษณะโทษ ที่บัญญัติไว้ ใน มาตรา ๑๖๐ นั้น
มาตรา ๑๖๓

ผู้ใด ใช้ ชื่อ ปลอม ร้อง ฟ้อง ต่อ โรง ศาล กัด
หรือเอา ชื่อ ของ ผู้ อื่น มา ฟ้อง ร้อง โดย เขา มิ ได้
อนุญาต กัด ถ้าแต่ มัน กระทำ โดย เจตนา ฮัน
มิชอบ ด้วย กฎหมาย ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม สถาน คือ สถาน
หนึ่ง ให้จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง
ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้
ลงโทษ ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๕๔

ผู้ใดเจตนาจะช่วยผู้อื่นให้พ้น อาญา อันควร
รับตามกฎหมาย แต่ไม่กระทำ การ อย่างหนึ่ง
อย่างใด ดัง กล่าวต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ ว่า

(๑) ไม่กระทำการช่วยเหลือ หรือ สิ่ง ซึ่ง เป็น
ลักษณะพยาน ในการ กระทำผิด ให้สูญหาย
ไปเสียก็ดี

(๒) ไม่เพทุบายเอาเนื้อความที่มัน รู้ อยู่
ว่าเป็นเท็จ มาบอกเล่าใน เรื่อง ความผิดใดใด
เพื่อจะให้หลงเชื่อไปในทาง ที่เป็นเท็จ ก็ดี

(๓) ไม่ให้สำนัก หรือ ช้อนเรือน ผู้กระทำความผิด
หรือ ผู้ต้อง หาใน ความผิด ใด ก็ดี

(๔) ไม่ช่วยด้วยประการใดใด ให้ผู้ที่
กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หาว่า ได้ กระทำความผิด นั้น
หลบ หลีกไม่ให้ถูก จับกุม ก็ดี

ท่าน ว่า มัน ผู้กระทำการ เช่น ว่า มัน นี้ มี
ความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ เดือนหนึ่ง ขึ้น
ไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้น
ไป จนถึง สองร้อยบาท ด้วยอีกได้ดหนึ่ง

ถ้าแต่ ผู้กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หา ที่ มัน ช่วย
นั้น เป็น ผู้กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หาใน ความ
ผิด อุกฤษฐโทษ ถึง ประหารชีวิต หรือ เป็น
มหันตโทษ คือ จำคุกตั้งแต่ สิบห้าปี ขึ้นไป
ท่าน ว่า มัน ผู้ช่วยนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่
สามเดือน ขึ้นไป จนถึง ห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย
อีก ได้ดหนึ่ง

แต่ถ้าการ ที่ ช่วยผู้กระทำความผิด ดัง ที่ ว่า
มาใน ข้อ ๓ และ ข้อ ๔ ใน มาตรา นี้ เป็น

การ ที่ สามี ช่วยภรรยา หรือ ภรรยา ช่วยสามีใช้
ท่าน ว่า อย่าให้ถึง อาญาแก่ มัน ที่ ช่วย นั้น เลย
เพราะมัน เป็น คู่เมียเสียกัน มิได้

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน พ้องเท็จ
แต่เบี่ยงความเท็จ

มาตรา ๑๕๕

ผู้ใดได้สำเนา หรือ ปฏิญาณตัว ที่จะ
ให้ถ้อยคำ ในการ พิจารณาคดีใดใดแล้ว ถ้า
แต่ไม่เอาความที่มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ความเท็จ มา
เบิก ใน ข้อสำคัญแต่อย่างหนึ่ง อย่างใด ใน คดีนั้น
ท่าน ว่า มัน มีความผิดฐาน เบี่ยงความเท็จ ต้อง
รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ สามเดือน ขึ้นไป จนถึง สาม
ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้นไป จนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกได้ดหนึ่ง

มาตรา ๑๕๖

ถ้าผู้ใดเบี่ยงความเท็จ ในคดี ซึ่งพิจารณา
ทางอาญา ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้นไป จนถึง ห้า ปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง พันบาท
ด้วยอีกได้ดหนึ่ง

มาตรา ๑๕๗

ผู้ใดก่อเหตุให้เกิด ให้ มีขึ้น ด้วย ประการ
ใดใดก็ดี หรือ ทำบาปชู้ หรือ จดลงใน
จดหมาย แด หนังสือเอกสารใดใด ก็ดี ที่ อาจ
จะพึงใช้ เป็น ลักษณะพยาน ใน ข้อสำคัญแห่ง การ
พิจารณาคดีอันใด โดยมัน รู้ อยู่ว่า เหตุ
การ ที่ มัน ก่อให้เกิดขึ้น แด บาปชู้ หรือหนังสือ

ที่มันทำนั้น จะให้เสียความดีจริงในคดี

อันนั้นใช้ ท่านว่า มัน กระทำพยานเท็จ

ผู้ใดนำเหตุการณ์พยานเท็จ เช่นว่ามานี้ มาอ้างในคดีที่พิจารณา ท่านว่า มัน มีความผิดต้องวางโทษที่ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๕๕ หรือ มาตรา ๑๕๖ ตามฐานความผิดของมัน

มาตรา ๑๕๖

ผู้ใดแก่งเอาความที่มันรู้ว่าเป็นความเท็จไปร้องเรียน หรือฟ้องกล่าวโทษผู้อื่นใช้ ท่านว่า มัน มีความผิดต้องวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสองปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่มันแก่งกล่าวโทษเขาว่า ได้กระทำผิดเป็นอุกฤษฐโทษ ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือเป็นมหันตโทษ ถึง จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มัน ต้อง วางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๕๗

ผู้ใดรู้ว่ามีได้มีการกระทำผิดเกิดขึ้น แต่มันได้ความฟ้องร้องว่า เกิดการกระทำผิดขึ้นก็ดี หรือว่า มันได้เท็จทำพยาน เพื่อจะให้เห็นว่าความผิดได้เกิดขึ้นก็ดี ท่านว่า มันมีความผิด ต้อง วางโทษจำคุกไม่เกินกว่าปีหนึ่ง แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๖๐

ผู้ใดเบิกความเท็จ หรือ กระทำพยานเท็จ หรือแก่งกล่าวหาด้วยความเท็จ ตั้งว่ามาในมาตรา ๑๕๖, ๑๕๗, ๑๕๘, ๑๕๙ จน

เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาความผิดมิได้ ต้องโทษฐานอุกฤษฐโทษก็ดี หรือต้องจำคุกไม่เกินสามเดือนก็ดี หรือเพียงแต่ต้องปรับอย่างเดียวก็ดี ท่านว่า มัน ผู้เบิกความเท็จ กระทำพยานเท็จ หรือแก่งกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น มีความผิด ต้อง วางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่ผู้ต้องหาความผิดมิได้นั้น ต้องถูกรับอาญาอย่างอื่นนอกจากที่ว่ามานี้ ท่านว่า โทษของมัน ผู้เบิกความเท็จ หรือ กระทำพยานเท็จ หรือแก่งกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น ถึง จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่ผู้ที่มีได้มีความผิด ต้องถูกรับอาญาถึง ประหารชีวิตก็ดี ท่านว่า มัน ผู้เบิกความเท็จ กระทำพยานเท็จ หรือแก่งกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น ต้อง วางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๖๑

ถ้าผู้ใดแก่งเอาความเท็จมา ร้องฟ้องกล่าวหาเขาแล้ว แต่มันรู้ผิดตัวกล่าวผิด มันรับ

ถอนฟ้องเสีย แต่เวลายังมีวันที่เจ้าพนักงาน
จะส่งคดีนั้น ประการใดไซ้ ท่านว่าควร ลงโทษ
แก่มัน เพียงให้จำคุกไม่เกินกว่าสามเดือน แด
ให้ปรับไม่เกินกว่าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๒

ถ้าผู้ใด เบิกความเท็จ แล มั่นรู้ ผู้
ตัว ถัดมา คิดรับคืน คำเท็จ นั้น เสีย แล กลับให้
ความที่ผิด ที่จริงใน ทัณฑ์ก่อน จบคำให้การของ
มัน นั้นไซ้ ท่านว่า ขอให้เอาโทษแก่มัน เสีย
ถ้า มันไป รัฐผู้ ตัว ถัดมา ความผิดเมื่อ ภายหลัง
แถมมันไป สารภาพ ต่อ เจ้าพนักงาน ผู้ที่ ได้รับ ถ้อย
คำของมัน ขอถอน คำเท็จ กลับให้ ความตาม
ที่ผิด ที่จริง ทัณฑ์ก่อน ศาล พิพากษา คดีนั้น
แต่ก่อน ที่ เจ้าพนักงานได้ฟ้อง มัน ฐาน เบิกความ
เท็จ ด้วยแล้ว ท่านว่า มัน ควรได้รับ ความ ปรานี
ให้ลด อาญา ที่จะลง แก่มัน ฐาน เบิกความเท็จ นั้น
ถึงหนึ่ง

หมวดที่ ๓

ความผิด ฐาน หลบหนี จากที่คุมขัง

มาตรา ๑๒๓

ผู้ใด อยู่ในระหว่างคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย
ถ้าแหก หนีไป ไซ้ ท่านว่า มัน ต้อง รวาง โทษ
นุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง ให้
จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน ฐานหนึ่ง ให้ปรับ
ไม่เกินกว่าร้อยบาท ฐานหนึ่ง ให้ลง โทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๑๒๔

ผู้ใด อยู่ในระหว่างคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย
ถ้าแหก หนีไป ไซ้ หนีไป ก็ดี หรือ หนีไป
โดยกระทำร้าย หรือ ชูเชิงว่า จะ กระทำร้าย ก็ดี
ท่านว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่สามเดือน
ขึ้นไป จนถึงสามปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๕

ผู้ใด บังอาจ เข้า แกะ ไข คนที่อยู่ในระหว่าง
คุมขังโดยชอบด้วยกฎหมายให้หนีไป ก็ดี หรือ
มันช่วย อุปการะให้หนีไป ก็ดี ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้นไป
จนถึงสองปี แดให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไป
จนถึงสองร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ผู้ ที่ หนีนั้น เป็น นักโทษ ต้อง รวางโทษ
ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือ จำคุก ตั้งแต่สิบห้าปี
ขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มัน ผู้ แกะ ไข หรือช่วย อุปการะ
ให้หนี นั้น ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หกเดือน
ขึ้นไปจนถึงห้าปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๖

ผู้ใด แกะ ไข หรือช่วย อุปการะ ให้คนที่
อยู่ในระหว่าง คุมขังโดยชอบด้วยกฎหมายหนีไป
ด้วยมัน ไซ้ ถ้าถึง กระทำร้าย หรือ ชูเชิง ด้วย
อาจว่า จะ กระทำร้าย ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หกเดือน ขึ้นไป จนถึง
ห้าปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท ขึ้นไปจนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่คนที่ หนีนั้น เป็น นักโทษ ต้อง รวางโทษ

ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มัน ผู้ที่ แกะ ไซ หรือช่วยอุปการะ ให้ หนี นั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๖๗

ถ้าผู้กระทำความผิดอย่างใดใด ที่ว่าไว้ในมาตรา ๑๖๕ แต่มาตรา ๑๖๖ นั้น เป็นภรรยา, สามี, พี่, น้อง, หรือเป็นญาติที่สืบสายโลหิตโดยตรงลงมา หรือโดยตรงขึ้นไป ของนักโทษที่มันช่วยให้หนีนั้นไซ้ ท่านว่ามันกระทำความผิดเพราะมัน เป็นภรรยาสามี แต่ญาติสายโลหิตเดียวกันมิได้ โดยธรรมดา ควรปราณีลดโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดที่มันกระทำนั้นลงเสียถึงหนึ่ง

มาตรา ๑๖๘

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ท่านไซ้ ให้ มีหน้าที่ดูแลควบคุมคนที่ต้องคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่มัน เป็นใจ ช่วย หรือ ปลดปล่อย ให้ผู้ต้องคุมขังหนีไปไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแก่คนที่หนีนั้น เป็นนักโทษต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานที่ช่วยหรือปลดปล่อยให้คนหนีนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๖๙

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีตำแหน่งหน้าที่สำหรับดูแลควบคุมคนที่ต้องคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าแก่มันมีความประมาทละเลยให้ผู้ต้องคุมขังหนีไปไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสองปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึงสองร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแก่คนที่หนีนั้น เป็นนักโทษต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานที่ประมาทละเลยนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

แต่ถ้าจับตัวนักโทษที่หนีนั้นคืนมาได้ภายในสี่เดือน ท่านว่าโทษที่มัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานอื่น มีความประมาทนั้น ได้รับมาแต่อย่างเดียวได้ให้เป็นอันยุติแต่เพียงนั้น ไม่ต้องลงอาญาแก่มันต่อไป

มาตรา ๑๗๐

ผู้ใดต้องโทษ ถูก บังคับให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดก็ดี มิให้เข้าไปในเขตที่ใดก็ดี ถ้าแก่มันออกไปจากเขตที่ ๆ ท่านกำหนดให้อยู่ก็ดี หรือเข้าไปในที่ซึ่งท่านห้ามไว้มิให้ไปก็ดี ท่านว่ามันต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าหนึ่งปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๗๓

ใน การ ที่ จะ พิพากษา กำหนด โทษ ผู้มี ความ
ผิด ที่ ก่อทำ ใน หมวด นี้ นั้น ท่าน ให้ คำนึง พิเคราะห์
ดู กำหนด โทษ เดิม ของ มัน ก่อน คือ ว่า ตาม
กำหนด โทษ เดิม นั้น มัน ยัง จะ ต้อง ตีต กุก หรือ
ยัง จะ ต้อง อยู่ ใน ที่ มี เซอร์ บังคับ อีก ซ้ำ นาน
เท่า ไใด แต่ฐาน โทษ เดิม ของ มัน หนักเบา
เพียง ไใด ให้ คำนึง กำหนด โทษ ใหม่ ตาม ควร แก่
กำหนด เวลา แล ลักษณะ ของ โทษ เดิม

ส่วนที่ ๔

ว่าด้วย ความผิด ต่อ สัจจนา

มาตรา ๑๗๒

ผู้ใด ทำ ฉาย วัตถุ หรือ สัจจนา อัน เป็น ที่
เคารพ ใน ทาง สัจจนา ของ บุคคล จำพวก ไต ไต ก็ ตี
ทำให้ วัตถุ หรือ สัจจนา เช่น ว่า มานัน ขำ รุด ท รุด โทรม
เสีย หาย ก็ ตี ถ้า มัน ทำ โดย อាកาร ที่ พึง เห็น ได้
ว่า เป็น ข้อ หมั้น ประมาท แก่ สัจจนา ของ บุคคล ผู้
หนึ่ง ผู้ใด ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี แล ให้ ปรับ
ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๗๓

ใน เวลา สัจจนา ชน ประชุม กัน นมัสการ หรือ
กระทำ พิธี กรรม ตาม วัทธิ สัจจนา ไต ไต โดย ชอบ
ด้วย กฎหมาย ถ้า แต่ ผู้ใด ก่อ ให้ เกิด วุ่น วาย
ขึ้น ใน ที่ ประชุม นั้น ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แล ให้
ปรับ ไม่เกิน กว่า สองร้อย บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ส่วนที่ ๕

ว่าด้วย ความผิด ที่ กระทำ ให้ เกิด ภัยอันตราย
แก่ บุคคล แล ทรัพย์

หมวดที่ ๑

ความผิดฐาน ใช้ ให้ผู้อื่นกระทำความผิด

มาตรา ๑๗๔

ผู้ใด ใช้ ผู้อื่น ด้วย อุบาย เสี้ยมสอน อย่าง ไต ไต
เพื่อ ให้ กระทำ ความผิด อัน ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ
จำคุก ไม่ต่ำกว่า ปี หนึ่ง ลง มา ท่าน ว่า มัน มี
ความผิด โทษ ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด นั้น เท่า ไใด ให้ แบ่ง เป็น สี่ ส่วน ให้ ลง อาญา
แก่ มัน ผู้ใช้ ส่วน หนึ่ง แต่อย่า ให้ ยิ่ง กว่า จำ
คุก สาม ปี เป็น อย่าง หนัก

ถ้า แต่ ความผิด ที่ มัน ใช้ ให้ กระทำ นั้น ได้ มี
ผู้กระทำ ขึ้น ตาม มัน ใช้ ก็ ตี หรือ เพียง แต่
พยายาม จะ กระทำ ก็ ตี ท่าน ให้ ถือ ว่า มัน ผู้ใช้
นั้น เป็น ตัว การ ด้วย คง บัญญัติ ไว้ ใน
มาตรา ๖๔ นั้น

มาตรา ๑๗๕

ผู้ใด ประกาศ แก่ สาธารณชน เป็น เซ็ง ยุง
หรือ สัจญญา บนบาท เพื่อ จะ ให้ ผู้หนึ่ง ผู้ใด
กระทำความผิด อัน ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ จำคุก
ไม่ต่ำกว่า หก เดือน ลง มา ท่าน ว่า มัน มีความผิด
โทษ ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิด นั้น เท่า ไใด
ให้ แบ่ง ออก เป็น สาม ส่วน ให้ ลง อาญา แก่ มัน
ส่วน หนึ่ง แต่อย่า ให้ ยิ่ง กว่า จำคุก ห้า ปี เป็น
อย่าง หนัก

ถ้าแต่ความผิดที่มัน ยุง หรือ สัตว์อื่น บินมา
ให้ทำนั้น ได้ มีผู้กระทำขึ้นก็ดี หรือเพียง แต่
พยายาม จะ กระทำก็ดี ท่านให้ ถือว่า มันผู้
ยุง บิน มาด นั้น เป็น ตัว การ ด้วย จุด ดังบัญญัติ
ไว้ใน มาตรา ๒๔ นั้น

มาตรา ๑๗๖

ผู้ใดรับ อาษา จะ กระทำ ความผิด อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใดโดย มัน เห็น แก่ ค่าจ้าง รางวัล ที่ จะพึง ได้
นั้น ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
ตามที่ บัญญัติไว้สำหรับ ผู้ ใช้ ใน มาตรา ๑๗๔ นั้น

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน ส้ม คบกัน เป็น ชัง ยี่
แต่เป็น ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย

มาตรา ๑๗๗

ผู้ใด เป็น สมาชิก ใน ส้ม คบกัน อันใด ที่
ปกปิดวิธีการ ของ ส้ม คบกัน แต่ เป็น ส้ม คบกัน ที่
ตั้ง ขึ้น เพื่อ การ ชัง มิชอบ ด้วย กฎหมาย ท่านว่า
มัน คือ พวก ชัง ยี่

แต่ถ้า ผู้ใด เป็น พวก ชัง ยี่ ท่านว่า มัน
มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สามปี
แต่ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไปจนถึง ห้าพันบาท
ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ถ้า ผู้ใด เป็น หัวหน้า ชัง ยี่ ก็ดี เป็น ผู้จัด
การ ของ ชัง ยี่ ก็ดี หรือ เป็น ผู้มี ตำแหน่ง พนักงาน
อย่าง ใดใน พวก ชัง ยี่ ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ห้าปี แต่ให้
ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไปจนถึง ห้าพันบาท ด้วย
อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๗๘

ถ้า บุคคล ตั้ง แต่ ทำ คน ขึ้น ไป ส้ม คบกัน
เพื่อ จะ กระทำ ความผิด อย่าง ใด ใด ที่ ว่าไว้ ตั้ง
แต่ ส่วน ที่ ๒ จนถึง ส่วน ที่ ๘ ใน ภาค ที่ ๒ แห่ง
กฎหมาย นี้ แต่ เป็น ความผิด อัน ต้อง ด้วย
ลักษณะ โทษ จำคุก เกิน กว่า ปี หนึ่ง ขึ้น ไป ด้วย ใช้
ท่านว่า มัน ส้ม คบกัน เป็น ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้ง แต่ หก เดือน ขึ้น ไป
จนถึง ห้าปี แต่ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป
จนถึง ห้าร้อยบาท อีก โสัด หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน
ถ้า แต่ มัน ผู้ ส้ม คบกัน เช่น ว่านี้ ได้ กระ
เตรียม เพื่อ จะ ทำ การ ปลด้น ด้วย ใช้ ท่านว่า
มัน ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้ง แต่ ต้อง ปี ขึ้น ไป จนถึง
สิบปี แต่ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไป จนถึง
พันบาท อีก โสัด หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน

มาตรา ๑๗๙

ถ้า ผู้ใด ไป ประชุม กับ พวก ชัง ยี่ ก็ดี หรือ
ไป ประชุม กับ พวก ที่ ส้ม คบกัน เป็น ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย
ก็ดี ท่านให้ ถือว่า มัน เป็น ชัง ยี่ แต่ พวก ล้อ
จ้อใจ ผู้ร้าย ด้วย เว้นไว้แต่ มัน จะ สามารถ พิสูจน์
ให้เห็น จริง ได้ ว่า เมื่อ ไป นั้น มัน มิ ได้ รู้ ว่า เป็น
การ ประชุม พวก ชัง ยี่ หรือ ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย แต่ มิ ได้
รู้ว่า ประชุม ในการ ชัง ยี่ หรือ การ ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย พิสูจน์
ได้ เช่น นั้น ท่าน จึง มิ ให้ เอา โทษ แก่ มัน

มาตรา ๑๘๐

ผู้ใด จะ ทำ การ ชุตนุญ แก่ พวก ชัง ยี่ ก็ดี แก่
พวก ที่ ส้ม คบกัน เป็น ล้อจ้อใจ ผู้ร้าย ก็ดี ด้วย

ประการหนึ่ง ประการใด ดัง กล่าวต่อไปใน มาตรา
นี้คือว่า

(๑) ช่วยทาที่ดำเนิน แต่ที่ ประชุมให้
กีด

(๒) ช่วยชักชวนคนให้เป็นสมาชิกหรือเป็น
พรรคพวกกีด

(๓) ให้เงิน หรือช่วยอุปการะ ด้วย
ประการ อย่างอื่น กีด

(๔) ช่วยจำหน่ายทรัพย์สินที่พวกต้องใจผู้ร้าย
ได้มาโดยได้กระทำความผิด กีด

ท่านว่า มัน ผู้กระทำความ ตัง กล่าว มา นี้ มี
ความผิดต้อง รวางโทษฐาน เป็น อั้งยี่ หรือ
เป็น พวกต้อง ที่ สัม คบ กัน เป็นโจร ผู้ร้าย นั้น

มาตรา ๑๘๑

ถ้าหากว่า อั้งยี่ พวกใด แม้แต่คนเดียว
ไปกระทำความผิดที่เป็น ความ มุ่งหมาย ของอั้งยี่
จำพวก นั้น กีด บุคคลที่ ได้ สัม คบ เข้าต้องใจ
ผู้ร้าย แม้แต่คนเดียว ไปกระทำความผิด
ที่เป็น ความ ประสงค์ ของ ต้องใจโจร ผู้ร้าย จำพวก
นั้น กีด ท่านว่า มัน ผู้พรรค พวกที่ไป ด้วย กีด
ตาม หรือที่ ได้ ประชุม ลง เห็น เห็น ด้วย ในการ
ที่จะไป กระทำนั้นก็ตาม ตลอดจน บรรดา หัว หน้า
ผู้จัดการ แต่ผู้มีตำแหน่ง ใน อั้งยี่แต่ใน ต้อง
ใจ ผู้ร้าย จำพวก นั้น ต้อง รวางโทษ ตามที่
บัญญัติไว้สำหรับความผิด นั้น ด้วย
ทุกคน

มาตรา ๑๘๒

ผู้ใดประพฤติปรกติกตน เป็นคนสำหรับหา
ที่พัก ที่ ชอนเร้น หรือที่ ประชุม ให้บุคคลที่
มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ผู้กระทำความผิด ที่บัญญัติไว้
แต่ส่วนที่ ๑ จนถึง ส่วนที่ ๘ ในภาคที่ ๒ แห่ง
กฎหมายนี้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษฐาน ผู้สมรู้ ใน ความผิด นั้น ๆ

หมวดที่ ๓

ความผิดฐาน ก่อการจลาจล

มาตรา ๑๘๓

ถ้าบุคคล มั่ว สุ่ม กัน ณที่ใดใดตั้งแต่สิบคน
ขึ้นไป ใช้กำลัง กระทำร้าย หรือ ชูเชิญว่า
จะทำร้าย กีด หรือ มัน กระทำ การ อย่าง
ใดใด ชน ให้วุ่นวาย ในบ้านเมือง ของ ท่าน กีด
ท่านว่า มัน มีความผิดฐาน ก่อการจลาจล ต้อง
รวางโทษจำคุกไม่เกินกว่า หก เดือน แต่ให้
ปรับไม่เกินกว่า ร้อยบาท อีกไล่ตหนึ่ง ด้วยกัน
ทุกคน

ถ้าในพวกที่ ก่อการจลาจล นั้น มีสาตราวุธ
ไปด้วยตั้งแต่คนหนึ่งขึ้นไป ท่านว่า พวกนั้น
ต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้
ปรับไม่เกินกว่า ร้อยบาท อีกไล่ตหนึ่ง ด้วย
กันทุกคน

มาตรา ๑๘๔

เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีตำแหน่งหน้าที่ใดบังคับ
คนที่ ก่อการจลาจลในที่ใดใดให้เลิกไปเสีย ถ้า
แต่พวก ก่อการจลาจลนั้น คนใดที่มีได้มีสาตราวุธ

แต่มิได้ใช้กำลังทำร้ายอย่างใดแต่ใด เด็ดไป
ตามบังคับนั้นโดยดี ท่านว่าอย่าให้เอาโทษ
แก่มัน ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๘๓ นั้นเลย
ถ้าผู้ขัดขืนคำสั่งเจ้าพนักงาน ท่านว่ามันต้อง
วางโทษ จำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

หมวดที่ ๔

ความผิดฐาน กระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่
สาธารณชน ฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจาก
ความสดวกในการไปมา แดการตั้งข่าวแดงของถึงกัน
แต่ฐาน กระทำให้สาธารณชนปราศจากความ

คู่ชดเชย

มาตรา ๑๘๕

ถ้าผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่น ท่าน
ว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษจำคุกตั้งแต่
หกเดือนขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๖

ถ้าผู้ใดวางเพลิงจุดเผา ของอย่างใด
อย่างหนึ่งเหล่านี้ คือ

- (๑) เเผ่ป่าไม้ หรือพืชผล หรือ
หญ้าฟางที่เขา รวบรวมไว้เป็นอาหารสัตว์ก็ดี
- (๒) เเผ่เคหะสถาน บ้าน เรือน ซึ่ง
เป็นที่สำหรับค้าขาย ก็ได้
- (๓) เเผ่สถานที่แต่เรือแพอย่างใดใด อัน
เป็นที่เก็บ หรือเป็นที่ทำ สิ่งของ แดสินค้าก็ดี

(๔) เเผ่สาธารณสถาน หรือสถาน
อันเป็นที่เคารพในทางศาสนา ก็ได้

ท่านว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษ
จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๗

ถ้าผู้ใดเอาเพลิงจุดเผาทรัพย์ของ มันเอง
แต่มิได้ระมัดระวัง บดขยให้เกิดเป็นภัยอันตราย
แก่ผู้อื่น หรือ ทรัพย์สมบัติของผู้อื่นก็ได้ หรือ
จนแทบจะเป็นอันตรายแก่ผู้อื่น หรือทรัพย์สมบัติ
ของผู้อื่นก็ได้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง
วางโทษตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๘๕ แด
มาตรา ๑๘๖ นั้น

มาตรา ๑๘๘

ถ้าผู้ใดทำให้เกิดระเบิดขึ้น จนสามารถ
อาจจะเป็นอันตรายแก่บุคคลก็ดี แก่ทรัพย์ก็ดี
ท่านว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษที่บัญญัติ
ไว้ใน มาตรา ๑๘๕, ๑๘๖ หรือ ๑๘๗ นั้น ตาม
สมควรแก่เหตุผล

มาตรา ๑๘๘

ถ้าแแต่ความผิดอย่างใดใด ที่ว่ามานี้
มาตรา ๑๘๕, ๑๘๖ แด ๑๘๗ นั้น เป็น
การกระทำแก่ทรัพย์อันมีราคาน้อย แต่ไม่
เป็นเหตุให้เกิดภัยอันตรายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด แด
ไฟที่เกิดขึ้นนั้นไม่น่ากลัว จะถูกตามไปถึงทรัพย์
แห่งอื่นด้วย ฉะนั้น ท่านว่ามันผู้ที่กระทำผิด
นั้น โทษเบา ควรลงโทษมันโดยฉะฉาน

ฐานที่มันทำให้เสียทรัพย์สิน ตั้งบัญญัติไว้ใน
มาตรา ๓๒๔, ๓๒๕ และ ๓๒๖ นั้น

มาตรา ๑๘๐

ผู้ใดทำให้ของที่ก่อสร้างไว้ กัด เครื่อง
จักร กัด ของที่ใช้เป็นทาง ไฟฟ้า กัด เครื่อง
แฉกของ อย่างใดใด ที่ทำได้ เพื่อใช้ป้องกันอันตราย
แห่งบุคคล แดทรัพย์สิน กัด ขำรุดจนสามารถอาจ
จะเกิดภัยอันตรายแก่ผู้หนึ่ง ผู้ใดซึ่งได้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รววงโทษ จำคุก ตั้งแต่
สามเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แดให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง พันบาท ด้วย อีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๑

ผู้ใดทำให้ ถนน หลวง, สพาน, คดอง,
แฉกทาง อย่างใดใด สำหรับสาธารณชนใช้ ใน
การไปมา แดเขื่อน, ทานบ, ประตูน้ำ, อุ้เรือ,
แฉกทาง อย่างอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องใน การ ทางน้ำนั้น
เครื่องจักร, เครื่องยาน, แฉกของ อย่าง
อื่น ๆ ที่ใช้ ใน การ รถไฟ หรือ รถราง นั้น ขำรุด
จนสามารถ อาจ จะเกิดอันตรายแก่ การไป มา กัด
หรือสามารถ อาจ จะเป็นอันตรายแก่บุคคล หรือ
ทรัพย์สิน กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รววงโทษ จำคุกตั้งแต่ สามเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี
แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง พันบาท
ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๒

ผู้ใดเอาสิ่งใดใดวาง กัดขวาง ไว้ ใน ทาง
รถไฟหรือทาง รถราง กัด หรือทำให้ร้าว รถ

ไฟหรือราง รถราง หลุดหลวม หรือเคลื่อนจาก
ที่ กัด มัน ทำสิ่ง ที่ ใช้เป็นเครื่อง บอก สัญญา
ให้วิปลาศ หรือ กระทำอย่างใดใด อัน
สามารถ อาจ จะให้ เกิดอันตรายใน การเดิน รถไฟ
รถราง ซึ่งได้ กัด ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รววงโทษ จำคุก ตั้งแต่ หกเดือนขึ้นไปจน ถึง
เจ็ดปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจน
ถึง พันบาท ด้วย อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ได้ มีอันตราย เกิดขึ้น เพราะ มัน
ได้ กระทำผิดนั้น ใช้ ท่านว่า โทษ มันหนัก
ต้อง รววงโทษจำคุก ตั้งแต่สองปีขึ้นไปจน ถึงสิบปี
แดให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาทขึ้นไปจน ถึงสองพันบาท
ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๓

ผู้ใด กระทำแก่ เรือ ที่ใช้เดิน ทะเล กัด แก่
ประการ, ทุ่น, แฉกเครื่อง หมาย อย่างใดใด
ซึ่งท่าน สฐาปนาไว้ ณที่ต่าง ๆ เพื่อเป็น กว
สอดก แดปราศจาก ภัยอันตรายแก่ การเดิน เรือ กัด
ให้ของ นั้น ๆ ขำรุดเสียไป หรือมัน กระทำ
การ อย่างใดใด อันสามารถ อาจ จะให้เรือเดิน
ทะเล เกยตีดดิน หรือ เป็นอันตราย ล่มจมลง
กิด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รววงโทษ
จำคุก ตั้งแต่ หกเดือนขึ้นไปจน ถึงเจ็ดปี แด
ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจน ถึง พันบาท
ด้วย อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ได้ มีเหตุร้าย เกิดขึ้น จนเรือเดิน ทะเล
ถ้าได้ เกยตีดดิน หรือ ล่มจมลงไป เพราะ
เหตุที่ มัน กระทำผิดใช้ ท่านว่า มัน ต้อง รววง

โทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๔

ถ้าแต่ การ กระทำ ผิด อย่างใดใด แก่ ทาง ไปมา แด ทาง ดั่ง ชั่วแฉก ของ ของ สาธารณชน ที่ว่า มาใน มาตรา ๑๘๑, ๑๘๒, ๑๘๓, นั้น เป็น แต่ การ เล็ก น้อย ไม่ สำคัญ แต่ ไม่ สามารถ อาจ จะ เป็น เหตุ อันตราย แก่ ผู้ ใด ด้วย ใช้ ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ ผิด นั้น โทษ เขา ควร ลง โทษ มัน ตาม ลักษณะ ฐาน ที่ มัน ทำให้ เสีย ทรัพย์ ดัง บัญญัติ ได้ ใน มาตรา ๓๒๔, ๓๒๕, แด ๓๒๖ นั้น

มาตรา ๑๘๕

ถ้าผู้ใด เขา เรือ ที่ มัน รู้ว่า เป็น เรือ เพียงเกิน ขนาด อยู่แล้ว ก็ดี หรือ เป็น เรือ ชำรุดไม่ ควร ไว้ใจ ก็ดี มาใช้ รับ คน โดย ลาน ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า สอง พัน บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๑๘๖

ถ้าผู้ใด กระทำ แก่ เครื่อง กด ก็ดี สาย ลวด ก็ดี เครื่อง ยาน พาหนะ หรือ สิ่ง ของ อย่างใดใด ชัน เป็น ของ สำหรับ ใช้ ใน การ ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ ของ กรมไปรษณีย์ โทรเลข แด กรมรถไฟ ให้ ของ นั้น ชำรุด เสียไป หรือ มัน กระทำ

อย่างใดใด ให้ เป็น เหตุ ชัด ช้อง ชัน แก่ การ ส่ง การ รับ ชั่วแฉก ของ โดย ทาง ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ นั้น ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จนถึง สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้นไป จนถึง สอง ร้อย บาท ด้วยอีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๘๗

ถ้าผู้ใด เจตนา จะ ช้อน เร้น ความ เกิด ความ ตาย แด มัน ดอมเอา ศพ ไป ช้อน ไป ผัง หรือ ไป ทำ เสีย เสีย ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๑๘๘

ผู้ใด ปลอม ปน เครื่อง อาหาร หรือ เครื่อง โยสธ สำหรับ บุคคล บริโภค ให้ สามารถ อาจ จะ เกิด โรค โภช แก่ ผู้ บริโภค ก็ดี หรือ มัน รุ่ย อยู่ แล้ว ว่า อาหาร แด โยสธ นั้น เป็น ของ ปลอม ปน แด มัน ยัง ชัน ขาย หรือ ทอด ตลาด ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สอง ปี แต่ ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๘๘

ผู้ใด เอา ของ ที่มี พิษ มี เชื้อ ลง ใน น้ำ หรือ ใน ที่ ชง น้ำ สำหรับ สาธารณชน บริโภค ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้น ไป จนถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ

ตั้งแต่ร้อย บาทขึ้นไป จนถึง สองพัน บาท ด้วย
อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๐๐

ผู้ใด กระทำ ผิด อย่างใดใด ที่ว่าไว้ใน

หมวดนี้ ถ้า แกรง ที่ กระทำ นั้น เป็น เหตุ ให้
ผู้หนึ่ง ผู้ใด มี บาดเจ็บ หรือ ถึง พุพพภาพ
อย่าง ส่ำหัด ก็ดี หรือ ถึง แก่ ความตาย ก็ดี
ท่าน ว่า มัน ผู้ที่ กระทำ ผิด นั้น ต้อง รวาง โทษ
ตาม สม ควร แก่ เหตุ ดัง ว่า ต่อ ไป นี้ คือ

(๑) ถ้า เป็น เหตุ เพียง แต่ บาด เจ็บ หรือ
ถึง พุพพภาพ อย่าง ส่ำหัด ให้ ลง อาญา จำคุก มัน ตั้ง
แต่ สอง มี ขึ้น ไป จนถึง สิบ ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง
แต่ สองร้อย บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้าพัน บาท ด้วย
อีก โสด หนึ่ง

(๒) ถ้า เป็น เหตุ ถึง แก่ ความตาย ให้
ลง อาญา จำคุก มัน ตั้ง แต่ ห้า มี ขึ้น ไป จนถึง
ยี่สิบ ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ สองร้อย บาท ขึ้น ไป
จนถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๐๑

ผู้ใด กระทำ ความ ผิด อย่างใดใด ที่ว่า
ไว้ใน หมวดนี้ โดย ฐาน ประมาท ท่าน ว่า มัน
ต้อง รวาง โทษ ตาม สม ควร แก่ เหตุ ดัง ว่า
ต่อ ไป นี้ คือ

(๑) ถ้า เป็น เหตุ ให้ เกิด ความ เสีย หาย
แก่ ทรัพย์สิน ก็ดี หรือ เป็น เหตุ ที่ โท้ง ต่อ อันตราย
แก่ ชีวิต ของ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ก็ดี ท่าน ให้ ลง โทษ

แก่ มัน ตาม โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ
ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า หก เดือน ฐาน
หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า พัน บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว
ด้วยกัน

(๒) ถ้า เป็น เหตุ ให้ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ถึง บาด
เจ็บ หรือ ถึง พุพพภาพ อย่าง ส่ำหัด ก็ดี หรือ ถึง
ตาย ก็ดี ท่าน ให้ ลง โทษ มัน ฐาน ทำให้ บุกกด
ตาย แล บาด เจ็บ อย่าง ส่ำหัด โดย ประมาท ตั้ง
บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๕๒ แล ๒๕๙ นั้น

หมวดที่ ๕

ความ ผิด ฐาน ปลอมแปลง เงิน ตรา

(แต่ ให้ ใช้ ได้ ตลอด ถึง การ ปลอม ชนบัตร
แต่ การ ปลอม โใบ สำคัญ สำญา ใน การ กุ้ยม เงิน
ตรา แล ใน การ ให้ ออก เบี้ย ด้วย)

มาตรา ๒๐๒

ผู้ใด ปลอม เงิน ตรา หรือ สิ่ง ของ อย่างใดใด
ซึ่ง ใช้ อย่าง เงิน ตรา ซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้า
อยู่หัว หรือ รัฐบาล ประเทศอื่น ทำ ขึ้น เพื่อให้
สาธารณชน ใช้ นั้น ท่าน ว่า มัน ปลอม เงิน ตรา

ผู้ใด แปลง แก่ ไซ เงิน ตรา พระราชอาณาจักร
หรือ เงิน ตรา ประเทศใดใด ให้ ผิด ไป จาก
ปรกติ โดย ความ เจตนา จะ ให้ คน ทั้งหลาย หลง เชื่อ
ว่าเป็น เงิน ตรา อัน ราคา สูง ยิ่ง กว่า จริง ก็ดี
หรือ มัน กระทำ อย่างใดใด โดย ทุจริต ให้ นำ หนัก
เงิน ตรา อย่างใดใด น้อย ลง ไป กว่า ปรกติ ก็ดี
ผู้กระทำ เช่น ว่ามานี้ ท่าน ว่า มัน แปลง เงิน ตรา

มาตรา ๒๐๓

ถ้าผู้ใด กระทำ ความผิด อย่าง หนึ่งอย่างใด ดัง
ว่าต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) ปลดอม เงินตรา หรือแปลงเงินตราก็ดี
- (๒) เอาเงินตรา ซึ่ง มีรู้ อยู่ว่า เป็น
ของ ปลดอม หรือ ของ แปลง นั้น เข้า มา ใน พระราช
อาณาจักร ก็ดี

- (๓) จำหน่าย เงินตรา ซึ่ง มีรู้ อยู่ว่า
เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ แปลง หรือ มี ของ
เช่น นั้นไว้ เพื่อ จะ จำหน่าย ก็ดี

ท่าน ว่า มัน ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม ปี
ขึ้นไป จนถึง สิบห้า ปี แต่ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท
ขึ้นไป จนถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก ใดค หนึ่ง

มาตรา ๒๐๔

ผู้ใด ได้เงินตรา อัน เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ
แปลง มาไว้ โดย มีรู้ ว่า เป็น ของ เช่น นั้น ถ้า
เมื่อ ความจริง ปรากฏ ขึ้น แก่ มัน แล้ว ว่า เป็น ของ
ปลดอม หรือ ของ แปลง มัน ยัง ซิน เอาเงิน นั้น
ออก จำหน่าย ใช้ ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รวางโทษานุโทษ เป็น สาม สถาน คือ สถาน
หนึ่งให้ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง สถาน หนึ่งให้
ปรับ ไม่เกิน กว่า สิบ เท่า ราคา เงิน ปลดอม หรือ เงิน
แปลง นั้น สถาน หนึ่งให้ ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ
เช่น จำ มา แล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๐๕

ผู้ใด ทำ เครื่อง มือ หรือ วัตถุ อย่างใดใด
ขึ้นไว้ ด้วย เจตนา จะ ปลดอม เงินตรา หรือ แปลง

เงินตรา ก็ดี หรือ ปรากฏ ว่า มัน มี เครื่อง มือ
หรือ วัตถุ เช่น นั้นไว้ ก็ดี ท่าน ว่า มัน มี ความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สอง ปีขึ้นไป จนถึง
สิบปี แต่ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง
สามพัน บาท ด้วย อีก ใดค หนึ่ง

มาตรา ๒๐๖

ถ้า ได้ความ สัจ ว่า ผู้ใด ปลดอม เงินตรา ก็ดี
หรือ แปลง เงินตราก็ดี ถึง ความผิด ของ มัน
จะ ต้องโทษ ใน มาตรา อื่น ที่บัญญัติ ไว้ ใน หมวด
นี้ด้วย ใน เรื่อง เงินตรา ที่ มัน ปลดอม หรือ แปลง นั้น
ก็ ตาม ท่าน ว่าโทษ ปลดอม เงินตรา แล แปลง
เงินตรา เป็นโทษหนัก กว่า อย่าง อื่น ให้ลงโทษ
แก่ มัน ฐาน ปลดอม เงินตรา หรือ แปลง เงินตรา นั้น
แต่ กทงเดียว

มาตรา ๒๐๗

บรรดา เงินตรา อัน เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ
แปลง นั้น ก็ดี เครื่องมือ แล วัตถุ สำหรับ ปลดอม
หรือ แปลง เงินตราก็ดี ถ้า ปรากฏ ว่า มีขึ้น
เมื่อใด ท่านให้ รับผิดชอบ ทั้ง สิ้น ไม่ว่า เป็น
ของ ของ ผู้ใด แต่ไม่ให้ ถือเอา เหตุที่มี คำ
พิพากษา ว่า ผู้ใด มี ความผิด หรือ ไม่ผิด เป็น
ประมาณ ใน การ ที่จะ รับผิดชอบ นั้น ๆ

มาตรา ๒๐๘

ผู้ใด กระทำ ความผิด อย่าง ใดใด ที่ ว่า มา ใน
หมวดนี้ ถ้า แล เป็น ความผิด ที่ เกี่ยว ด้วย
วัตถุ ที่ ใช้ แทน เงินตรา อัน ทำด้วย โลหธาตุ ที่ เจว
กว่าเงิน ท่าน ว่า มัน ควร รับ อาญา ที่ บัญญัติไว้
สำหรับ ความผิด เช่น นั้น แต่ เพียง กิ่ง หนึ่ง

มาตรา ๒๐๘

คำว่า เงินตรา ที่ท่านใช้ ใน หมวดนี้ นั้น ท่านให้ หมาย ความ ตลอด ถึง ของเหล่านี้ ด้วย คือ

(๑) ธนบัตร ซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้า อยู่ หัว หรือ รัฐบาล ต่าง ประเทศ หรือ ธนาคาร ของ รัฐบาล ของพระเจ้าอยู่หัว หรือ ของ รัฐบาล ต่าง ประเทศ ออกให้ ใช้

(๒) ใบสำคัญ สัญญา ใน การ กู้เงิน แด ใน การ ให้ คอกเบี้ยเงินกู้ อันเป็น เอกสาร ซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้า อยู่หัว หรือ รัฐบาล ต่าง ประเทศ ทำให้ ไว้

มาตรา ๒๑๐

ผู้ใด กระทำ ปิศาจ หรือ โศกนาฏ อย่าง ไต ๆ ให้เป็น รูป แด สีสันฐาน คล้าย คลึง กับ ธนบัตร หรือ เงิน ตรา กัดดี หรือ มั่น จำหน่าย ของ เช่น นั้น กัดดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้าร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้วย ด้วย กัน

หมวดที่ ๒

ความผิด ฐาน ปลอม ตวง ตรา
ปลอมบัตรตรา แดปลอมตัว

มาตรา ๒๑๑

ผู้ใด ปลอม ตวง ตรา หรือ ตรา ซึ่ง ประทับ ไว้ ที่ สิ่ง ไต ๆ อัน เป็น ตรา แผ่นดิน กัดดี หรือ เป็น ตรา เจ้าพนักงาน ไต ๆ กัดดี ท่าน ว่า มัน มี

ความผิด ต้อง รวาง โทษ ตาม สมควร แก่ เหตุ ตั้ง จะ ว่า ต่อ ไปนี้ คือ

(๑) ถ้า ปลอม พระ ราชบัญญัติ ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ห้า ปี ขึ้น ไป จน ถึง ยี่สิบ ปี แด ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

(๒) ถ้า ปลอม ตวง ตรา ของ กระทรวง แด กรม ใน ราชการ กัดดี ปลอม ตวง ตรา ของ สาธารณสถาน กัดดี หรือ ปลอม ตวง ตรา เจ้า พนักงาน ไต ๆ กัดดี ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แด ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๑๒

ผู้ใด ได้ ตวง ตรา ที่ แท้จริง อย่าง ไต ๆ ที่ ว่า มา ใน มาตรา ๒๑๑ นั้น ไว้ ใน มือ ถ้า แด มัน ใช้ ตวง ตรา นั้น ผิด ด้วย กฎหมาย โดย ฉกษณ อัน สามารถ อาจ จะ เกิด ความ เสีย หาย ขึ้น แก่ สาธารณชน กัดดี หรือ แก่ บุคคล ผู้ หนึ่ง ผู้ใด กัดดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ปลอม ตวง ตรา นั้น แบ่ง เป็น ตาม ส่วน ให้ ลง อาญา แก่ มัน แต่ สอง ส่วน

มาตรา ๒๑๓

ผู้ใด เจตนา จะ หลอก ตวง ผู้อื่น แด มัน ใช้ ตรา ปลอม อย่าง ไต ไต ตั้ง ว่า มา ใน มาตรา ๒๑๑ นั้น กัดดี หรือ มัน ลอบ เอา ตวง ตรา ที่ แท้จริง อย่าง ไต ไต ตั้ง ว่า มา ใน

มาตรา ๒๑๒ นั้นไปใช้ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษฐาน ปลอมดวงตราแต่ใช้ดวงตราโดยผิดด้วยกฎหมายโดยดำทับกัน

มาตรา ๒๑๔

ผู้ใดปลอมบัตรตราอย่างใดใด ซึ่งรัฐบาลให้ทำไว้ใช้ ในการไปรษณีย์ การ อุตสาหกรรม การ การ ธรพยากร กัด หรือ มันแปลงบัตรตรา เช่นว่า นั้น อย่างใดโดยเจตนาจะให้ใช้ เป็นบัตรตราที่ราคาสูง กว่าที่แท้ กัด ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๒ ปีถึง ๕ ปี และให้ปรับตั้งแต่ ห้าร้อยบาทขึ้นไป จนถึง สองพันบาท ด้วยอีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๑๕

บัตรตรา ซึ่งใช้ ในการไปรษณีย์ การ อุตสาหกรรม การ ธรพยากรอย่างใดใด อัน มีเครื่องหมาย ทำให้ บุป ฉลายไว้ เป็น สำคัญว่า เป็น บัตรตราที่ ใช้ ไม่ได้แล้ว นั้น ถ้าแต่ผู้ใด บัง อาจ ดบ ถอน เครื่องหมาย นั้น เสีย โดยเจตนาจะให้ บัตรตรา นั้น เป็น ของ ใช้ ได้ อีก ใช้ ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือนขึ้นไป จนถึง สามปี และให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๑๖

ผู้ใด บังอาจ ใช้บัตรตราอย่างใดใด ที่ว่ามา ในมาตรา ๒๑๔ มาตรา ๒๑๕ ที่ มัน รู้ อยู่แล้ว ว่า

เป็น บัตรตราปลอมแปลง นั้น กัด หรือ ปรากฏ ว่ามันมี บัตรตราที่ มัน รู้ อยู่ ว่า เป็น ของ ปลอมแปลงไว้ โดยเจตนาจะใช้ กัด ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือนขึ้นไป จนถึง สามปี และให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๑๗

ผู้ใดปลอม ตัวรถไฟ ตัวรถราง หรือ ตัว ซึ่งใช้สำหรับสาธารณชนโดยผ่าน พาหนะอย่างใดใด กัด หรือ มันแปลง ตัว อย่าง หนึ่ง อย่างใดที่ ว่า มา นั้น โดยเจตนาจะให้ ใช้ เป็น ตัวราคาสูง กว่าที่แท้ กัด หรือ มัน ดบ ถอน เครื่องหมายที่ทำให้ตัว เช่นว่า นั้น บุป ฉลายไว้ เป็น สำคัญว่า เป็น ของ ใช้ ไม่ได้แล้ว โดย มัน เจตนาจะให้ ตัว นั้น ใช้ ได้ อีก กัด ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สาม เดือนขึ้นไป จนถึง สามปี และให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๑๘

ผู้ใด บังอาจ ใช้ตัว อย่างใดใด เช่นว่า ใน มาตรา ๒๑๗ ที่ มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ตัว ปลอมแปลง กัด หรือ ปรากฏ ว่ามันมีตัว ปลอมแปลง เช่น นั้นไว้ โดยเจตนาที่จะใช้ กัด ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือนขึ้นไป จนถึง สามปี และให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๒๗

ผู้ใดทำเครื่องหมาย หรือวัตถุ อย่างใดใด เพื่อปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา แล ครอบงำอย่างใดใด ก็ดี หรือปรากฏว่ามีเครื่องหมาย หรือวัตถุ เพื่อกระทำการปลอมแปลง เช่นว่านั้น ก็ดี ท่านว่ามีความผิด ต้องระวางโทษฐานปลอมแปลง ดวงตราบัตรตรา แลบัตรตราอื่น แบ่งเป็นสามส่วน ให้ลงอาญาแก่มัน แต่สองส่วน

มาตรา ๒๒๘

ถ้าผู้ปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำอย่างใดใดนั้น มีข้อผิดอย่างอื่น อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ อันเป็น ความผิดที่เกี่ยวแก่ ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำ ที่มันปลอม หรือแปลง นั้น ด้วยใช้ ท่านว่าควรระวางโทษมันแต่ฐานปลอมหรือแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือปลอมแปลง ครอบงำนั้น กว้าง เกี่ยว เพราะเหตุที่เป็นโทษหนักกว่ากวางอื่น อยุ่แล้ว

มาตรา ๒๒๙

ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำอย่างใดใด อันเป็นของปลอมแปลงนั้น ก็ดี เครื่องมือ แลวัตถุสำหรับปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำนั้น ก็ดี ถ้าปรากฏขึ้นเมื่อใด ท่านให้ริบเสียจงดั้น ไม่ว่าเป็นของของ ผู้หนึ่ง ผู้ใด แต่ไม่ให้ถือเอาเหตุที่มีคำพิพากษาว่า ผู้ใดมีความผิด หรือไม่ผิด เป็นประมาณ ในการที่จะริบของมัน ๆ

หมวดที่ ๗

ความผิด ฐาน ปลอมหนังสือ

มาตรา ๒๒๒

ผู้ใดกระทำการ อย่างหนึ่ง อย่างใด ดังจะ ว่าต่อไปนี้ โดยลักษณะที่สามารถอาจ จะเกิด ความเสียหาย อันแก่สาธารณชน หรือแก่ บุคคลผู้หนึ่ง ผู้ใด คือว่า

(๑) มันทำหนังสือปลอม อันทั้งฉบับหรือ แต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ก็ดี

(๒) มันเติมข้อความ, ตัดทอนข้อความ, หรือแก้ไขด้วยประการ อย่างอื่น ในหนังสือ ที่แท้จริง ก็ดี

(๓) มันประทับตราปลอม หรือลงลาย มือปลอมในหนังสือ ก็ดี ท่านว่ามันปลอม หนังสือ

มาตรา ๒๒๓

ผู้ใดปลอมหนังสือ แม้ไม่ตั้งใจ ถึงจะให้ เป็นหนังสือสำคัญ หรือถึง เป็นหนังสือราชการ ก็ดี ถ้าแต่หนังสือนั้นได้ปลอมใช้ เป็นหนังสือ ที่แท้จริง ท่านว่ามัน มีความผิด ต้องระวาง โทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับ ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๔

ผู้ใดปลอมหนังสือ โดยตั้งใจ จะให้ เป็น หนังสือสำคัญ ก็ดี หรือ เป็น หนังสือราชการ ก็ดี ท่านว่ามัน มีความผิด ต้องระวางโทษ

จำคุก ตั้งแต่หก เดือนขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้
ปรับ ตั้งแต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงสองพันบาท
ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๕

ผู้ใดปลอม หนังสือสำคัญ โดยมัน ตั้งใจจะ
ให้เป็นหนังสือชนิดเหล่านี้ ใดอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

- (๑) เป็นหนังสือสำคัญในราชการ กีด
- (๒) เป็นหนังสือพินัยกรรม กีด
- (๓) เป็นใบสำคัญสัญญาอย่างใดใด อัน
บริษัท ออกให้ไว้เป็นค้ำมือ แห่งการที่มีหุ้น
ส่วน หรือเป็นเจ้าของ หรือมีกรรมสิทธิ์ที่
จะได้ดอกเบี้ย หรือได้ส่วนแบ่งในบริษัท
นั้น กีด
- (๔) เป็นธนบัตรของธนาคารที่บุคคลตั้ง
หรือเป็นใบสำคัญในการแลกเปลี่ยน ใบสั่งให้
จ่ายเงิน ใบฉีกสั่งเงิน หรือเป็นเอกสาร
อย่างใดใด ที่ใช้ต่อกัน แลกกันต่างเงินตรา
ได้ นั้น กีด

ท่านว่า มัน ผู้ปลอม หนังสือสำคัญ อย่างใดใด
เช่นว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่สามปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงสองพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๖

ผู้ใด บอกให้เจ้าพนักงาน ผู้มีตำแหน่งทำการ
ตามหน้าที่ จดข้อความ ซึ่งมัน รู้ยี่ว่า เป็น
เนื้อความเท็จ ลงในหนังสืออย่างใดใด อัน
สามารถจะใช้เป็นพยานได้ แต่ถ้การที่มัน

กระทำนั้นอาจ จะเกิดความเสียหายแก่สาธารณชน
หรือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้ ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไป
จนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไป จนถึงพันบาท ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๗

ผู้ใด กระทำ การ อัน อาจ จะให้เกิดเสียหาย
แก่สาธารณชน หรือแก่บุคคลผู้หนึ่งผู้ใด
โดยเหตุที่มันเอา หนังสือ ซึ่งมัน รู้ยี่เองว่า
เป็นของผู้อื่น เขาปลอม อย่างว่า มาใน
มาตรา ๒๒๓ มาตรา ๒๒๔ แลมาตรา ๒๒๕
นั้น มาใช้ว่าเป็นของแท้ กีด หรือมัน อ้าง
ถ้อยคำ ที่มัน รู้ยี่ว่าเป็นเนื้อความเท็จที่มีผู้
บอกให้เจ้าพนักงานจด อย่างว่า มาใน มาตรา ๒๒๖
นั้น ว่า เป็นความจริง กีด ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ ฐานปลอมหนังสือ หรือ
เบิกความเท็จ ดังนี้

มาตรา ๒๒๘

ผู้ใด ช้อน เร้น หรือทำตาย หนังสือพินัย
กรรมของผู้อื่น กีด หนังสือสำคัญ ของผู้อื่น
กีด โดยถกษณ อันสามารถ อาจ จะเกิดเสีย
หายแก่สาธารณชน หรือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้
ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ ฐานปลอมหนังสือชนิด
นั้น แบ่งโทษ เป็นสามส่วน ให้ลงอาญาแก่มัน
แต่สองส่วน

มาตรา ๒๒๙

ผู้ใด เป็นเจ้าพนักงาน แลมัน ปลอม
หนังสือ ซึ่งอยู่ในหน้าที่ ของมัน เป็น ผู้ทำ ตาม

ตำแหน่ง ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้
ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท
ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๐

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีตำแหน่งหน้าที่ที่
จะทำหนังสือราชการ หรือจดทะเบียนราษฎร
แต่ข้อความที่เป็นหลักฐาน อย่างใดใด แต่มี
บังอาจเอาเนื้อความซึ่งมีอยู่ว่าเป็นความเท็จ
มาจดลงว่าเป็นความจริง ถัด หรือจงใจจด
ลงด้วยลักษณะอื่น เช่น เท็จ ถัด ถ้าแต่การ
ที่มันกระทำนี้สามารถอาจเกิดความเสียหายแก่
สาธารณชน หรือแก่บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๑

ผู้ใดเป็นแพทย์ แต่มีน้ แถ่ง จดหมาย
ข้อความเท็จ อย่างหนึ่ง อย่างใด ลงไว้ ใน
หนังสือแสดง ความเกิด ความตาย หรือใบบอก
อาการ ของบุคคลผู้ใด โดยมัน ร้อยู่ว่าจะ
มีคนเอาหนังสือนั้นไปใช้ หลอก ลวง เจ้าพนักงาน
ในหน้าที่ หรือ หลอก ลวง บริษัท รับ ประกัน
ให้หลง เชื่อ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกไม่เกินสาม ฐาน คือ ฐาน
หนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินกว่าสอง ปี ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ฐานหนึ่งให้ลง

โทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มา แถ่ง ด้วยกัน
อนึ่ง ถ้าผู้ใด เอาหนังสือที่ แพทย์ ทำ ให้ ด้วย
ความเท็จ เช่นว่า มาใน มาตรา นี้ ไป ใช้ โดย
เจตนา จะ หลอก ลวง เจ้า พนักงาน ใน หน้าที่
หรือ บริษัท รับ ประกัน ให้หลง เชื่อ ข้อความ ใน
หนังสือ นั้น ท่านว่า มัน ผู้ ที่ ใช้ หนังสือ นั้น
มีความผิดต้อง รวาง โทษทุก กับกับ ผู้ ทำ จดหมาย
เท็จให้ตั้ง ว่าไว้ ใน มาตรา นี้

หมวดที่ ๘

ความผิด ฐาน ละเมิดทำทุจริตในทางค้าขาย

มาตรา ๒๓๒

ผู้ใดมีความประสงค์จะ กต ราคา ค่าจ้าง ก็
ตาม หรือจะ ช้น ค่าจ้าง ให้แรง ก็ตาม ถ้ามัน
ใช้กำลัง กระทำ ร้าย หรือ ชู้ เชิญว่า จะ กระทำ
ร้าย อย่างหนึ่ง อย่างใด เพื่อ จะ ให้ ลูก จ้าง ละ
ทิ้ง การ งาน เสีย ถัด หรือ ให้ ลูก จ้าง ยอม ทำ
การ งาน แต่ ใน เขต รดบ กำหนด อย่างใด อย่างหนึ่ง
ถัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ไม่เกินกว่า หก เดือน แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
สอง พัน บาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๓

ผู้ใดทำเครื่องวัด, เครื่อง ชั่ง, เครื่อง
ตวง อย่างใดใดให้ ผิด พิกัด อัตรา โดยเจตนา
จะ ฉ้อ โกง เขา ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสามปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง พัน บาท
ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๔

ผู้ใดเจตนาจะฉ้อโกงเขา แต่มันใช้เครื่อง
วัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, อย่างใดใด ที่เป็น
ของทำสำหรับฉ้อโกง ก็ดี หรือ มันมีเครื่อง
วัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, เช่นนั้นไว้
เพื่อจะขาย หรือ จะใช้ก็ดี ท่านว่ามันมีความ
ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้น
ไป จนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไป จนถึง พัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้ามัน ผู้ใช้ ของ สำหรับ ฉ้อโกง เช่นว่า มัน
เป็นผู้ที่ ได้ทำ ของ นั้น ด้วย ใช้ ท่านว่า ให้ลง
อาญา มัน แต่ด้วย โทษ ที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา ๒๓๕

ผู้ใดเอาชื่อ ของ ผู้อื่น หรือชื่อ ของ ห้างอื่น
บริษัทอื่น ซึ่ง มัน รู้ อยู่ว่า มัน ไม่มีความ ชอบ
ธรรมที่จะใช้ มาใช้ ให้ปรากฏที่สิ่งสินค้า
หรือที่ ห่อสินค้า หรือที่ โปบอกขาย โป
บอกราคา สินค้า ของ มัน แดงการ ที่ ว่า มันนั้น
จะกระทำเอง ก็ตาม หรือให้ผู้อื่นกระทำก็ตาม
ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก
ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้นไป จนถึง ปีหนึ่ง แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง สอง พันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๖

ผู้ใด ปลอม เครื่องหมาย ในการค้า
ขาย ของ บุคคล หรือ บริษัทใด ก็ดี หรือมัน
ปลอมชื่อ ที่ บุคคล หรือ บริษัท ใด เขา ใช้ ใน
การค้าขาย ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง

รวาง โทษ จำคุกตั้งแต่สาม เดือน ขึ้นไปจนถึงสามปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไปจนถึง ห้าพันบาท
ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๗

ผู้ใดเลียนแบบ อย่าง เครื่องหมายในการค้า
ขาย ของ ผู้อื่น หรือบริษัทอื่น มาใช้ โดยเจตนา
จะลงให้ ผู้ซื้อ หลงว่า เป็น ของ ของ บุคคล หรือ
บริษัทอื่น นั้น ถึงวิธีที่เลียน เครื่องหมายนี้
ทำให้ ผิดเพี้ยน เสียบ้างเล็กน้อย เพื่อจะมีให้ตรง
ต่อการปลอม ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด
ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้นไป จนถึง
ปีหนึ่ง แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป
จนถึง สอง พัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๘

ผู้ใดเอาของ ที่มันรู้ อยู่ว่าเป็นของใช้ ชื่อหรือ
เครื่องหมาย ในทาง ทูจริต หรือ เป็น ของ ที่เลียน
เครื่องหมายของ ผู้อื่น หรือบริษัทอื่นในทางทูจริต
ตั้งว่ามาใน มาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, และ ๒๓๗ นั้น เข้า
มาใน พระราช อาณาจักรก็ดี มัน ขาย หรือ ทอด
ตลาด สิ่ง สินค้า เหล่านั้นก็ดี ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวาง โทษ ตามสมควรแก่ เหตุ
ตั้งที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, และ ๒๓๗ นั้น

มาตรา ๒๓๘

เครื่องวัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, อันเป็น
ของปลอม ตั้งว่ามา ใน มาตรา ๒๓๓ และ ๒๓๔
นั้นก็ดี แต่สิ่ง ของ ที่ใช้ชื่อ หรือ เครื่องหมาย
สินค้า ในทาง ทูจริตก็ดี สิ่ง ของ ที่ใช้ เครื่อง
หมายเทียมในทาง ทูจริตก็ดี บรรดาที่ ว่า มา
ใน มาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, ๒๓๗ นั้น ถ้าปรากฏขึ้น

เมื่อใด ท่านให้ รับผิดชอบนั้น ไม่ว่าเป็น
ของ ของผู้ใด แต่ไม่ให้ ถือเอาคำพิพากษา
ว่าผู้ใด มีความผิดหรือไม่ผิด เป็น ประมวล ใน
การที่จะให้ รับผิดชอบของ เหล่านี้

ส่วนที่ ๒

ว่าด้วยความผิดที่ กระทำ อนุาจารย์

หมวดที่ ๑

ความผิดฐานกระทำอนุาจารย์อันเกี่ยวแก่ข้าราชการชน

มาตรา ๒๕๐

ผู้ใด เหาะรูปภาพ หรือ สุ่มุด หรือ สิ่งใดใด
อัน มีลักษณะ เป็น ของ ตามก อนุาจารย์ ออกชาย
หรือ ทอด ตลาด กัด หรือ เหาะของ ตามก อนุาจารย์
ที่ ว่า มา นั้น แสดง โดย เบ็ด เฝย แก่ ข้าราชการชน กัด
ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง รวาง โทษ านุโทษ
เป็น จำคุก ฐาน คือ ฐานหนึ่ง ให้จำคุก ไม่
เกิน กว่า หก เดือน ฐานหนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ห้า ร้อย บาท ฐานหนึ่ง ให้ลง โทษ ทั้ง
จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๕๑

ผู้ใด ยุยง เลี้ยง สอน เด็ก ชายุ่ ต่ำ กว่าสิบ สอง
ขวบ ให้ทำ ชำเรา กัด หรือ ให้ ทำ อนุาจารย์
ด้วย ผู้อื่น กัด หรือ มัน เป็น ชุระ หา เด็กชายุ่ ต่ำ
กว่าสิบ สอง ขวบ ให้ ผู้อื่น ทำ ชำเรา หรือ
ทำ อนุาจารย์ กัด ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ให้ปรับ
ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๒๕๒

ผู้ใด ทำ ชำเรา ผิด ชุรรมาต มนุษย์ ด้วย
ชาย กัด หญิง กัด หรือ ทำ ชำเรา ด้วยสัตว์
เด็กราน กัด ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม เดือนขึ้นไปจนถึง สามปี
แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า ร้อย
บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

หมวดที่ ๒

ความผิด ฐาน ช่ม ชิ้น ทำ ชำเรา

มาตรา ๒๕๓

ผู้ใด มัง อาจ ใช้ อำนาจ ด้วย กำดัง ภาย หรือ
ด้วย วาจา ชู เชิญ กระทำ ชำเรา ชิ้น ใจ หญิง ซึ่ง
มิใช่ ภรรยา ของ มัน เอง ท่าน ว่า ผู้ นั้น ช่ม ชิ้น
ทำ ชำเรา ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ ปี หนึ่ง
ขึ้นไปจนถึง สิบปี แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ
บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า ร้อยบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ผู้ใด ใช้ อุบาย หลอก ดวง ทำ ชำเรา ชิ้น ใจ หญิง
ซึ่ง มิใช่ ภรรยา ของ มัน เอง ท่าน ว่า มัน ช่ม ชิ้น
ทำ ชำเรา มี ความผิด ต้อง รวาง โทษ ดุจกัน
กับที่ ว่า มา นั้น

ถ้า แต่ ใน การ กระทำ ผิด เช่น ว่า มา ใน
มาตรานี้ หญิง ที่ ถูก ช่ม ชิ้น ชำเรา นั้น มี บาท
เจ็บ ถึง สิบห้า ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ ผิด นั้น ต้อง
รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สอง ปีขึ้นไป จนถึง สิบปี
แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้นไป จนถึง พันบาท
ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ถ้า แต่ หญิง นั้น ถึง ตาย ท่าน ว่า มัน ช่ม
ชิ้น นั้น ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สิบสองปี

ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยละ
ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๔

ผู้ใดกระทำชำเราด้วยเด็กหญิง อายุต่ำกว่า
สิบสองขวบ ถึงหญิงนั้นยินยอมก็ตาม หรือ
มิได้ยินยอมก็ตาม ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อย
บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ในการกระทำผิด เช่นว่า มาในมาตรา
เด็กหญิงที่ถูกชำเรา นั้น มีบาดเจ็บอย่างสาหัส
ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษ
จำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไปจนถึงสิบห้าปี แต่ให้
ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่เด็กหญิงนั้นถึงตาย ท่านว่า มัน
ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้า
ปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยละ
บาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๕

ผู้ใดบังอาจกระทำการอนาจาร แก่เด็ก
อายุต่ำกว่าสิบสองขวบ ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
ถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป
จนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่มันใช้อำนาจด้วยกำลังกายหรือด้วย
วาจาขู่เข็ญ กระทำ ความผิด เช่นว่า มาใน
ว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษจำคุก

ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๖

ผู้ใดกระทำอนาจาร แก่บุคคลอายุเกินกว่า
สิบสองขวบขึ้นไป โดยมันใช้อำนาจด้วยกำลัง
หรือด้วยวาจาขู่เข็ญ หรือมันใช้อุบายหลอกลวง
ด้วยประการใดใดก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๗

ความผิดอย่างใดใด ที่ว่ามาใน มาตรา ๒๔๓,
๒๔๔, ๒๔๕ แต่ ๒๔๖ นั้น ถ้าผู้กระทำเป็นบิดา
มารดา หรือ ปู่ย่าตายาย ก็ดี ครูบา อาจารย์
ที่รับเลี้ยง ผู้ถูกกระทำร้ายไว้ก็ดี เจ้าพนักงาน
ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ปกครองรักษา ผู้ถูกกระทำร้าย
ก็ดี ท่านว่า รวางโทษของมัน ผู้กระทำผิดหนัก
กว่าที่บัญญัติไว้ใน ๕ มาตราที่ ว่ามานั้น หนึ่งใน
ในสามส่วน

มาตรา ๒๔๘

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำผิดกฎหมาย
หมวดนี้นั้น ถ้าคดีเป็นข้อหาว่า ใช้อำนาจ
ด้วยกำลังหรือขู่เข็ญทำชำเราขึ้นใจหญิง ตั้งว่าไว้
ในตอนต้น แห่ง มาตรา ๒๔๓ ก็ดี หรือว่า
คดีมีข้อหาว่า ใช้อุบายหลอกลวง ทำชำเราขึ้น
ใจหญิง ตั้งว่าไว้ในตอน ๒ แห่ง มาตรา ๒๔๓
นั้นก็ดี หรือว่าคดีเป็นข้อหาว่า บังอาจทำ
อนาจารแก่บุคคลอายุเกินสิบสองขวบขึ้นไป

ตั้งว่าไว้ใน มาตรา ๒๔๖ นั้น ก็ดี ท่านดำให้
พิจารณาตุลาการที่เกิดเหตุก่อน ถ้าเหตุมิได้
เกิดต่อหน้าธารกำนัลใช้ ท่านให้ถือว่าต่อ
ผู้ที่ถูกกระทำร้ายจริงหรือทุกข์ จึงให้เจ้าพนักงาน
เขาคัดนั้นขึ้นว่ากล่าวตักเตือน กระบิลเมือง

ส่วนที่ ๗

ว่าด้วยความผิด ที่ ประทุษร้ายแก่ชีวิต

แตร่างกาย

หมวดที่ ๑

ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ชีวิต

มาตรา ๒๔๘

ผู้ใดกระทำโดยเจตนา ให้ผู้หนึ่งผู้ใดถึง
แก่ความตาย ท่านว่ามันฆ่าคนโดยเจตนา
มีความผิดให้ถึง อดถูกแก่มัน ตามโทษานุโทษเป็น
สามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้ประหารชีวิต
ให้มันตายตกไปตามมัน ฐานหนึ่งให้จำคุก
ไว้จนตลอดชีวิต ฐานหนึ่งให้จำคุกตั้งแต่
สิบห้า ปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๕๐

ผู้ใดฆ่าคนโดยเจตนา ต้อง ตามลักษณะ
อย่างใดที่กล่าวต่อไปในมาตรานี้ คือ

- (๑) ฆ่าบิดา มารดา หรือ ฆ่าญาติที่สืบ
สายโลหิต โดยตรงขึ้นไป ก็ดี
- (๒) ฆ่าเจ้าพนักงานผู้ประจำหน้าที่ หรือ
ฆ่าเพราะเหตุที่กระทำ การ ตามหน้าที่ ก็ดี
- (๓) ฆ่าคนโดยพยายามด้วยความพยาบาท
มอดหมาย ก็ดี

(๔) ฆ่าคน ด้วยกระทำทรมาณ หรือการ
แสดง ความดุร้ายทำแก่ผู้ตายให้ ได้ความลำบาก
อย่างสาหัส ก็ดี

(๕) ฆ่าคน เพื่อประโยชน์ที่จะเตรียม
การ หรือให้เป็น ความสะดวก ในการ ที่มันจะ
กระทำผิดอย่างอื่น ก็ดี

(๖) ฆ่าคน เพื่อที่จะ เขาผล ประโยชน์
อันเกิดแต่การ กระทำผิด อย่างอื่น มาเป็นของ มัน
หรือเพื่อจะปกปิดการกระทำผิดอย่างอื่น หรือเพื่อ
จะ หลีกเลี้ยง ให้พ้นอาญาในความ ผิด อย่างอื่นก็ดี
ท่านว่า มันผู้ฆ่าคนตายโดยเจตนา ใน
ลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังว่ามานี้ เป็นคนทารุณ
ร้ายกาจ ให้ถึง อาญาฆ่ามันให้ตาย ตกไป ตามกัน

มาตรา ๒๕๑

ผู้ใดมิได้เจตนา จะฆ่าให้ตาย แต่มัน
กระทำร้ายแก่ ร่างกาย เขาจน ถึง แก่ความตายใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง
แต่สาม ปีขึ้นไปจน ถึงยี่สิบปี

ถ้าแต่ความผิดเช่นว่านี้มี ลักษณะฉกรรจ์อย่าง
หนึ่งอย่างใด ดังท่านเองที่กล่าวมาแล้วในมาตรา ๒๕๐
นั้นด้วยใช้ ท่านว่า มันผู้กระทำผิด ต้องรวาง
โทษจำคุกตั้ง แต่สาม ปีขึ้นไปจน ถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๕๒

ผู้ใดทำให้ผู้อื่นถึง แก่ความตาย โดยฐาน
ประมาท ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้
จำคุกไม่เกินกว่าสามปี ฐานหนึ่งให้ปรับไม่

เกินกว่าพันบาท ฐานหนึ่งให้ลงโทษทั้งจำ
ทั้งปรับ เช่นว่ามาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๕๓

ถ้ามีผู้ถูกบาดเจ็บถึงแก่ความตายในที่วิวาท
ต่อสู้กัน ระหว่างคนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ท่านว่า
นอกจากคนที่ปรากฏว่าได้ต่อสู้เพราะจำเป็นต้อง
ป้องกันภัยนั้น ตรายแก่ตัวมันเองแล้ว บรรดาคน
ที่วิวาทกันในที่นั้น มีความผิด ต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาท อีกโสดหนึ่ง ด้วยกันทุกคน

แต่โทษที่ว่า ในมาตรานี้ ท่านมิให้เอาไปใช้
ตบแต่งโทษฐานฆ่าคนตาย หรือกระทำ
ร้ายแก่ร่างกายใน การวิวาทนั้น

หมวดที่ ๒

ความผิด ฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย

มาตรา ๒๕๔

ผู้ใดมิได้มีเจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่มัน
ทำแก่เขาถึงบาดเจ็บ ทุพพลภาพ ก็ดี หรือทำให้
เขาถึงฉิบหายก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด
ฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาทด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๕๕

ผู้ใดกระทำ ความผิด ฐานประทุษร้ายแก่
ร่างกาย บุคคล บางจำพวก คือ บิดา มารดาของ
มันเองเป็นต้น ก็ดี หรือว่าทำด้วยความทารุณ
ร้ายกาจเช่นใช้ การทรมาน คนที่มันประทุษร้าย
เป็นต้น ก็ดี ดังได้จำแนกไว้ใน มาตรา ๒๕๐ นี้

ข้อใด ข้อหนึ่ง ใช้ ท่านว่า มัน ต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสามปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาทด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๕๖

ผู้ใดกระทำประทุษร้ายแก่ร่างกาย จนมี
ผลถึงสาหัสแก่ผู้ถูกกระทำร้าย คือว่า

- (๑) ถึงเสียแขนขา ใช้ไม่ได้ก็ดี
- (๒) ถึงตาบอด ทั้งสองข้าง หรือแต่ข้าง
เดียวก็ดี
- (๓) ถึงหูหนวก ทั้งสองข้าง หรือแต่ข้าง
เดียวก็ดี
- (๔) ถึงสิ้นชาติก็ดี
- (๕) ถึงเสียสิ่งซึ่งสำหรับเกิดพืชพรรณก็ดี
- (๖) ถึงรูปหน้าเสียโฉมติดตัวก็ดี
- (๗) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิที่
ทำให้เป็น คนพิการไป จนตลอดชีวิต หรือแม้
อาจจะเห็นได้ว่าจะเป็น คนพิการไป จนตลอด
ชีวิตก็ดี

(๘) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิมีอาการ
ประกอบด้วยทุกขเวทนา ถ้าเกินกว่ายี่สิบวันก็ดี
หรือแม้ถึงไม่ สามารถจะ ประกอบ การหาเลี้ยง
ชีพได้โดยปกติ เพราะความทุพพลภาพ หรือ
พยาธิ นั้น เกินกว่ายี่สิบวันก็ดี

ท่านว่า ความผิด ของ มัน เป็น ฐาน ประทุษ
ร้ายแก่ร่างกายอย่างสาหัส มันต้องวางโทษจำคุก
ตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี

มาตรา ๒๕๗

ผู้ใด ประทุษร้าย ร่างกาย อย่างสาหัส แก่
บุคคล บางจำพวก คือ บิดา มารดา ของ มันเองเป็น

ต้น หรือ กระ ทำโดย ลักษณะ ทารุณ ร้ายกาจดัง
จำแนกไว้ใน มาตรา ๒๕๐ นั้น ข้อใด ข้อหนึ่ง ใช้
ท่านว่า มัน ต้อง รววงโทษจำคุก ตั้งแต่ สามปี ขึ้นไป
จน ถึง สิบปี

มาตรา ๒๕๗

ถ้า มี การ ประทุษร้ายแก่ ร่าง กาย อย่างสาหัส
เกิดขึ้นใน ที่ วิเวก ต่อ คู่กัน ระหว่าง คน ตั้งแต่ สาม
คนขึ้นไป ท่าน ว่า บรรดา คน ที่ไม่ ปรากฏ ว่า
จำเป็น ต้อง ต่อ คู่ เพื่อ บ้องกัน ภยันตรายแก่ ตัวมัน
เอง แล้ว มี ความผิด ต้อง รววง โทษ จำคุก ไม่
เกิน กว่า ปี หนึ่ง แต่ ปรับไม่ เกิน กว่า สอง ร้อย
บาท อีกได้ หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน

แต่ ความ ที่ ว่าใน มาตรา นี้ ท่าน มิให้ เอา
ไปใช้ ตบ ต้าง ใน คดี ที่ ปรากฏ ว่า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ได้
กระทำ ประทุษร้าย แก่ ร่าง กาย ผู้อื่น

มาตรา ๒๕๘

ผู้ใด กระทำให้ เกิด บาดเจ็บ สาหัสแก่ ร่าง กาย
ของ บุคคล ผู้ใด โดย ฐาน ประมาท ท่านว่า
มัน มี ความผิดต้อง รววง โทษจำคุก เป็น สามฐาน
คือ ฐานหนึ่งให้ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปีหนึ่ง ฐาน
หนึ่งให้ ปรับไม่ เกิน กว่า พัน บาท ฐาน หนึ่ง ให้
ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วยกัน

หมวดที่ ๓

ความผิด ฐาน รีดตู่

มาตรา ๒๖๐

หญิงใด รีดตู่ให้ แท้ง ก็ดี มัน ยอมให้ คน อื่น

รีดตู่ให้ แท้ง ก็ดี ท่าน ว่า มัน มี ความผิด
ต้อง รววงโทษจำคุก เป็น สามฐาน คือ
ฐาน หนึ่งให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สามปี ฐาน
หนึ่งให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๖๑

ผู้ใด รีดตู่ เขาให้ แท้ง แม้ ว่า หญิง
ยอมให้ มัน รีดก็ดี ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รววงโทษจำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึงสาม
ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้งแต่ ยี่ สิบ บาท ขึ้นไป จน ถึง
ห้า ร้อย บาท ด้วย อีกได้ หนึ่ง

มาตรา ๒๖๒

ถ้า ผู้กระทำผิด เช่น ว่า มา ใน มาตรา
๒๖๑ นั้น เป็น แพทย์ หรือ เป็น แพทย์ ผดุง ครรภ์
ก็ดี หรือ เป็น คน ทำโดย เห็น แก่ สิ้นจ้ำจวาง อด
ก็ดี ท่าน ให้ ลงโทษ มัน ตาม ที่ มัณญะคดี ได้
สำหรับ ความผิด เช่น นั้น ทว่า ขึ้น อีก หนึ่ง ใน
สาม ส่วน

มาตรา ๒๖๓

ผู้ใด รู้ อยู่ ว่า หญิง มี ครรภ์ แต่ หญิง มิได้
อนุญาต ให้ มัน รีดตู่ ถ้า แต่ มัน กระ ทำ ร้าย
ด้วย กำตัง กาย หรือ ด้วย ประการ หนึ่ง ประการ
ใด ให้ หญิง นั้น แท้ง ตู่ใช้ ท่าน ว่า มัน มี
ความผิด ต้อง รววงโทษ ฐาน ประทุษร้าย แก่
ร่าง กาย ถึง สาหัส ดัง ที่ มัณญะคดี ได้ ใน
มาตรา ๒๕๖ แต่ มาตรา ๒๕๗ นั้น

มาตรา ๒๖๔

ผู้ใดพยายามจะ กระทำ ความผิดอย่างใดใด
ที่ท่านบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๐ แต่ มาตรา ๒๖๑
นั้น ท่านว่า เป็น การ ไม่ สำคัญ อย่าให้เอา
โทษแก่มันเลย

หมวดที่ ๔

ความผิดฐาน ละทิ้ง เด็ก แล ละทิ้ง คนเจ็บ

คนชรา

มาตรา ๒๖๕

ผู้ใดทอดทิ้ง เด็ก ชายุ่ต่ำกว่าเก้าขวบไว้ ณที่
ใดใด โดยมัน เจตนาจะ ละทิ้ง นั้นให้
ไปเสียจาก มันไซ้ ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง แต่สามเดือนขึ้นไปจนถึง
สามปี แล ให้ปรับตั้ง แต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึง
ถึงร้อยบาท ด้วย อีก ใดหนึ่ง

มาตรา ๒๖๖

ผู้ใด มีหน้าที่ ตาม กฎหมาย กัด หรือ
มี ข้อสัญญา กัด ที่ มัน จะ ต้อง ดูแล พิทักษ์
รักษาผู้ซึ่ง พัง ตัวเอง มิได้ เพราะเหตุว่าเป็น
เด็กหรือเป็นผู้ชราภาพ กัด หรือ เป็น คน
ทุพพลภาพ พยาธิ พิการ กัด ถ้าแล มัน ละทิ้ง
ผู้ซึ่ง พัง มัน นั้น เสีย โดยลक्षणอันสามารถ
อาจจะเกิดขึ้นตราขันธ์วิกร ของมันได้ไซ้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง
แต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แล ให้ปรับตั้ง

แต่ยี่สิบบาทขึ้นไป จนถึง ร้อยบาท ด้วย อีก
ใดหนึ่ง

มาตรา ๒๖๗

ถ้าเด็ก กัด ผู้ใหญ่ กัด ที่ ถูก ละทิ้ง
เช่นว่า มา นั้น ตาย ดง หรือ มีเหตุบาดเจ็บ
ทุพพลภาพอย่าง ลำหัด ขึ้น แก่ ร่างกาย เพราะเหตุ
ที่ ถูก ละทิ้ง นั้นไซ้ ท่านว่า มัน ผู้ละทิ้ง นั้น
มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษตั้ง ที่ บัญญัติ
ไว้ใน มาตรา ๒๕๑, ๒๕๖, แล ๒๕๗ นั้น

ส่วนที่ ๘

ว่าด้วยความผิดที่กระทำ ให้เสื่อมเสีย
อิศรภาพ แล ชื่อเสียง

หมวดที่ ๑

ความผิดฐาน กระทำ ให้เสื่อมเสีย อิศรภาพ

มาตรา ๒๖๘

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดยชอบ
ด้วยกฎหมายแต่มีอำนาจไซ้ อำนาจกระทำร้ายด้วย
กำลัง กาย หรือ ไซ้ วาจา ชูเชิญว่า จะ กระทำ ร้าย
ข่มขืนใจให้ผู้อื่น กระทำ หรือ มิให้กระทำ
การใดใด กัด หรือ ข่มขืนใจ ให้เขาจำยอม
ให้กระทำการใดใด กัด ท่านว่า มัน ผู้ข่ม
ขืนใจ เขา นั้น มีความผิด ต้อง รวางโทษจำ
คุก ไม่เกิน ปี หนึ่ง แล ให้ปรับไม่เกิน หกร้อยบาท
ด้วยอีก ใดหนึ่ง

ถ้าแลกระทำข่มขืนใจ เขา มัน ไซ้ อุบาย เช่น
ไซ้หนึ่งสิ่งส่ง ไป กัด มัน ชูว่า จะ เบียด ความ
อันดีอันดีของเขา กัด มัน ชูว่า จะ กระทำ

ประการใดใด ให้เขาเสีย ชื่อเสีย กิตติ มั่น ข
 ว่า มัน จะ กระทำร้าย แก่เขา หรือให้เขา ถูก กระทำ
 ร้าย อย่างใดใด ซึ่ง กฎหมาย บัญญัติ ว่า กระทำ
 ร้าย อย่าง นั้น ๆ มีความผิด ต้อง รวาง
 โทษ ถึง ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก แต่ ห้า ปี
 ขึ้นไป กิตติ ท่าน ว่า มัน ผู้ ใช้ อุบาย ช่ม ชิ้นใจ
 เขา อย่าง หนึ่ง อย่างใด ตั้ง ว่า มัน นี้ ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ปรับ
 ไม่เกินกว่า ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

ถ้า หาก ว่า มัน ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย มันมีเครื่อง
 ล่าตราขู กิตติ หรือ รุมกัน ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย
 กำตั้ง แต่ ห้าคน ขึ้นไป กิตติ ท่าน ว่า มัน ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก แต่ เดือน หนึ่ง จน สาม ปี แต่
 ปรับ แต่ ห้าสิบ บาท จน ห้าร้อยบาท อีก ไล่ต
 หนึ่ง ด้วย

ถ้า หาก ว่า มัน ใช้ อุบาย ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย เขา
 อำนาจ พวก อื่น มา ชู่ กิตติ หรือ เขา อำนาจต้อง โจร
 ผู้ร้าย มา ชู่ กิตติ ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำ
 คุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ปรับ
 แต่ ห้าสิบบาท จน พันบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๖๘

ผู้ใด จะเอา คน ตง เปน ทายก แต่ มัน ใช้
 อุบาย อย่าง หนึ่ง อย่างใด คือ ว่า มัน พา คน เข้า
 มาใน พระราชอาณาจักร หรือ พา ออกไป จาก
 พระราชอาณาจักร หรือ พา เขา ไป จาก ที่ แห่ง
 ใดใด เพื่อ จะให้ เปน ทายก กิตติ มีม ชัก หรือ
 ขาย หรือ จำหน่าย คนไม่ เปน ทายก กิตติ
 มัน รับคนไว้ หรือ หนอง เห็นยว ชิ้นใจ เขา ไว้

เปน ทายก กิตติ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึง เจ็ด ปี
 แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้นไป จน ถึง พันบาท
 ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

แต่ ความ ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ ท่าน มี ให้
 ใช้ พ้อง ร้อง เขา โทษ แก่ บุคคล ที่ มี ทาย หรือ จำ
 หน่าย ทายก ต้อง ตาม ความ ที่ ท่าน ได้ ย้อน มัน
 ไว้ ใน พระราชบัญญัติ ทายก รัตน โกสินทร์ ศก ๑๒๔

มาตรา ๒๖๙

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ โดยชอบ ด้วย กฎหมาย
 แต่ มัน บังอาจ หนอง เห็นยว หรือ กัก ช่ม ชิ้น หนึ่ง
 ผู้ใด ไว้ กิตติ หรือ กระทำ ด้วย ประการ ใดใด
 ให้ บุคคล ผู้ใด ปราศ จาก ความ เปน อิศร แก่ คน
 กิตติ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ
 จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ไม่เกิน
 ว่า ห้าร้อยบาท ด้วย อีก ไล่ต หนึ่ง

มาตรา ๒๗๐

ถ้า ผู้ใด กระทำ การ โดย ฐาน ประมาท เปน
 เหตุให้ ผู้อื่น ถูก หนอง เห็นยว กัก ช่ม หรือ
 หนึ่ง ปราศ จาก ความ เปน อิศร แก่ คน โดยมี ม
 ๑๒ ไว้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
 โทษานุโทษ เปนจวนสถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้
 จำคุก ไม่เกิน กว่า ปีหนึ่ง สถาน หนึ่ง ให้ ปรับ
 ไม่เกิน กว่า ห้าร้อยบาท สถาน หนึ่ง ให้ ลงโทษ
 ทั้งจำ ทั้ง ปรับ เช่นว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๗๑

ถ้า ผู้ใด ถูก กระทำ ให้ ปราศ จาก ความ
 เปน อิศร แก่ คน ด้วย ประการ ใดใด เช่น ว่า

มา โท มาตรา ๒๗๐ แด ๒๗๑ นั้น ถึงแก่ความ
ตาย หรือต้อง บาด เจ็บแก่ ร่าง กาย ถึง ลำหัด
เพราะเหตุอื่น ไซ้ ท่าน ให้ ไซ้ ข้อ ความ ตาม ที่
บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๕๑, ๒๕๒, ๒๕๖,
๒๕๗ แด ๒๕๘ นั้น พิพากษา โทษ มั่น ตาม
ควรแก่ ความ ผิด

มาตรา ๒๗๓

ผู้ใด บังอาจ พา เขา เด็ก อายุ ต่ำ กว่า สิบขวบ
ไป เสีย จาก บิดา มารดา หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ
โดยชอบ ด้วย กฎหมาย ที่ จะ คุ้มครอง เด็ก นั้น ก็ ตี
ผู้ใด ที่ รู้ แล้ว ว่า เด็ก คนใด ลูก คน พา ไป โดย
ทุจริต เช่น นั้น มั่น บัง อาจ ไซ้ หรือ ชาย เด็ก
นั้น หรือ รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย เจตนา ทุจริต
ก็ ตี ท่าน ว่า มั่น ผู้ กระทำ ผิด อย่าง ไต ไต เช่น
จำ มา ใน มาตรา นี้ ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่
หก เดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่
ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก ไล่ตหนึ่ง

มาตรา ๒๗๔

ผู้ใด บังอาจ พา เขา เด็ก อายุ ตั้งแต่ สิบขวบ
ขึ้น ไป จน ถึง สิบสี่ ขวบ ไป เสีย จาก บิดา มารดา
หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ คุ้มครอง เด็ก นั้น โดย
ชอบ ด้วย กฎหมาย โดย เด็ก มิ ได้ คุ้ม ใจ ไป
ด้วย มั่น ก็ ตี แต่ ผู้ใด รู้ แล้ว ว่า เด็ก คนใด
มี ผู้ พา ไป โดย ทุจริต เช่น นั้น มั่น บัง อาจ ไซ้
หรือ ชาย เด็ก นั้น หรือ รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย
เจตนา ทุจริต ก็ ตี ท่าน ว่า มั่น มี ความ ผิด
ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง

สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน
ถึง ห้าร้อย บาท ด้วย อีก ไล่ตหนึ่ง

ถ้า แด ความ ผิด ที่ จำ มา ใน มาตรา นี้ เป็น
การ ที่ กระทำ เพื่อ หา กำไร หรือ เพื่อ การ
ธนาคาร อย่าง หนึ่ง อย่าง ไต ท่าน ว่า มั่น ผู้ กระ
ทำ ผิด นั้น ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ หก
เดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่
ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก
ไล่ตหนึ่ง

มาตรา ๒๗๕

ผู้ใด เกิดย กัดอม พา เด็ก อายุ ตั้งแต่ สิบขวบ
ขึ้น ไป จน ถึง สิบสี่ ขวบ ไป เสีย จาก บิดา มารดา
หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ คุ้มครอง เด็ก นั้น โดย ชอบ
ด้วย กฎหมาย โดย มั่น เจตนา จะ หา กำไร
หรือ เพื่อ การธนาคาร ไซ้ ถึง เด็ก นั้น จะ เค็ม ใจ ไป
ด้วย กับ มั่น ท่าน ก็ ว่า มั่น มี ความ ผิด อนึ่ง ผู้ใด
รู้ อยู่ แล้ว ว่า เด็ก คนใด มี ผู้ พา ไป โดย ทุจริต เช่น
นั้น มั่น บัง อาจ ไซ้ หรือ ชาย เด็ก นั้น หรือ
รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย เจตนา ทุจริต ไซ้ ท่าน
ว่า มั่น มี ความ ผิด เสมอ กับ ผู้ พา เด็ก ไป แด
ท่าน ให้ รวาง โทษ ผู้ กระทำ ผิด ใน มาตรา นี้ ด้วย
รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง สาม
ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน ถึง
ห้าร้อย บาท ด้วย อีก ไล่ตหนึ่ง

มาตรา ๒๗๖

ผู้ใด บังอาจ พา เขา หญิง คน ไต ไป เพื่อ การ
ธนาคาร โดย มั่น ผิด คว้า พา ไป ด้วย กำตั้ง ก็ ตี
หรือ มั่น ชู เชิญ ให้ ไป ด้วย ความ ผิด ก็ ตี หรือ

พาไป ด้วย ใช้อุบาย ทุจริต ต่อ ดวง ประการ ไตโต
กั๊ด แต่ ผู้ ไต ที่ รู้ แล้ว ว่า หญิง คน ไต มี ผู้ พา
ไป โดย ทุจริต เช่น นั้น มัน บังอาจ ช้อน เว้น หญิง
นั้นไว้ กั๊ด ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ การ อย่าง ไตโต
เช่น ว่า มา ใน มาตรา นี้ มีความ ผิด ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้ง แหกเดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ดปี แต่
ให้ ปรับ ตั้ง แตร้อยบาท ขึ้น ไป จน ถึง พัน บาท ด้วย
อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๒๗๗

ผู้ ไต ใช้อำนาจ ด้วยกำลัง กั๊ด ด้วย วาจา
ขู่เข็ญ กั๊ด หรือ ใช้ กด อุบาย ต่อ ดวง ด้วย ประ
การ ไตโต กั๊ด พาคน ออกไป พ้น พระราชอาณา
จักร เพื่อ จะ ให้ คน นั้น ตก ไป อยู่ ใน อำนาจ ของ ผู้
อื่น โดย ทาง ทุจริต กั๊ด หรือ มัน พาคน นั้น ไป
ละทิ้ง ให้ เป็น คน อนาถา หา ที่ พึ่ง มี ได้ กั๊ด ท่าน
ว่า มัน ผู้ กระทำ อย่าง ไตโต เช่น ว่า มา นี้ มีความ
ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แหกเดือน ขึ้น ไป
จนถึง เจ็ดปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แตร้อยบาท ขึ้น ไป จน
ถึง ต้อง พันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๒๗๘

การ พ้องเอา โทษ แก่ ผู้ กระ ทำ ผิด กฎหมาย
ที่บัญญัติไว้ ใน ตอน ต้น แต่ ตอน ที่ ๒ แห่ง
มาตรา ๒๖๘ กั๊ด ใน มาตรา ๒๗๓ นั้น กั๊ด
ท่าน ให้ ถือว่า คือ ผู้ ที่ ถูก ความ เสีย หาย มา
ร้องทุกข์ จึง ให้ เจ้าพนักงาน เอา คดี นั้น ขึ้น ว่า
กล่าว ตาม กระมิต เมือง

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน เบียดเบียนความลับ สำหรับตัวของผู้อื่น

มาตรา ๒๗๙

ผู้ ไต มิได้ มี อำนาจ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ เบียดเบียน หรือ เอา
หนังสือ หรือ โทรเลข ของ ผู้อื่น ไป โดย เจตนา
เพื่อ จะ ล้วง รั้น ความ กั๊ด หรือ จะ เอา เนื้อ
ความ ใน หนังสือ หรือ โทรเลข นั้น ๆ ออก เบียด
เบียน กั๊ด ถ้า แด การ ที่ มัน กระทำ นั้น สามารถ
อาจ จะ ให้ เกิด ความ เสีย หาย ขึ้น แก่ ผู้หนึ่ง ผู้ ไต
ได้ ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ
านุโทษ เป็น ตาม สฐาน คือ สฐาน หนึ่ง ให้ จำ
คุก ไม่ เกิน กว่า สาม เดือน สฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ
ไม่ เกิน กว่า ห้าร้อยบาท สฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ
ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๘๐

ผู้ ไต ได้ ล้วง รั้น ความ ลับ สำหรับ ตัว ของ ผู้อื่น
เพราะ มัน เป็น เจ้าพนักงาน จึง รู้ ได้ โดย ตำแหน่ง
หน้าที่ ของ มัน กั๊ด หรือ เพราะ มัน เป็น ผู้ ประกอบ
การ ให้ แก่ เขา โดย ทาง ศีลปสาตร์ จึง รู้ ความ
ลับ นั้น ได้ กั๊ด ถ้า แด มัน มิ ได้ มี อำนาจ จะ ทำ
ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ เอา
ความ ลับ สำหรับ ตัว ของ เขา ไป เบียดเบียน โดย
ลักษณะ อัน สามารถ อาจ จะ ให้ เกิด ความ เสีย หาย
แก่ ผู้หนึ่ง ผู้ ไต ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง
รวาง โทษ านุโทษ เป็น ตาม สฐาน คือ สฐาน หนึ่ง
ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ๖ เดือน สฐาน หนึ่ง ให้

ปรับไม่เกินกว่า พัน บาท ฐานหนึ่งให้ตั้งโทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๘๑

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมาย
หมวดนี้ นั้น ท่านให้ถือว่า ต่อผู้ที่ได้รับ
ความเสียหายมา ร้องทุกข์ จึงให้เจ้าพนักงาน
เอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๒๘๒

ผู้ใดใส่ความเขาผู้อื่น ซึ่งอาจทำให้
เขาเสียหายชื่อเสียง หรือ อาจจะทำให้คนทั้งหลาย
ดูหมิ่น หรือ เกิดภัยซึ่งเขา นั้น ถ้ามีกล่าวต่อ
หน้าคนแต่สองคนขึ้นไปก็ดี หรือ กล่าวแก่
บุคคลนับแต่สองคนขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มี
ความผิดฐานหมิ่นประมาทเขา มันต้องร้อง
โทษเอาโทษเป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกินพันบาท หรือ ฐานหนึ่ง ทั้ง
ปรับทั้งจำด้วยโดยกำหนดที่ว่ามาแล้ว

ถ้าแต่มีใส่ความเขา ด้วยวิธีโฆษณาใน
สมุด หรือ ในหนังสือที่มีกำหนดคร่าวโฆษณา
หรือ ในหนังสือพิมพ์ บอกร่าว หรือ โฆษณา
ในแบบอย่างใด ในจดหมายอย่างใด ๆ โฆษ
ของ มันผู้กระทำความผิดนั้น ทั้งสามฐาน คือ
ฐานหนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินปีหนึ่ง หรือ ฐาน
หนึ่ง ให้ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ ฐาน

หนึ่ง ทั้งจำคุกและปรับด้วยโดยกำหนดที่ว่ามานี้

มาตรา ๒๘๓

ผู้ใดแสดงความคิดเห็นของตน ซึ่งคิด
เห็นโดยสุจริต ในลักษณะการที่กล่าวต่อไป
ในมาตรานี้ คือว่า

(๑) ในการที่จะแสดงความชอบธรรมของ
ตน หรือ ในการที่จะต้องต่อสู้บ้องกันตน
หรือในการบ้องกันประโยชน์ อันชอบด้วย
กฎหมายก็ดี

(๒) เจ้าพนักงานกล่าวความในรายงาน
ตามตำแหน่งหน้าที่ของตนก็ดี

(๓) การที่กล่าวสรรเสริญแต่ติเตียนบุคคล
หรือสิ่งใดโดยสุภาพ อันเป็นวิสัยธรรมดา
สาธารณชนย่อมกล่าวกันก็ได้

(๔) การที่โฆษณา หรือกล่าวถึง การที่
ดำเนินอยู่ในโรงศาลใดใด หรือในที่ประชุม
ชนใดใด แต่กล่าวแต่โดยสุภาพก็ดี

ลักษณะที่แสดงความคิดเห็นความเห็น ในประการ
นี้ ท่านว่า ไม่มีโทษฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๒๘๔

ท่านห้ามมิให้ศาลยอมให้ผู้ต้องหาคดีหมิ่น
ประมาทสืบ พยานในข้อว่าความจริงดังมีกล่าว
หรือไม่ เว้นไว้แต่ในคดีที่มีรูปความ ดังว่า
ต่อไปนี้ คือ

(๑) เมื่อศาลพิจารณาเห็นว่าที่มันกล่าวนั้น
มันมีเจตนา จะให้เป็นสาธารณประโยชน์
ประการหนึ่ง

(๒) ข้อความที่มั่นคงว่านั้น มั่นคงว่าโทษ
เจ้าพนักงาน ว่า กระทำ ความผิด ใน ตำแหน่ง
หน้าที่ ราชการ ประการ หนึ่ง

(๓) เมื่อ โจทก์ ร้องขอ ให้ ศาล พิจารณา ข้อที่
ได้ ความ แต่ขอ ให้ ศาล พิพากษา ว่า ความ ที่
ได้ นั้น เป็น ความ จริง หรือ ไม่ ประการ หนึ่ง

ถ้า ศาล บังคับ ผู้ต้อง หา ใน คดี หมิ่น ประมาท
ให้ พิสูจน์ ให้ เห็น จริง ตั้ง มัน กล่าว แต่ มัน พิสูจน์
ให้เห็น จริง มิได้ ใช้ ท่านว่า มัน ต้อง รวาง โทษ
จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ปรับ ไม่เกิน กว่า
ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง หรือ ทั้ง จำคุก
ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๘๕

คำให้ การ แด คำ ชี้แจง ซึ่ง คู่ ความ หรือ
ทนาย ของ คู่ ความ กล่าว ด้วย วาจา กัด ด้วย
จดหมาย กัด ใน เวลา พิจารณา คดี ใน โรงศาล
นั้น ท่านว่า ไม่มี โทษฐาน หมิ่น ประมาท แต่
ศาล มี อำนาจ ที่จะ ไม่ รับ ข้อความ เช่น นั้น ไว้ ใน
สำนวน หรือ จะ บังคับ ให้ ถอน หรือ ให้ แก้ไข
ข้อความ เป็น ประการ หนึ่ง ประการ ใด ได้ ตาม
ที่ ศาล จะ พิจารณา เห็น เป็น การ สมควร

มาตรา ๒๘๖

ใน คดี ฐาน หมิ่น ประมาท นั้น ถ้า โจทก์ ร้อง
ต่อ ศาล ขอ ให้ สั่ง ให้ รับ หรือ ทำลาย บรรดา
หนังสือ ซึ่ง มี ข้อความ เป็น ฐาน หมิ่น ประมาท ใน
คดี นั้น เสีย กัด หรือ จะ ขอ ให้ ศาล ประกาศ คำ
พิพากษา ใน คดี นั้น ตลอด ถึง พิพากษา หรือ กัด
ส่วน ใด ส่วน หนึ่ง ใน หนังสือ พิมพ์ ใดๆ

ต่าง ๆ แด คิด เอา ค่า ประกาศ แก่ จำเลย ผู้ต้องโทษ
กิดดี เป็น โสัด หนึ่ง ต่าง หาก จาก โทษ ที่ สง แก่
จำเลย ตาม ที่ บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย หมวดนี้
ท่านว่า ให้ ศาล พิจารณา หัก ถ้า เห็น สมควร
ก็ ให้ สั่ง ให้ ทำ ตุจ โจทก์ ร้อง ขอ นั้น ได้

มาตรา ๒๘๗

การ พ้อง เอา โทษ แก่ ผู้ กระทำ ผิด กฎหมาย
หมวดนี้ นั้น ท่านให้ ถือว่า ต่อ ผู้ ที่ ได้รับ
ความ เสียหาย มา ร้อง ทุข กัด จึง ให้ เจ้า พนักงาน
เอา คดี นั้น ขึ้น ว่า กล่าว

อนึ่ง ถ้า ผู้ ที่ ได้รับ ความ เสียหาย นั้น ตาย
เสีย ก่อน ได้ ร้อง ทุข กัด หรือ ว่า เป็น คดี หมิ่น
ประมาท ต่อ ชื่อ เสีย ของ ผู้ ที่ ตาย ไป แล้ว กิดดี
ท่านว่า ผู้ ที่ จะ มา ร้อง ทุข กัด คือ เจ้าพนักงาน ให้ เอา
คดี ขึ้น ว่า กล่าว นั้น ถ้า เป็น สามี หรือ ภรรยา
หรือ เป็น ญาติ ที่ ดับ ลำย โสัด หิด เพียง สอง ชั้น
คือ พ่อ, แม่, ปู่, ย่า, ตา, ยาย, พี่, น้อง, หรือ ลูก หลาน
ของ ผู้ ตาย นั้น ก็ ร้อง ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย

ส่วนที่ ๙

ว่า ด้วย ความ ผิด ที่ ประทษุร้าย แก่ ทรพีย

หมวดที่ ๑

ความ ผิดฐาน ดัก ทรพีย

มาตรา ๒๘๘

ผู้ใด บังอาจ แด ทรพีย ของ ผู้อื่น ไป โดยการ
ทุจริต ทรพีย นั้น จะ เป็น ของ ุ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด
ทั้ง นี้ ก็ ตาม หรือ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด เปง เจ้า ของ
ทรพีย นั้น แม้ แด แล้ว ก็ ไม่ ไร ความ กัด แต่ มัน

มัน อาจ เขา ไป โดย เจ้า ของ เขา มิ ได้ อนุญาต ใช้
ท่าน ว่า มัน คือ ใจ รัก ทพย มี ความ ผิด ต้อง
วางโทษ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สาม ปี แต่ ให้ ปรับ
ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๘๘

ลักษณะโทษฐานรักทพย ที่ว่า มาใน
มาตรา ๒๘๘ นั้น ท่านให้ ใช้ ได้ ตลอด ถึง เหตุ
เหล่านี้ คือ

(๑) ผู้ที่มี หุ่น ส่วน ด้วยกัน บังอาจ เขา ทพย
คล้าย โดด อิน เปน สมบัติ ของ การ เข้า หุ่น ส่วน
นั้น ไป เสีย จาก ผู้ที่มี หุ่น ส่วน ด้วยกัน หรือ ไป
จาก ผู้อื่น โดย มัน เจตนา ทุจริต ประการ หนึ่ง

(๒) ผู้ที่เป็น เจ้า ของ ทพย อย่าง โดด ด้วย
กัน กับ คนอื่น บังอาจ เขา ทพย นั้น ไป เสีย จาก
ผู้ที่เป็น เจ้า ของ ทพย ร่วม กับ มัน หรือ เขา
ไป เสีย จาก ผู้อื่น ที่ รักษา ทพย นั้น โดย มัน
เจตนา ทุจริต ประการ หนึ่ง

มาตรา ๒๘๙

ทพย อย่าง โดด อันต้อง ยึด หรือ ต้อง
ขาย ได้ ตาม กฎหมาย ถ้าแต่ ผู้ใด จะ เปน
เจ้า ของ ทพย นั้น ก็ ตาม หรือ มี ใจ เจ้า ของ ก็ ตาม
บังอาจ เขา ทพย นั้น ไป เสีย โดย เจตนา ทุจริต ใช้
ท่าน ว่า มัน มี ความ ผิด ฐาน รัก ทพย

มาตรา ๒๙๐

ทพย อย่าง โดด ที่ มอบ ไว้ เปน จำนำ อยู่
ให้ มี อยู่ ขึ้น แต่ ผู้รับ จำนำ มิ ได้ อนุญาต ให้

เขาไป ถ้าแต่ ผู้ใด จะ เปน เจ้า ของ ทพย นั้น
ก็ ตาม หรือ มี ใจ เจ้า ของ ก็ ตาม บังอาจ เขา
ทพย นั้น ไป เสีย โดย เจตนา ทุจริต ใช้ ท่าน ว่า
มัน มี ความ ผิด ฐาน รัก ทพย

มาตรา ๒๙๑

ผู้ใด บังอาจ ลัก เก็บ ผลไม้ หรือ พรรณไม้
ที่มี ประโยชน์ อย่าง โดด ที่ เขา ปลุก ไว้ ใน เรือก
สวน ไร่ นา ท่าน ว่า มัน มี ความ ผิด ต้อง วาง
โทษานุโทษ เปน ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง
ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สาม เดือน ฐาน หนึ่ง
ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า สอง ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๙๓

ถ้า หาก ว่า การ ลัก ทพย ได้ กระทำ ประ กอบ
ด้วย เหตุ อย่าง โด อย่าง หนึ่ง ดัง ว่า ต่อ ไป ใน
มาตรา นี้ คือ

(๑) ลัก ทพย เขา ใน เวลา ค่ำ คืน ก็ ดี

(๒) ลัก ทพย เขา โดย ปืน ปลาย หรือ ศัต
ของ เขา ไป ลัก ภายใน บริเวณ ที่ เขา ทำ ไว้ สำหรับ
บ้อง กัน ภัย ภัย ตราย แก่ คน หรือ แก่ ทพย ก็ ดี

(๓) ลัก ทพย เขา โดย มัน ย่อง เบา เข้า ทาง
ทาง ซ่อง ทาง อัน มี ใจ สำหรับ ให้ คน ไป มา หรือ
ใช้ ซ่อง ทาง ที่ พรุ รก พวก หรือ ผู้ สุ่ม รุ เปน ใจ
ด้วย มัน ผู้ ร้าย ถอบ เบ็ด ไว้ ให้ ก็ ดี

(๔) ลัก ทพย เขา โดย ถอบ ไซ กุญแจ ด้วย
กุญแจ ที่ มัน มี อยู่ โดย ผิด กฎหมาย หรือ ไซ
ด้วย เครื่อง มือ อย่าง อื่น ก็ ดี

(๕) ดักทรัพย์เขา โดยมันงัดผ้าหรือพา
เอาสิ่งที่เขาใช้บรรจุทรัพย์ไปก็ดี

(๖) ดักทรัพย์เขา โดยเอาไครยโอกาสที่
เกิดเหตุภัยอันตราย เช่นว่าในเวลาเกิดเพลิง
ไหม้ ดินระเบิด รถไฟชำรุด เรือเสีย หรือ
เวลามหาชนตื่นเหตุกตัญญูอันตรายเป็นต้น ก็ดี

(๗) ดักทรัพย์เขา โดยมันมีสาตราวุธติด
ตัวไปด้วยก็ดี

(๘) ดักทรัพย์เขา โดยมันแปลงตัว หรือ
มอมหน้า เข้าไปดักทรัพย์ก็ดี

(๙) ดักทรัพย์เขา โดยปลอมตัวเป็นผู้
อื่นก็ดี

(๑๐) ดักทรัพย์เขา โดยมันปลอมว่ามัน
ทำการตามอำนาจอื่นชอบด้วยกฎหมายก็ดี

(๑๑) ดักทรัพย์เขา โดยมีพรรคพวกนับ
ทั้งตัวมันตั้งแต่สองคนขึ้นไปก็ดี

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ประกอบด้วยเหตุตั้งว่ามา
ในมาตรานี้ไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท
ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๘๔

ถ้าหากว่าการดักทรัพย์ได้กระทำประกอบด้วยเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งว่าต่อไปใน
มาตรานี้ คือ

(๑) เข้าไปดักทรัพย์ถึงในเคหะสถาน ที่
เจ้าทรัพย์มิได้อนุญาตให้มันเข้าไปก็ดี

(๒) ดักทรัพย์ ในสถานที่บูชาในทาง
ศาสนาก็ดี

(๓) ดักทรัพย์ในที่จอดรถไฟ ที่ทำเรือ
แฉกที่รับส่งสินค้าก็ดี

(๔) ดักทรัพย์ที่จะใช้สำหรับราชการหรือ
ที่จะใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ก็ดี

(๕) ดักทรัพย์ของ นาย หรือ ของ ผู้ที่ เขา
จ้าง มัน ก็ดี

(๖) ดักปลูสัตว์ หรือ สัตว์พาหนะก็ดี

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ กระทำประกอบด้วย
เหตุอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งว่ามาในมาตรานี้ ท่าน
ว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่
หกเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

ถ้าแต่มันผู้กระทำผิดนั้น ได้กระทำโดย
อาการ หรือโดยอุบายอย่างหนึ่งอย่างใด
เช่นว่ามาในมาตรา ๒๘๓ นั้นด้วยไซ้ ท่านว่า
มัน ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไป
จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไป
จนถึงพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๘๕

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ในเคหะสถาน ในเวลา
คำคืนแต่มันได้กระทำความผิดนั้น ประกอบด้วยเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งว่ามาใน
มาตรา ๒๘๓ นั้นด้วยไซ้ ท่านว่ามันต้องรวาง
โทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท
ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๕๖

ถ้าผู้ใดลักข้างแม่แต่เชือกเดียว กัด หรือ
กัด ปลัดขัง หรือ สัตว์พาหนะ ตั้งแต่สามตัวขึ้นไป
ไป กัด ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่
สามปีขึ้นไป จนถึง เจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ร้อยบาทขึ้นไป จนถึง พันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

หมวดที่ ๒๒

ความผิดฐาน วิ่งราว ฐาน ชิงทรัพย์

ฐาน ปล้นทรัพย์ และ ฐาน ลัก

มาตรา ๒๕๗

ผู้ใดลักทรัพย์ โดยใช้ ทุริยา ฉก ฉวย เอา
ทรัพย์พาหนีไป ต่อหน้า ท่านว่า มัน มีความผิด
ฐาน เป็นโจร วิ่งราว ทรัพย์ ถ้าแต่ มัน มิได้ทำ
ให้ผู้ใด มีบาดเจ็บด้วย ท่านว่า มัน ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไป จนถึง ห้าปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อย บาท
ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ มัน ได้ทำให้เขา มีบาดเจ็บด้วย ใช้ ท่าน
ว่า มัน ควร รับ คุกคาม ที่บัญญัติไว้ใน มาตรา
๓๐๐ นั้น

มาตรา ๒๕๘

ผู้ใดลักทรัพย์ ด้วย ใช้กำลัง ทำร้าย ผู้อื่น
หรือ ชูเชื้อว่าจะ ทำร้าย เขา เพื่อ เหตุ อย่างใด
อย่างหนึ่ง นี้ คือ

(๑) เพื่อประโยชน์ที่จะ ครอบครองการ หรือ
ให้เป็น ความสะดวกใน การ ที่มันจะลักทรัพย์ กัด

(๒) เพื่อที่จะ เอา ทรัพย์ หรือ ให้ผู้ใด ลัก
ทรัพย์ ให้แก่ มัน กัด

(๓) เพื่อที่จะ เอา ผลประโยชน์ อัน เกิดแก่
การ ที่มัน ลัก ทรัพย์ นั้น กัด

(๔) เพื่อที่จะ ปก ปัด การกระทำผิดของ มัน กัด

(๕) เพื่อที่จะ หลีก เลี่ยง ให้พ้น คุก สำหรับ
ความผิดนั้น กัด

ท่านว่า มัน มีความผิด ฐาน เป็นโจร ชิงทรัพย์
ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่สองปีขึ้นไป จนถึง
เจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง
พันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๒๕๘

ถ้า การ ชิง ทรัพย์ นั้น ประกอบด้วยความ
ฉกรรจ์ อย่างหนึ่ง อย่างใด เช่นว่า ไว้ใน
มาตรา ๒๕๓ แต่ มาตรา ๒๕๔ ท่านว่า มัน ผู้
กระทำผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สามปี
ขึ้นไป จนถึง สิบปี แต่ ให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาท
ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๐๐

ถ้าใน การ ชิง ทรัพย์ นั้น เป็นเหตุ ให้ผู้ใด ตัด
บาดเจ็บ ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้งแต่ ห้าปี ขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี และ
ให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท
ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ ใน เหตุ นี้ เขา ต้อง บาดเจ็บ ถึง ลำหัด
ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่เจ็ดปีขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แต่ ให้ปรับ
ตั้งแต่ พัน สอง ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท
ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ เป็นเหตุให้เขาถึงตาย ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สิบปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

แต่ความที่ว่าในตอนหลังนี้ ท่านไม่ประสงค์ จะให้ ใช้ รม ดัง อาญา ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้สำหรับ โทษที่ กระทำให้คนตาย

มาตรา ๓๐๓

ถ้าคน ตั้งแต่สามคน ด้วยกัน ขึ้น ไปจน มันมี ลำตราดูช แม้แต่คนเดียวก็ดี กระทำการ ชิงทรัพย์ ท่านว่า มัน มีความผิดฐาน เบนโจร ปล้นทรัพย์ ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สิบปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี ด้วยกันทุกคน

ถ้าใน การ ปล้นนั้น ทำให้เขา มีบาดเจ็บ ถึงสาหัส ท่านว่า มัน ผู้เป็นโจร นั้น ต้อง รวาง โทษจำคุกจนตาย หรือ ให้จำ ตั้งแต่สิบห้าปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี ด้วยกันทุกคน

ถ้าแต่ ใน การ ปล้นนั้น ทำให้เขาถึงตาย ท่านว่า มัน ผู้เป็นโจร นั้น ต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิต หรือ จำคุกจนตลอดชีวิต

แต่ความที่ว่าในตอนหลังนี้ ท่านไม่ประสงค์ จะให้เขาไปใช้ รม ดัง อาญา ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยฉกรรจ์อย่าง หนึ่งอย่างใด ที่ท่านกล่าวไว้ใน มาตรา ๕๕๕ นั้น

มาตรา ๓๐๒

ผู้ใด เป็นโจร สดัก ท่านให้ลงโทษมัน ตามลักษณะ โทษที่ บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๗๗, ๒๗๘, ๓๐๐ และ ๓๐๓ นั้น

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานกันโจก

มาตรา ๓๐๓

ผู้ใด ไม่มีอำนาจ ที่จะ บังคับ ได้ โดยชอบ ด้วยกฎหมาย ถ้าแต่มันบังอาจบังคับผู้อื่นโดยมันใช้กำลังข่มขืน หรือ ขู่เข็ญขืนใจให้เขาสัญญาว่า จะส่งทรัพย์อย่างใดใดให้แก่ผู้ใดก็ดี ให้เขาทำ หรือ ถอน หรือ ทำตาย หนังสือสำคัญอย่าง หนึ่ง อย่างใดก็ดี ท่านว่า มัน ผู้ ใช้อุบาย บังคับเขา เช่นว่า มา นี้ มีความผิดฐานกันโจก ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือน ขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าหากว่า มัน กันโจกเขา ด้วยลักษณะ อย่าง หนึ่งอย่างใด ดังว่าต่อไปนี้ คือ

- (๑) ด้วยอุบายขู่ว่าจะเบียดเบียนความลับ สำหรับตัวของเขา หรือ ขู่ว่าจะกระทำให้เขา เลื่อมเสียชื่อเสียง คอยประการใดก็ดี
- (๒) ขู่ว่าจะฆ่า หรือ จะกระทำร้ายแก่ ร่างกายเขา ให้ถึงสาหัส หรือจะเอาไฟเผาทรัพย์ ของเขาเสียก็ดี
- (๓) มันมีลำตราดูช มาขู่ เขาก็ดี

ท่านว่า รวางโทษ ของมัน ถึง จำคุก ตั้งแต่สอง ปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท อีกโสดหนึ่งด้วย

หมวดที่ ๔

ความผิดฐานฉ้อโกง

มาตรา ๓๐๔

ผู้ใดใช้อุบาย หลอกลวง ด้วยประการใดใด
อันต้องประกอบด้วย เขา ความเท็จ มา กล่าว
หรือ แกล้ง ปกปิด เหตุ การ อย่าง ใด ใด ที่ มัน ควร
ต้อง บอก ให้แจ้ง นั้น โดย มัน มี เจตนาทุจริต
คิด หลอกลวง ให้ผู้หนึ่ง ผู้ใด สงทรัพย์ อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใด ให้แก่ตัวมันเอง หรือ แก่ผู้อื่น กดี หรือ
ให้เขา ทำ หนังสือ สำคัญ หรือ ให้เขา ถอน
หรือ ทำลาย หนังสือ สำคัญอย่าง ใด ใด กดี ท่านว่า
มัน ผู้ หลอกลวง เช่นว่า มันนี้ กระทำ การ ฉ้อโกง
มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า
สาม ปี แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า สอง พัน บาท
ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๕

ผู้ใดซื้อ เชื้อสิ่ง ของ เขา โดยเจตนา จะไม่
ใช้ คำ สิ่ง ของ นั้น ท่านว่า มัน ฉ้อ โกง

มาตรา ๓๐๖

ถ้า ผู้ใด กระทำ การ ฉ้อ โกง โดย อุบาย
อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด เช่น ว่า ต่อ ไป ใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) บดอมตัว เป็น คนอื่น กดี
- (๒) แกล้งแสดงตนว่าเป็น คนใช้ วิทยาลัย
ใด กดี
- (๓) แกล้งปกปิดความ ที่ได้ เขาทรัพย์ อย่าง
ใด ใด ของ คนไป ชาย หรือ วาง เป็น ประกัน
หรือ จำนำ เสีย แล้ว แต่ เพทุบาย เขา ทรัพย์ นั้น

มาชาย หรือ วาง เป็น ประกัน หรือ จำนำ อีก
หน หนึ่ง กดี

(๔) เขาทรัพย์อย่าง ใด ใด ซึ่ง มัน ไม่มี อำนาจ
ที่จะ จำจ่าย ได้นั้น ไปชาย หรือ วาง เป็น ประกัน
หรือ จำนำ จำหน่าย เสีย กดี

(๕) เขาเปรียบแก่คนอายุ น้อย ซึ่ง ยังอ่อน แก่
ความรู้ หรือ เขาเปรียบแก่คนที่วิกลจริต กดี
ท่านว่า มัน ผู้มีความผิด ที่ว่า มา ใน มาตรา
นี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้น
ไป จนถึง ห้า ปี แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท
ขึ้นไป จนถึง ห้า พันบาท ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๗

ผู้ใดเขาเปรียบแก่คน อ่อน อายุ ซึ่ง มี
ความ ซัด สิ้น หรือ เป็น คน วิกลจริต หรือ ลุ่ม
หลง อยู่ ด้วย การ ใด ใด แต่ มัน เพทุบาย ให้ผู้
อ่อน อายุ นั้น ลง ชื่อ ใน หนังสือ สำคัญ อย่าง ใด ใด
ให้ เป็น ที่ เสื่อม เสีย ประโยชน์ ของ ผู้ นั้นเอง หรือ
เสื่อม เสีย ประโยชน์ ของ ผู้อื่น โดยมี ได้รับความ
ความ ทด แทน ตาม สัม ควร ใช้ ท่านว่า ผู้ เพทุ
บาย กระทำ การ ฉ้อ โกง เขา เปรียบ เช่น นี้ มี
ความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี
แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า สอง พัน บาท ด้วย
อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใด มีเจตนา ที่ จะ บดบัง กมัน ให้ ทรัพย์ อย่าง
ใด ใด ถูก ริบ ถูก ขาย ตี ถูก ยึดตาม คำพิพากษา
หรือ ตาม คำ บังคับ คำ สั่ง ของ ศาล อัน ได้ ประกาศ

แล้วก็ตาม หรือที่มันรู้ว่าน่าจะประกาศ
ก็ตาม ถ้าแกมันเพทุบาย บังอาจเอาทรัพย์สิน
นั้น ไปเสียก็ได้ ซ่อนเร้นเสียก็ได้ โอน
หรือ นำส่งทรัพย์สินให้แก่ผู้อื่นเสียก็ได้ หรือ
แกตั้งเพทุบายร้องเรียนว่าทรัพย์สินนั้น เป็นของ
ของมันเอง หรือแกตั้งว่ามันมีส่วนกรรมสิทธิ์
ในทรัพย์สินก็ได้ หรือมันแกตั้งให้มันเอง
ต้องคำพิพากษาว่าเป็นหนี้สิน ซึ่งมันมิได้
เป็นหนี้จริงก็ได้ ผู้ที่กระทำข้อ โกงอย่าง
ใดใดเช่นว่า มา ในมาตรานี้ ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ไม่เกินกว่า
สองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพัน บาท
ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใดเจตนาจะบ่อนกั้นขัดขวาง มิให้แบ่งปัน
ทรัพย์สินอย่างใดใด ตามกฎหมาย ให้แก่พวก
เจ้าหนี้ของมันเอง หรือแก่เจ้าหนี้ของผู้อื่น
แต่มันใช้อุบาย เอาทรัพย์สินนั้น ไปเสียก็ได้
ซ่อนเร้น หรือ นำส่งทรัพย์สินให้แก่ผู้อื่น
เสียก็ได้ มันโอน หรือ ให้เขาโอนทรัพย์สินนั้น
ไปให้แก่ผู้อื่น โดยผู้นั้นมิได้ตอบแทนด้วย
อย่างใดโดยสมควร ก็ได้ ผู้ใดใช้อุบาย
ข้อ โกง กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด เช่นว่า มา ใน
มาตรานี้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่
เกินกว่าห้าพัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๐

ผู้ใด ขายทรัพย์สินของ อย่างใดใด แด
มันใช้อุบาย ลวง ให้ผู้อื่น หดง เชื้อ ใน กรรม
ชาติ ใน ชนิด หรือ ใน จำนวน อัน เป็นเท็จใช้
ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ไม่เกินกว่าหกเดือน แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อย บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๑

ผู้ใดหาผลประโยชน์โดยอุบาย หลอก ลวง
ในการเล่นต่าง ๆ ซึ่งเล่นกันได้โดยไม่ผิด
ต่อกฎหมาย ถ้าหาก ความเพทุบาย ของ มัน
ไม่ร้ายถึงฐานข้อ โกง หรือ ฐาน ยกยอก
อันต้อง อาญาแล้ว ท่านว่ามันมีความผิด
เพียง รวางโทษจำคุก ไม่เกินกว่าสามเดือน แด
ปรับไม่เกิน สองร้อย บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๒

ทรัพย์สินอย่างใดใด อันเขา รับ ประกัน สัญญา
ไว้ว่า ถ้าเป็น ภัยอันตราย หรือ เสียหาย ลง
เขาจะใช้ค่าทรัพย์สินให้หนี้ ถ้าแต่ผู้ใดแกตั้ง
กระทำแก่ทรัพย์สินนั้น ให้เป็นอันตราย หรือ เสียไป
ด้วยประการใดใด โดยมันเจตนาจะเอาเงิน
ค่าประกันทรัพย์สินแก่เขา มาเป็น อาณา ประ
โยชน์ของมันเองก็ตาม หรือ เป็น อาณา ประ
โยชน์ของ คน ผู้อื่นก็ตาม ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่หก
เดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าพัน บาท ด้วยอีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๓

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายหมวดนั้น ท่านให้ถือว่า ต่อผู้ที่ได้รับ ความเสียหาย มาร้องทุกข์ จึงให้เจ้าพนักงาน เอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๕

ความผิดฐาน ยกยอก ทรมาน อันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๔

ผู้ใดได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลรักษา หรือเก็บทรัพย์สิน หรือจัดการทรัพย์สินอย่างใดใด ของผู้อื่น หรือเป็นทรัพย์สินของผู้อื่น มีส่วน เป็นเจ้าทรัพย์สินอยู่ด้วย กัก หรือ ได้รับ มอบหมายทรัพย์สินไว้ เพื่อให้มันใช้ โดยเงาะ ในการอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งชอบด้วยกฎหมาย หรือในการที่ผู้มอบทรัพย์สินนั้น ได้กำหนดไว้ ให้ใช้ กัก ถ้าแต่มันคิดทุจริตเบียดบัง เอาทรัพย์สินนั้นไว้ใช้เอง หรือไว้เป็นอาณา ประโยชน์ของมันเสียเอง หรือมันเอาไป ใช้ให้เป็นอาณาประโยชน์ของบุคคลผู้อื่น ท่าน ว่ามันกระทำการยกยอกอันต้องอาญา มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุกไม่เกินกว่าสาม ปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าสองพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๓๑๕

ผู้ใดได้รับมอบหมายมือชื่อของผู้อื่นไว้เพื่อ กิจอย่างใดที่กฎหมายบังคับ กัก หรือ กิจ อย่างใดที่ผู้มอบเขาสั่งให้ทำ กัก ถ้าแต่มัน

บังอาจเอาลายมือชื่อเขาไปใช้ในกิจอย่างอื่น ที่อาจเกิดเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้นั้น ใช้ ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา ถ้าหากว่าเขามีได้ดังลายมือมอบไว้แก่มัน แด่มันไปกระทำความผิดเช่นว่ามานั้น ท่านให้ลง โทษมันฐานปลอมหนังสือ

มาตรา ๓๑๖

ผู้ใดได้รับความมอบหมายให้เป็นผู้พิทักษ์ รักษาทรัพย์สินอย่างใดใดของมันเอง ซึ่งต้อง อยาบทตามกฎหมาย ถ้าแต่มันคิดทุจริต บิด บังซ่อนเร้น หรือจำหน่ายหรือเอาทรัพย์สินนั้น ไปเสียให้พ้น กัก ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๗

ผู้ใดมีเจตนาทุจริต แต่ยกยอกทรัพย์สินซึ่ง เขาเอามาส่งไว้แก่มัน โดยเขาประสงค์ เพื่อผิด ไปประการใด ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา แต่ให้ลงโทษแก่มัน ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดเช่นนั้น แต่ เพียงถึงหนึ่ง

มาตรา ๓๑๘

ผู้ใดเก็บของตกของหายได้ กัก หรือมัน ได้ทรัพย์สินแผ่นดิน กัก ถ้าแต่มันยกยอกเอา ทรัพย์สินนั้นไว้ ไม่กระทำตามกฎหมายที่ บังคับไว้สำหรับการนั้นใช้ ท่านว่ามันต้อง รวางโทษถึงอัตราฐานยกยอกอันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๘

ผู้ใดได้รับมอบหมายทรัพย์สินไว้ ในเหตุเหล่านี้
นี้ คือ

(๑) โดยฐาน มั่น เป็นเด็มยีน หรือเป็น
คนใช้ของผู้ที่มอบทรัพย์สินนี้ ก็ดี

(๒) โดยฐาน มั่นเป็นผู้จัดการทรัพย์สินสมบัติ
ของผู้อื่น ตามคำสั่งของศาล หรือตามผลการ
ของมึนเอง ก็ดี

(๓) โดยฐาน ที่มึนมีหน้าที่ หรือด้วย
คิดปลาดูการของมึน หรือในการค้าขายของมึน
หรือด้วยกิจธุระของมึน ก็ดี

ถ้าแต่มึนบังอาจยกยอกทรัพย์สิน ที่เขา
มอบหมายไว้กับมึนนั้น ด้วยประการใดใด อัน
เป็นฐานยกยอก อันต้องอาญาใช้ ท่านว่ามึน
มีความผิด ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่หก
เดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท ด้วยอีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๐

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมาย
หมวดนี้นั้น ถ้าเป็นฐานกระทำความผิด นอก
จากที่ไว้ไว้ในข้อ ๒ และข้อ ๓ แห่ง
มาตรา ๓๑๘ นั้นแล้ว ท่านให้ถือว่า คอ
ผู้ที่ได้รับความเสียหายมา ร้องทุกข์ จึงให้
เจ้าพนักงานเอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๖

ความผิดฐานรับของโจร

มาตรา ๓๒๑

ผู้ใดรู้หรือรู้ว่า ทรัพย์สินอย่างใดใด เป็นของ
ได้มาโดยการกระทำความผิดต่อกฎหมาย ถ้า
แต่มิได้กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ดังว่าต่อไป
ในมาตรานี้ คือ

(๑) มึนซื้อ หรือรับแลกเปลี่ยน หรือรับ
จำหน่ายทรัพย์สินนั้นไว้ก็ดี

(๒) มึนรับทรัพย์สินนั้นไว้เป็นของกำนันหรือ
เป็นของมอบฝาก หรือรับไว้ด้วยประการ
ใดใดก็ดี

(๓) มึนซ่อนเร้น หรือช่วยจำหน่าย หรือ
ช่วยพาเอาทรัพย์สินนั้นไปเสียให้พ้นก็ดี

ท่านว่ามึนมีความผิด ฐานรับของโจร
ถ้าแต่มึนมิได้กระทำความผิดในการที่ได้ทรัพย์สิน
นั้นมา หรือว่าไม่ได้มีความผิดต้องด้วย
ลักษณะในมาตรา ๓๑๒ ด้วยแล้ว ท่านให้ลง
อาญาจำคุกมึนไว้ไม่เกินกว่าห้าปี แต่ให้ปรับ
ไม่เกินกว่าสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๒

ผู้ใดรับของโจรโดยมึนรู้อยู่แล้วว่าเป็น
ของได้มาโดยฐานชิงทรัพย์สินก็ดี หรือฐาน
ปล้นทรัพย์สินก็ดี ท่านว่ามึนมีความผิดต้อง
รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึง
เจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึง
ห้าพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๓

ผู้ใดกระทำการรับของโจร เว้น ประกติ ชุระ
ของตน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ตั้งแต่สามปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพัน
บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

หมวดที่ ๗

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

มาตรา ๓๒๔

ผู้ใดมิได้มีอำนาจที่จะทำได้ โดยชอบด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ ทำ แก่ ทรัพย์ ของ ผู้อื่น
ให้ทรัพย์ของเขาเป็นอันตรายหรือชำรุดไป ท่านว่า
มัน มีความผิดฐาน ทำให้เสียทรัพย์ ต้อง
รวางโทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐาน
หนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินกว่าสองปี ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ฐานหนึ่ง ให้ลง
โทษ ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๓๒๕

ผู้ใดทำให้เสียทรัพย์ อย่าง ว่า คือ ไปใน
มาตรานี้ คือ

(๑) ทรัพย์อย่าง ใดใด ที่ เปน ของ สำหรับ
ใช้ในราชการ หรือสำหรับใช้ในสาธารณ
ประโยชน์ก็ดี

(๒) เครื่องกล, เครื่องจักร, กัด

(๓) ปลัดัง หรือ สัตว์พาหนะ กัด

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ

จำคุกไม่เกินกว่าสามปี แต่ ให้ปรับไม่เกิน
กว่าสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๖

การฟ้องเอาโทษ แก่ผู้กระทำความผิดกฎหมาย
หมวดนี้นั้น ท่านให้ถือว่าต่อผู้ที่ได้รับความ
เสียหายมาร้องทุกข์ จึง ให้เจ้าพนักงานเอา
เขา คัด ขึ้น ว่ากล่าว

หมวดที่ ๘

ความผิดฐานบุกรุก

มาตรา ๓๒๗

ผู้ใดเจตนาจะมีให้ผู้อื่นครอบครองทรัพย์
ของเขา อัน พึ่ง เกิดขึ้น จากที่ มิได้มีนั้น โดยความ
ปรกติสุข แต่ มัน ประพฤติผิดกฎหมาย บังอาจ
เข้าถือเอาทรัพย์นั้น กัด หรือ เพื่อจะถือเอา
ทรัพย์ของเขา เช่นว่า มา นั้น มัน บังอาจ ยกย้าย
หรือทำลายเครื่องหมายเขตต์ของเขาเสีย กัด
หรือ ด้วยเจตนาตั้งว่า มาแล้ว มัน บังอาจ เข้า
ไปภายในเขตต์ของเขาก็ กัด ผู้ใดกระทำการ
หนึ่ง ประการ ใดดังว่ามานี้ ท่านว่า มัน
กระทำการบุกรุก มีความผิด ต้อง รวาง
โทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกินกว่าปีหนึ่ง ฐานหนึ่ง ให้
ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ฐานหนึ่ง ให้ลงโทษ
ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๓๒๘

ผู้ใดกระทำการ บุก รุก ด้วย อุบาย อย่าง
หนึ่ง อย่างใด เช่นว่าต่อไปใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) มันใช้กำลัง ทำร้าย เขา หรือ ชู เชิญ
ว่าจะ ทำร้าย เขา ก็ดี
- (๒) มัน มี สำคราดูช ไป บุก รุก ก็ดี
- (๓) คุณพระคพพวก นั้บ ทั้งตัวมัน ตั้งแต่ ห้าคน
ขึ้นไป ไป บุก รุก ก็ดี ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๒๙

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บัง อาจ เข้า ไป ใน เคหะสถาน
ของ ผู้ อื่น หรือ ใน ร้ว เขตวิ ของ เคหะ สถาน
ผู้ อื่น หรือ เข้า ไป ช้อน ตัว อยุ่ ใน ที่ นั้น ๆ โดย
ไม่มี เหตุอัน สมควร ที่ จะ เข้า ไป ก็ดี หรือ ว่า
เมื่อ ผู้ มีความ ชอบ ชรรรม ที่ จะ ห้าม ได้ ได้ ชับ ได้
ให้ มัน ออกไป มัน ยัง ชิน อยุ่ ใน ที่ นั้น ๆ ก็ดี
ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด เช่น ว่า
มานี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้า การ กระ ทำ ผิดฐาน บุก รุก เช่น ว่า มา ใน
มาตรา นี้ ได้ กระทำ ใน เวลา ค่ำ คื่น ก็ดี
กระทำ โดย อุบาย ใช้ กำลัง ทำร้าย เขา หรือ ชู เชิญ
ว่าจะ ทำร้าย เขา ก็ดี กระทำ ด้วย มี สำคราดูช ก็ดี
หรือ คุณ สมัค พรระพวก นั้บ ทั้ง ตัว มัน ตั้งแต่ สาม
คน ขึ้น ไป ไป บุก รุก ก็ดี ท่าน ว่า ผู้ กระทำ ผิด

เช่น ว่า นี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สามปี
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อีก
โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๓๐

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บัง อาจ เข้า ไป ใน สถานที่ สำหรับ
ใช้ ใน ราชการ หรือ ไป ช้อน ตัว อยุ่ ใน ที่ นั้น
โดยไม่มี เหตุอัน สมควร ที่ จะ เข้า ไป ก็ดี หรือ
เมื่อ เจ้า พนักงาน ชับ ได้ ให้ มัน ออกไป มัน ยัง
ชิน อยุ่ ใน ที่ นั้น ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง
รวางโทษฐาน บุก รุก เคหะ สถาน

มาตรา ๓๓๑

การ พ้อง เอา โทษ แก่ ผู้ กระทำ ผิด กฎหมาย
ที่ท่านบัญญัติไว้ ใน มาตรา ๓๒๗, ๓๒๘ และ ๓๒๙ นี้
ท่านให้ถือ ว่า คือ ผู้ ที่ ได้ รับ ความ เสีย หาย มา
ร้อง ทุกข์ จึง ให้ เจ้า พนักงาน เขา คดี ชิน ว่า กล่าว

ส่วน ที่ ๑๐

ว่า ด้วย ความ ผิด ที่ เปน โทษ

มาตรา ๓๓๒

ความ ผิด ที่ เปน โทษ นั้น คือ บรรดา การ
กระทำ ผิด ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ ตั้งแต่ มาตรา ๓๓๔
จน ๓๔๐ แห่ง กฎหมาย นี้ แต่ ท่าน กำหนด อาญา
สำหรับ ความ ผิดฐาน โทษไว้ ต่างกัน เปน ๔ ชั้น
ดังนี้ คือ

ชั้น ๑ ท่าน ว่า ต้อง รวางโทษ ปรับ ไม่ เกิน
กว่า สิบสอง บาท

ชั้น ๒ ท่านว่า ต้อง รวางโทษ ปรับไม่เกิน
กว่า ห้าสิบ บาท

ชั้น ๓ ท่านว่า ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่ง จำคุกไม่เกิน สิบวัน
ฐานหนึ่ง ปรับไม่เกิน ห้าสิบ บาท ฐานหนึ่ง
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่านี้ ด้วยกัน

ชั้น ๔ ท่านว่า ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่ง จำคุกไม่เกิน
เดือนหนึ่ง ฐานหนึ่ง ปรับไม่เกิน ร้อย บาท
ฐานหนึ่ง ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่านี้ ด้วยกัน

มาตรา ๓๓๓

ถ้าใน กฎหมายนี้ มิได้ บัญญัติไว้ เป็นอย่างอื่น
บรรดา การ กระทำผิด ฐาน ดุหุโทษ นั้น ท่าน
ให้ ถือว่า ถึง แม้ผู้กระทำความผิด มิได้ทำ โดยเจตนา
ก็ ต้อง มี โทษ

มาตรา ๓๓๔

ลักษณะ ความผิด ดุหุโทษ ฐาน ต่่วง เดมิต
อำนาจ การ ปกครอง บ้าน เมือง แต่ ต่่วง เดมิต
อำนาจ โรง ศาล

(๑) เมื่อ นาย พนักงาน ตรวจ ตระเวน ตาม
ชื่อ แดตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ ของ ผู้ใด ถ้า เดมั้น
ข้าพวง ไม่บอก ให้ เขา ทราบ ก็ดี มัน แกลงบอก
ชื่อ หรือ ตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ ที่ เป็น เท็จ ก็ดี ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๒) ผู้ใด ขัดชั้นไม่ กระทำตาม คำสั่ง หรือ
บังคับ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ที่ เจ้า พนักงาน
ชั้นหนึ่ง ชั้นใด สั่ง มัน นั้น ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด ทำ อุ้น ชั้น ให้ เสีย ความ เรียบ
ร้อย ใน เวลา ศาล นั่ง พิจารณา คดี ก็ดี หรือ
มัน ประพฤติ กิริยา ไม่ เรียบ ร้อย ต่ หน้า ศาล ก็ดี
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

(๔) ผู้ใด ทำ อัน ตราย แก่ หมาย ประกาศ
หรือ หนังสือ ซึ่ง เจ้า พนักงาน ผู้กระทำการ
ตาม หน้า ที่ สั่ง ให้ ปิดไว้ ก็ดี หรือ มัน ทำให้
แผ่น บ้าย ดำ หรือ ปิด ประกาศ แด หนังสือ นั้น เป็น
อัน ตราย หุดุด ดัม แด หัก ไป ก็ดี ท่านว่า มัน มี
ความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๕

ความผิด ดุหุโทษ

ใน ฐาน กระทำ ให้ เกิด ภัย อัน ตราย แก่ สาธารณ ชน
แต่ ให้ สาธารณชน ปราศจาก ความ สุข สบาย

(๑) ผู้ใด ส่งเสียง อ้อ ฉาว ชั้น ใน เวลา คำ
คืน โดย ใช้ เหตุ แต่ มิ ชอบด้วย กฎหมาย จน
อาจจะ พา ให้ เกิด ความ ตก ใจ อุ้น วาย กัน ชั้น ใน
เมือง หรือ หมู่ บ้าน ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด มี บิน ประจุ พา ไป ใน ทาง หลวง
ถนน หลวง หรือ ใน ที่ สาธารณสถาน โดย

มันไม่ได้รับอนุญาตให้ถือได้ ท่านว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓ แต่ให้ รับ อาวุธ นั้น เสีย ด้วย

(๓) ผู้ใด มี ตำรา รวบรวม ไม่ว่า อย่าง ไต ไต เข้าไปในที่ ประชุมชน เวลา มิ่งงาน นักชดถุณษ์ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓ แต่ ให้ รับ อาวุธ นั้น เสีย ด้วย

(๔) ผู้ใด คุกประทัด, พด, ดอกไม้เพลิง, หรือ ปลดอย โคมลอย อย่าง มีไฟ ในเมือง, ใน หมู่บ้าน, ใน ตลาด, หรือ ใน ถนน หลวง โดย เดิมต ต่อ ข้อ บังคับ สำหรับ ท้อง ที่ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๕) ผู้ใด ใช้ มุ้ย อัน ทำ ด้วย ของ โลหะ โครกมี กัดกัน ถ้า มี มุ้ย ปลาน้ำ เป็น คัน ภายใ น หรือ โกล่ เคียง กับ เมือง, หมู่บ้าน, หรือ ตลาด โดย เดิมต ต่อ ข้อ บังคับ สำหรับ ท้อง ที่ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๖) ผู้ใด ใ้วาท ต่อ สู้ กัน ใน ท้อง ถนน หลวง หรือ ใน ที่ สาธารณ สถาน ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๗) ผู้ใด ขาย สุรา ให้ แก่ บุคคล ที่ ปรากฏ ว่า เมาสูรา อยู่ แล้ว ก็ดี หรือ ขาย สุรา ให้ แก่ เด็ก อายุ ต่ำ กว่า สิบสี่ ขวบ ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๘) ผู้ใด เป็น ผู้ควบคุม คน เสี้ยจรีต หรือ คน สันตาน ตุร้าย ถ้า แด มัน ปลดอย ให้ คน นั้น ๆ ออก เทียวไป แต่ โดย ตำรับ คน ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๙) ผู้ใด เห็น ผู้ อื่น ตก อยู่ ใน ที่ โกล่ มรณ ใภย ถ้า มัน อาจ จะ ช่วย ได้ โดย ไม่ ควร เกรง อัน ตรา ย แก่ ตัว มัน เอง แด มัน มี ช่วย ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๑๐) ผู้ใด ทำ ให้ ชัด ขวาง แก่ ท่อ ถ่าน้ำ, รวงน้ำ, หรือ ทาง สำหรับ ให้ น้ำ ไหล อัน เป็น ของ สำหรับ สาธารณ ประโยชน์ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๑๑) ผู้ใด ยิง บิน หรือ อาวุธ ที่ ใช้ ดิน ระเบิด อย่าง ไต ไต โดย ใช้ เหตุ ชื่น ใน เมือง, หมู่ บ้าน, ตลาด หรือ ใน ที่ ประชุม ชน ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๒) ผู้ใด รักษา สัตว์ ที่ ตุร้าย แด มัน ปลดอย ให้ สัตว์ นั้น ออก เทียว ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๓) ถ้า ปรากฏ ว่า ผู้ใด เวลา อยู่ ใน ถนน หลวง หรือ ใน สาธารณ สุรา น เมาสูรา ยา เมาน ไม่ สามารถ จะ ครอบ สติ ของ คน ไต ก็ดี หรือ ประพฤติ กิริยา อาการ วุ่น วาย ใน ที่ นั้น ๆ ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๔) ผู้ใดชักจูงสาตราวุธ หรือใช้
สาตราวุธ ในเวลาวิวาทต่อสู้กัน ท่านว่า
มันมีความผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๓

(๑๕) ผู้ใดทำให้น้ำใน บ่อในสระ หรือ
ในที่ขังน้ำ สำหรับสาธารณชนใช้สอย
โสโครก ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษ
ชั้น ๓

(๑๖) ผู้ใดทรมานสัตว์เดือยรณด้วย
ความร้าย หรือมันฆ่าสัตว์เดือยรณให้ตาย
ด้วยความลำบากโดยมิจำเป็น ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๓

(๑๗) ผู้ใดทำให้ปลุกสัตว์ หรือ สัตว์
พาหนะ ถึงตาย หรือมีบาดเจ็บ เพราะ
มันขี้ขบ หรือบรรทุกสัตว์นั้นจนเหลือขนาดใช้
ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๓

(๑๘) ผู้ใด อันเจ้าพนักงานเรียกให้มัน
ช่วยในเมื่อเกิดภัยอันตราย เช่น เวลาเกิดเพลิง
ไหม้ เป็นต้น ถ้ามันอาจจะช่วยได้ แต่มัน
มิช่วยใช้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวาง
โทษ ชั้น ๔

(๑๙) ในเวลาโจรปล้น ณที่ใดใด ถ้า
ผู้ใดอาจจะช่วยต่อสู้โจรได้ แต่มันมิช่วยใช้
ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๔

(๒๐) ผู้ใด ได้ทำสัญญาโดยชอบด้วย
กฎหมายไว้ว่า มันจะรับทำการแบกหาม หรือ
พาบุคคลชนทรัพย์อย่างใดใด จากที่หนึ่ง
ไปยังที่อื่น ก็ดี หรือรับไว้ว่าจะทำการ
เกณฑ์ของผู้อื่น ในเวลาเขาเคียวทางไปโดย
ทางบก หรือทางน้ำก็ดี ถ้ามันอาจจะทำ
การงานนั้นๆ ได้ แต่มันแก้งบิตพลวเสีย
ไม่ทำใช้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้องรวาง
โทษ ชั้น ๔

(๒๑) ผู้ใดแก้งบิตพลว บอกเล่า
ให้เลื่องลือ จนกระทำให้เกิดความตื่นตกใจ
ขึ้นในหมู่คนทั้งหลายใช้ ท่านว่ามันมีความ
ผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๔

(๒๒) ผู้ใด ขาย หรือทอดตลาด
เครื่องอาหารอันไม่ควรบริโภค โดยเป็นของ
เน่าของเสียก็ดี เป็นของที่อาจจะให้เกิดโรค
ภัยขึ้นแก่ผู้บริโภคก็ดี ท่านว่ามันมีความ
ผิดต้องรวางโทษ ชั้น ๔ แต่ท่านให้ศาลสั่งให้
ทำลายของเหล่านั้นเสียด้วย

(๒๓) ผู้ใดเป็นคนมีโรคที่อาจจะติด
ต่อไปถึงผู้อื่นได้ ถ้าแต่มันทำ หรือขาย
ของกินอย่างใดใด ท่านว่ามันมีความผิด
ต้องรวางโทษ ชั้น ๔

(๒๔) ผู้ใดรู้ว่า มีผู้คิดจะ กระทำการ ประทุษร้าย อัน สามารถ อาจ จะให้ บุคคล ผู้หนึ่ง ผู้ใด ถึง แก่ ความตาย ก็ดี จะกระทำผิดฐาน ร่วม รินทำ ช้ำเรากก็ดี จะกระทำผิดฐาน เป็น โจรชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ หรือเป็นโจรสลัด ก็ดี ถ้าแก่มัน รู้เช่นนั้นแล้ว มันแกดถึง เพิกเฉยเสีย ไม่เอาความไปร้องเรียนต่อ เจ้าพนักงานในหน้าที่ที่คดี หรือมันไม่แจ้งแก่ ผู้ที่จะพึงถูกประทุษร้ายนั้น ในเวลาอัน พอที่ เขาจะ บอกรับ ภายใตวรายนั้น ๆ ได้ ก็ดี ท่านว่า มัน ผู้จงใจ ละเลย เช่น ว่ามานี้ มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๔ แต่ ถ้าหากว่า ผู้ที่ กระทำผิดคิด ประทุษร้ายนั้น เป็น สามี, ภรรยา, พี่, น้อง, หรือเป็นญาติที่สืบ สายโลหิตโดยตรงขึ้นไป หรือโดยตรงลง มาของ มันเอง ท่านว่าอย่าให้เอาโทษแก่ มัน ผู้ละเลย นั้นเลย

มาตรา ๓๓๖

ความผิดทู่โทษ

ในฐาน ประทุษร้ายต่อ ทางไป มา แดทางส่งข้าวแกของ ๆ สาธารณชน

(๑) ผู้ใดกีดกันทางหลวง โดย ใช้เหตุ เช่น มัน เหวรด หรือยานอย่างอื่น หรือสิ่งใดใด ไปทกตทั้งไว้ ให้สามารถจะเกิด

อันตราย หรือขัดข้อง แก่ความสะดวก ในการ ไปมาของ สาธารณชน ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๒) ผู้ใดมิได้รับอนุญาตอันชอบด้วย กฎหมาย แต่มันบังอาจปลุกเร้า, บักรั่ว, หรือปลุกสร้างสิ่งใดใด ให้เจ้าเข้าไปในทางหลวง ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๓) ผู้ใดไม่กระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจแต่หน้าที่ตั้งให้รักษาถนนหลวงให้สะอาด ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๔) ผู้ใดปลุกร้านหรือวางแผงลอยหรือคั้งที่สำหรับขายของลงในถนนหลวงโดยมิได้รับอนุญาตอันชอบด้วยกฎหมาย ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๕) ผู้ใดปล่อยปลูสัตว์ หรือสัตว์พาหนะของมันให้เที่ยวไปตามถนนหลวง ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๖) ผู้ใดดับโคมไฟที่ให้แสงสว่างสำหรับสาธารณชนไปมาตามถนนหลวง ท่านว่า มัน มีความ ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๗) ผู้ใดใช้รถตามถนนหลวง ในเวลากลางคืนไม่จุดโคมไฟให้แสงสว่างที่รถนั้น

ตามสมควร ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๑

(๘) ผู้ใด ปลดปล่อย ให้ปลัดสัตว์ หรือ
สัตว์พาหนะ ของ มันไป ทำอัน ตราย แก่ ถนน หวดง
กีด ที่ สำราญ สำหรับ สาธารณชน กีด เชื้อน,
ทาง สำหรับ ให้น้ำ ไหล วาง น้ำ แด ที่ ทาง หรือ
สิ่งใดใด ซึ่ง สำหรับ ประโยชน์ของ สาธารณชนกีด
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๙) ผู้ใด ซึ่ง ท่าน อนุญาตโดย ชอบด้วย
กฎหมาย ให้มัน พ้นดินใน ทาง หวดง กีด
หรือ ให้ ปลุกให้ ตัง หรือ วาง สิ่ง ใดใดอัน ย่อมจะ
เป็น เครื่อง กีด ขวางใน ทาง หวดง กีด ถ้า แด
มันจะเคย มีได้ จุดโคมไฟให้ แสงสว่าง ไว้ ณ ที่นั้น ๆ
เป็น สัญญา เพื่อ บัง กัน ภัยอันตราย แก่ สาธารณชน
ที่ ไปมาใน ทาง นั้น ท่าน ว่า มัน ผู้ ละเลย เช่น นี้
มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๐) ผู้ใด ขำ ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์พาหนะ
ใน ถนน หวดง กีด หรือ เท ทั้ง สิ่งใดใดครกใน
ถนน หวดง กีด ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๒

(๑๑) ผู้ใด ปลุก บัก หรือ วาง สิ่ง ใดใดใน
ทาง หวดง หรือริมทาง หวดง ซึ่ง อาจ จะ ถ่ม
ทราย ลง มา ถู กทับ ทำให้ เป็น อัน ตราย แก่ คน
ที่ ไป มาใน ทาง นั้น ได้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๒) ผู้ใด ชี้ ม้า หรือ ชับรถ เร็ว
เกิน ขนาด จน สามารถ อาจ จะ เกิด เหตุร้าย แก่
สาธารณชน ชั้น ได้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๓) ผู้ใด เอา ของ เกะ กระจ่าง ไว้ ในถนน
หวดง กีด หรือ พ้นดิน ใน ถนน หวดง กีด
โดย มัน มิ ได้รับ อนุญาตอัน ชอบ ด้วย กฎหมาย
ถ้า แด การ ที่ มัน ทำนั้นไม่ ถึง ความผิดฐาน ทำให้
เสียทรัพย์ แดไม่ ถึง ความผิดฐาน ประทุษร้าย
แก่ทาง ไป มา ของ สาธารณชน ท่าน ว่า มัน
มีความผิด ต้อง วางโทษ เพียง ชั้น ๓

(๑๔) ผู้ใด ทิ้ง ทราย สัตว์ เตี้ยรดาน ใน
ทาง หวดง กีด หรือ ทิ้ง ริมทาง หวดง กีด
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

(๑๕) ผู้ใด กระทำ ให้ยาน ที่ สำหรับ ชับ ชี่
ไป มา ใน ถนน หวดง โคนกัน เพราะ มัน ไม่ ได้
ประพฤติ ตามข้อ บังคับสำหรับ การ ชับ ชี่ยาน นั้น ๆ
ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ
ชั้น ๓

มาตรา ๓๓๗

ความผิด ทัณฑ์โทษ

ใน ฐาน กระทำ อนุาจาร

(๑) ผู้ใด แสดง วาจา ตามก อนุาจาร ต่อ
หน้า ชารค่านัด ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด เบียดขย ภาย หรือ กระทำ การ
อย่าง อื่น ๆ อัน ควร ขาย หน้า ต่อ หน้า ชารค่านัด
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๗

ความผิด ๓๓๗

ในฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย

(๑) ผู้ใด บังอาจ ขวางปาผู้อื่น ด้วยของ

ใดโครก หรือด้วยก้อนหิน ก้อนอิฐ หรือด้วย

ของแข็ง กระด้าง หนักโตโต แต่มีได้ต้องด้วย

บุคคลผู้ใด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง

รวางโทษ ชั้น ๒

(๒) ผู้ใด ทำการโดยฐานประมาท แต่

มัน กระทำให้เกิดบาดเจ็บแก่ร่างกาย ของบุคคล

ผู้ใดไว้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง

โทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด บังอาจ ทบตี หรือ ใช้กำลัง

กระทำอย่างใดใดแก่ผู้อื่น แต่ไม่ถึงแก่บาดเจ็บ

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๘

ความผิด ๓๓๘

ในฐานกระทำให้เสื่อมเสีย

อิศรภาพแต่ชื่อเสียง

(๑) ผู้ใด ชูเชี่ยวว่าจะทำให้เสียหายแก่

เขาโดย การร้ายแรง แต่ไม่เป็นกรรม ท่านว่า

มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด หมิ่นประมาท เขา ซึ่ง หน้า ท่าน

ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด โฆษณา การ หมิ่น ประมาท เขา

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

มาตรา ๓๔๐

ความผิด ๓๔๐

ในฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์สิน

(๑) ผู้ใด ปลดปล่อยให้ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์

พาหนะ เข้าใน เรือกสวน ไร่นา ของผู้อื่น

อัน เขาได้ ไถคราด แต่ง พันดิน ไว้แล้ว กัด หรือ

ที่เขาได้ ปลดปล่อย เพราะ พรณ ไม่นอน มีประโยชน์ออก

งาม อยู่แล้ว หรือ เขาได้ เก็บกอง รวม อยู่

ในนั้น กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง

โทษ ชั้น ๒

(๒) ผู้ใด บังอาจ เอาสิ่งใดโครก หรือ

ของแข็ง กระด้าง มีก้อนหิน เปนต้น ขวางปา

เคหะสถาน หรือ เรือกสวน ของ เขา ท่านว่า มัน

มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด ได้ ปลดปล่อย ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์

พาหนะ เข้าไปใน เรือกสวน ไร่นา ของผู้อื่น

อัน เขาได้ ไถคราด แต่ง พันดิน ไว้แล้ว กัด หรือ มี

พรณ ไม่นอน มีประโยชน์ออกงาม อยู่แล้ว หรือ

เขาได้ เก็บกอง รวม อยู่ ในนั้น แล้ว กัด ท่าน

ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

บัญชี กฎหมาย แด่ พระราชบัญญัติ ซึ่ง ให้ ยก เด็ก เสี้ย

ศักราช เดือน ปี ซึ่ง ตั้ง พระราชบัญญัติ	ชื่อ กฎหมาย ประกาศ แด่ พระราชบัญญัติ
วัน ๕ ๕ ๗ คำ บัญ กศักราช ๑๘๐๓	กฎหมายลักษณะโจร
วัน ๗ ๕ ๗ คำ ปี่ เาะ กศักราช ๑๘๘๕	กฎหมายลักษณะอาญาหลวง
วัน ๕ ๕ ๗ คำ ปี่ มะโรง กศักราช ๑๘๖๘	กฎหมายลักษณะฉ้อโกง
วัน ๑ ๕ ๑๑ คำ ปี่ จอ กศักราช ๑๘๐๓	กฎหมายลักษณะอาญาราชฎูร์
วันที่ ๔ เมษายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๗	พระราชกำหนด ลักษณะ ช่ม ชีน ดั่ง ประเวณ
วันที่ ๔ เมษายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๗	พระราชกำหนด ลักษณะ หมิ่น ประมาท
วันที่ ๒๕ กันยายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๘	ประกาศลักษณะ